

МАГІСТЕРІУМ

БРОНЗОВИЯТ КЛЮЧ

ХОЛИ
БЛЕК

КАСАНДРА
КЛЕЪР

ЕГМОНТ

ХОЛИ БЛЕК, КАСАНДРА КЛЕЪР БРОНЗОВИЯТ КЛЮЧ

Превод: Александър Драганов

chitanka.info

Магията може да те спаси

Магията може да те убие

Предполага се, че учениците в Магистериума са в безопасност. Под зоркия поглед на маговете, те придобиват умения, които ще им помогнат да внесат ред в хаоса на света.

Но хаосът се съпротивлява.

Кал, Тамара и Аарън би трябвало да се тревожат за неща като тестове и изпити по магия. Вместо това обаче, след шокиращата смърт на техен съученик, се налага да се впуснат в издирване на зловец убиец, рискувайки собствения си живот.

Но магията е толкова добра, колкото магьосника, който я използва. В зли ръце тя има възможността да извърши непоправимо зло.

Освен ако не бъде спряна навреме.

*Посвещение
На Джона Лоуъл Чърчил,
който може би е злият близък.*

ГЛАВА ПЪРВА

Кал направи последните настройки на работа си, преди да го изпрати на „ринга“ — част от пода на гаража, очертана със син тебешир. Бе го измислил като бойна зона за роботите, които с Аарън конструираха бавно и мъчително — с метална магия, използвайки части от коли и много скоч. На залятия с бензин под единият от двамата щеше да загине трагично и другият да стане победител. Един да рухне, а друг да се възправи^[1]. Един щеше...

Роботът на Аарън се затътри напред. Една от малките му ръчички се изстреля и обезглави този на Кал. Във въздуха лумнаха искри.

— Не е честно! — извика Кал; Аарън изсумтя. Имаше петно на лицето, а косата му бе щръкнала нагоре, след като нервно бе прекарал ръце през нея. От адската жегла в Северна Каролина носът му бе изгорял, а бузите му бяха обсипани с лунички. Не приличаше на шикозния Макар, който бе изкарал миналото лято на градински тържества, бъбрейки със скучни, но важни хора.

— Май правя по-добри работи от теб — каза Аарън безгрижно.

— Сериозно? — рече Кал и се съсредоточи. Неговият се раздвижи, първо бавно, после по-бързо, когато металната магия съживи обезглавеното тяло. — Изяж това!

Роботът на Кал вдигна ръка и изстреля пламък като с маркуч. Огънят обхвана този на Аарън и той взе да пуши. Аарън опита да призове водна магия, та да го угаси, но беше твърде късно. Скочът изгоря, а роботът се разпадна на куп димящи части.

— Ю-хуу! — извика Кал, който така и не следваше съвета на баща си да печели с достойнство. Пакостник, вълкът на Кал, обсебен от Хаоса, внезапно се събуди от искра, попаднала на козината му, и се разля.

— Ей! — извика Алистър, бащата на Кал, който се втурна от къщата, ококорен. — Не така близо до колата! Току-що я поправих!

Кал не се притесни от мъмренето. Всъщност цяло лято не си даваше зор. Бе спрял да си пише точки за Черен лорд^[2]. Смятаха Константин Мадън, Врага на Смъртта, за мъртъв. Победен от Алистър. Само Аарън, Тамара, Джаспър де Уинтър (който не бе нито приятел, нито враг) и Алистър знаеха истината, че Кал е прероденият Константин Мадън, но без спомени и, надяваха се, без стремежа му да твори зло.

При положение че светът смяташе Константин за мъртъв, а приятелите на Кал пет пари не даваха, той се чувстваше като волна птичка. Аарън се шляеше с него, нищо че беше Макар. Скоро щяха да се върнат в Магистериума като ученици от Бронзовата година, а това означаваше, че ще правят страхотни магии — бойни заклинания, вълшебство за летене. Всичко бе прекрасно. Всичко бе страхотно. Даже роботът на Аарън беше смачкан. За Кал нямаше как нещата да станат още по-хубави.

— Надявам се не сте забравили — каза Алистър, — че тази вечер е тържеството в Колегиума. Нали се сецате. Онова в наша чест.

Аарън и Кал се спогледаха ужасени. Естествено, бяха забравили. Дните им минаваха на скейтборд, със сладолед, филми и видеоигри. Беше им се изпарило от ума, че Асамблеята на маговете организира тържество в Колегиума в чест на победата над Врага на Смъртта след тринадесет години Студена война^[3]. Асамблеята щеше да отдаде почит на петима — Кал, Аарън, Тамара, Джаспър и Алистър. Кал бе изненадан, че Алистър се е съгласил да отиде. Той открай време мразеше магията, Магистериума и всичко, свързано с маговете. Подозираше, че е приел, за да види как ще му ръкопляска и ще го приемат като герой на страната на доброто. Кал преглътна нервно.

— Нямам какво да облека — оплака се той.

— Нито пък аз — рече Аарън. Беше стреснат.

— Та нали миналата година Тамара и близките й ти накупиха скъпи дрешки! — напомни му Кал.

Родителите на Тамара толкова се вълнуваха, че дъщеря им е приятелка с Макар, един от малцината магове, които владееха Хаоса, та направо осиновиха Аарън — отведоха го в дома си и взеха да пилеят пари за дрехи, прически и празненства в негова чест. Кал още не бе наясно защо Аарън бе решил да прекара лятото с него, а не със семейство Раджави, но той настояваше.

— Малки са ми — отвърна Аарън, — имам само джинси и тениски.

— Значи отиваме на пазар — каза Алистър и взе ключовете за колата. — Хайде, момчета.

— Родителите на Тамара ме водеха в „Брукс Брадърс“ — рече Аарън, докато вървяха към колекцията ремонтирани коли на Алистър. — Доста странно.

Кал си помисли за местния мол и се ухили.

— Е, сега ще ти стане още по-странно — каза той. — Ще се върнем назад във времето, и то без магия!

* * *

— Май съм алергичен към материята — обяви Аарън, застанал пред голямото огледало в „Джи Ел Даймс“.

Продаваха всичко — трактори, дрехи, евтини миялни. Алистър винаги си купуваше анцузите отгук, а Кал ненавиждаше това място.

— Изглежда добре — каза Алистър, който си бе взел прашосмукачка на минаване през магазина и сега я разглеждаше, сигурно за части. Беше си купил и яке, без дори да го пробва.

Аарън отново погледна с тревога ужасно лъскавия си син костюм. Крачолите се усукваха около глезените му, а реверите напомняха на Кал перки на акула.

— Ами добре — съгласи се Аарън неохотно.

Винаги се отнасяше сериозно, като му вземеха нещо за подарък. Нямаше нито пари, нито родители, които да му купуват разни неща. Така че беше благодарен. Бе загубил майка си — също като Кал. Баща му беше жив, но в затвора. Аарън не искаше хората да знаят. Колкото до Кал, нямаше проблем, неговата тайна беше по-голяма.

— Не знам, тате — рече Кал, загледан в огледалото. Бе облякъл тъмносин полиестерен костюм, който го стягаше под мишниците.

— Е, може да не е твоят номер — каза Алистър, — но костюмът си е костюм. Аарън ще израсте за неговия. Ти пък опитай нещо друго. Няма смисъл да взимаме дрехи за една нощ.

— Ще направя снимка — заяви Кал и извади телефона. — Може Тамара да ни посъветва. Знае какво се носи на снобарски събития на

маговете.

Изпрати снимката на Тамара и след секунди получи отговор:

Аарън е като измамник, уцелен със смаляващ лъч, а ти сякаш ще ходиш на католическо училище.

Аарън погледна иззад рамото на Кал и направи гримаса.

— Е? — попита Алистър. — Може пък да залепим крачолите, ще изглеждат по-къси.

— Или — отвърна Кал — да отидем в друг магазин, та да не се излагаме на Асамблеята.

Алистър хвърли поглед на Кал, после на Аарън, въздъхна и върна прахосмукачката.

— Ами хубаво, да вървим.

Когато излязоха от задущния мол, изпитаха облекчение. Не след дълго Кал и Аарън се озоваха пред магазин за дрехи втора употреба, в който обаче продаваха какво ли не — от покривки и гардероби до шевни машини. Кал бе идвал тук с баща си и си спомни, че собственичката, Миранда Кейс, обича да носи стари дрехи. Обличаше се без капка усет за съчетание на цветове и стилове. Често я виждаха из града с дълга пола, шарени ботуши за дискотека и риза с гневни котки и пайети. Но Аарън хал хабер си нямаше за това. Той се огледа, усмихнат притеснено, а Кал само дето не припадна. Беше по-лошо и от „Джи Ел Даймс“. Уж всичко почна на шега, но Кал се чувстваше зле. Вярно, баща му бе „ексцентричен“, иначе казано, „странен“, и не му пукаше, но защо и Аарън да става такъв? Не стига че цяло лято пиеше лимонада на прах, а не от прясно изцедени лимони, както у Тамара, не стига че спеше на военна койка, която Алистър бе сложил в стаята на Кал, че тичаше пред пръскачката, направена от надупчен с нож градински маркуч, че ядеше залежало мюсли вместо майсторски приготвени яйца, ами ако се появеше на тържеството като някой глупак, чашата щеше да прелее. Кал щеше завинаги да изгуби Войната на най-добрите приятели.

Алистър слезе от колата. Кал последва баща си и Аарън с мрачно предчувствие.

Дрехите бяха сбутани в единия край на помещението, зад маси със стари медни музикални инструменти и нефритена купа с ръждиви ключове. Много приличаше на магазина на Алистър „Тогава и сега“, само дето на тавана бяха окачени кожени палта и копринени шалове; Алистър си падаше по индустриални антики. Миранда излезе иззад тезгяха. Побъбри с него минута-две — какво си е взела от „Бримфилд“, огромен магазин за старинни предмети на север, и кого е видяла там. Кал все повече се ужасяваше. Накрая Алистър все пак ѝ каза от какво имат нужда. Тя се втренчи в момчетата преценяващо, като че гледаше нещо друго през тях. После стори същото и с Алистър. Присви очи и изчезна в задната част на магазина.

Аарън и Кал обиколиха наоколо в търсене на възможно най-странните неща. Аарън попадна на будилник със знака на Батман, натисна го отгоре и той проговори: „Събуди се, Робин^[4]“. Кал пък изнамери пуловер, направен сякаш от залепени близалки. В този момент Миранда се върна, подпявайки, с куп дрехи, които стовари на тезгяха.

Първо извади сако за Алистър. Беше от сатен, с фина тъмнозелена нишка и ярък копринен хастар. Старо и странно, но не и компрометиращо.

— Сега е ваш ред — погледна тя Кал и Аарън.

Подаде и на двамата по един ленен костюм. Този на Аарън бе кремав, а на Кал — гълъбовосив.

— Също като очите ти, Кал — рече Миранда. Явно бе доволна от себе си, докато двамата навличаха костюмите върху тениските и късите си панталонки. Плесна с ръце и ги накара да се огледат.

Кал зяпна отражението си. Не разбираше кой знае колко от дрехи, но костюмът му отиваше. Пък и не изглеждаше странно. Всъщност изглеждаше по-голям, както и Аарън. Заради цветовете на дрехите сякаш имаха тен.

— Поводът специален ли е? — попита Миранда.

— Може да се каже — рече доволно Алистър, — ще ни награждават.

— За, ъ-ъ, общественополезен труд — отвърна Аарън и погледна Кал в огледалото.

Кал прецени, че не е точно лъжа, макар че в повечето случаи на общественополезен труд не се стигаше до рязане на глави.

— Супер! — каза Миранда. — И двамата са толкова красиви!

Красиви. Кал не се мислеше за красив. Аарън — да. Кал бе нисък, куц, с остри черти. Но реши, че хората, дето ти продават разни неща, трябва да казват, че си красив. Поддаде се на моментен порив и снима отраженията им. После прати снимката на Тамара. След минута долетя отговор.

Браво!

Към съобщението имаше снимка на някой, който пада от изненада от стола. Кал прихна.

— Нещо друго? — попита Алистър. — Обувки, копчета за ръкавели?

— Ризи, естествено — отвърна Миранда, — имам и хубави вратовръзки.

— Не бива да ми купувате нищо повече, господин Хънт — рече Аарън много притеснен. — Наистина.

— Изобщо не го мисли — каза Алистър меко, — с Миранда сме колеги, та ще направим някаква замяна.

Кал погледна Миранда и видя, че тя се усмихва.

— В магазина ти има малка викторианска брошка; хвърлила съм ѝ око.

Алистър леко се напрегна, като чу това, но после се засмя.

— Е, тогава взимам и копчетата за ръкавели. И обувките, ако имаш.

Тръгнаха си с цели торби с дрехи; Кал се чувстваше прекрасно. Прибраха се къщи и едва успяха да си вземат душ и да се срещат. Алистър излезе от спалнята, ухаещ на дъвен одеколон. Беше много елегантен с новото сако и черните панталони, които явно бе изкопал от гардероба. Мърморейки под нос, взе да търси ключовете от колата. Кал не можеше да познае баща си — цяло лято ходеше из къщи с анцуг или работен комбинезон и им помагаше да правят работи от резервни части. Беше сякаш някой непознат, което го накара да се замисли за предстоящото събитие. Бе доволен от гибелта на Врага на Смъртта. Константин Мадън отдавна бе мъртъв, положен в зловеща гробница, в очакване да върнат душата в тялото му. Ала никой не знаеше това и маговете подозираха, че Константин ще започне Трета война. Когато Калъм донесе отсечената глава на Врага в Магистериума,

доказателство, че си е отишъл завинаги, светът на маговете въздъхна с облекчение. Ала те не знаеха, че душата на Константин живее в Кал.

Тази нощ светът на маговете щеше да почете истинския Враг на Смъртта. И макар Кал да не желаше да наранява никого, заплаха от Трета война на маговете съществуваше. Заместникът на Константин, майстор Джоузеф, управляваше армията му, обсебена от Хаоса. Той притежаваше могъщия Алкахест, който бе способен да унищожава носители на Хаоса като Аарън... или като Кал. Ако му писнеше да чака Кал да мине на негова страна, можеше да атакува.

Момчето седна до кухненската маса. Пакостник, който спеше отдолу, го погледна със странните си, въртящи се очи, сякаш усетил притесненията му. Кал се почувства още по-зле. Чуваше гласа на майстор Джоузеф:

— Добра работа, Кал. Накара света на маговете да свали гарда. Не можеш да избягаш от съдбата си.

Избута мисълта от съзнанието си. Цяло лято проверяваше дали няма признаци, че става зъл. Цяло лято си казваше, че е Калъм Хънт, син на Алистър Хънт, и няма да повтори грешките на Константин Мадън. Беше различен. Наистина!

След малко Аарън излезе от стаята му. Изглеждаше спретнат с кремавия си костюм. Русата му коса бе сресана назад, дори копчетата му блестяха. Бе толкова щастлив, колкото и със скъпите дизайнерски костюми, които семейството на Тамара му купуваше. И така, докато забеляза Кал.

— Добре ли си? — попита Аарън. — Май си малко позеленял. Да нямаш сценична треска?

— Може би — отвърна Кал, — не съм свикнал да ме гледат. Искам да кажа, хората ме зяпат, задето куцам, но с присмех.

— Представи си последната сцена от „Междузвездни войни“, в която принцеса Лея дава медали на Хан и Люк.

— Кой е принцеса Лея в нашата версия? — вирна вежда Кал. — Майстор Руфъс?

Майстор Руфъс бе техният учител в Магистериума. Беше грубоват, но мъдър и много по-побелял от принцеса Лея.

— После — каза Аарън сериозно — ще носи златни бикини^[5].

Пакостник излая, а Алистър триумфално взе ключовете за колата.

— Момчета, трябва да ви кажа, че тая вечер ще е дълга и скучна. Тържеството уж е за нас, но ви гарантирам, че на Асамблеята ще поздравяват най-вече себе си.

— Все едно си бил на такова събиране — рече Кал и стана. Внимателно приглади костюма си, понеже ленът лесно се мачкаше. Нямаше търпение да си надене джинсите и тениската.

— Видяхте гривната, която Константин носеше като студент в Магистериума — каза Алистър. — Спечели толкова купи и награди. И всички чираци от групата.

Кал бе видял гривната. Алистър я бе пратил на майстор Руфъс още първата година, когато Кал бе отишъл в Магистериума. Всички ученици имаха гривни от кожа и метал. Металът се сменяше, когато ученикът минеше в следващата година; гривната бе обсипана с камъни, отбелязващи постижение или талант. На тази на Константин имаше най-много камъни. Кал се протегна и докосна своята. Металът бе на ученик от втората, Медна година, също като на Аарън. На нея, както и на гривната на Аарън, блестеше черният камък на Макара. Кал погледна Аарън в очите и разбра какво мисли — че ето, сега ще получи награда, задето е сторил нещо добро и все пак по този начин ще заприлича на Константин Мадън.

Алистър извади Кал от унеса.

— Хайде — рече той, — от Асамблеята не обичат да чакат.

Пакостник ги изпроводи до вратата, после седна и изскимтя.

— Може ли и той да дойде? — попита Кал, когато излязоха. — Ще се държи прилично, пък и заслужава награда.

— Изключено — отсече Алистър.

— Нямаш му доверие на Асамблеята? — попита Кал, но вече не бе сигурен, че иска да знае отговора.

— Не, нямам доверие на Асамблеята — отвърна строго Алистър. После тръгна към вратата, а на Кал не му оставаше нищо друго, освен да го последва.

[1] В оригинала One shall rise, one shall fall — Холи Блек и Касандра Клеър цитират поредицата „Трансформърс“, където с тази фраза се описва вечният сблъсък между Оптимус Прайм и Мегатрон. — Бел.прев. ↑

[2] Черните лордове са популярни персонажи в жанра фентъзи, които въплъщават абсолютното зло. Сред по-известните са лорд Волдеморт от „Хари Потър“, Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“ и Саурон, Мрачният владетел от „Властелинът на пръстените“. Титлата вероятно идва от старинното название на Сатаната, а в света на Калъм тази роля се е изпълнявала от Константин Мадън, Врага на Смъртта. — Бел.прев. ↑

[3] Термин, с който се означава продължителното напрежение след Втората световна война между Източния блок начело със СССР и Западния блок, доминиран от САЩ и НАТО. Изразът „студена война“ се отнася до конфликт, в който няма открити бойни действия. — Бел.прев. ↑

[4] Робин е помощникът на Батман в комиксите и филмите на „Дисни“. — Бел.прев. ↑

[5] Аарън визира сцена от „Завръщането на джедаите“, където Лея е по златни бикини като робиня на отблъскващия Джаба Хътянина. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Колегиумът, както и Магистериума, бе построен така, че да го виждат само маговете. Беше скрит под бреговата линия на Вирджиния, а тунелите му се виеха далеч под водата. Кал бе чувал къде се намира, но бе изненадан, когато Алистър спря по пътя край кея и посочи една решетка в нозете им, почти изцяло закрита от прах и листа.

— Ако доближиш ухо, обикновено ще чуеш ужасно тъпа лекция. Но тази вечер ще доловиш звуците на музика.

Макар Алистър да не беше особено ласкав към Колегиума, говореше с тъга за него.

— Никога не си идвал тук, нали? — попита Кал.

— Не и като студент — отвърна Алистър. — Цяло поколение от нашите така и не отиде. Просто гинехме във войните.

Понякога, когато беше в лошо настроение, Кал смяташе, че е трябвало да оставят на мира Константин Мадън. Вярно, бе извършил чудовищни експерименти, сеейки хаос в душите на животни, и така бе създал обсебените. Беше взимал мъртъвци, опитвайки да изцери самата смърт и да върне брат си. Наистина бе нарушил законите на маговете. Но ако не бяха го убили, майката на Кал щеше да е жива.

„А вероятно истинският Кал също щеше да е жив“, обади се предателска мисъл в съзнанието му.

Ала Кал не можеше да изрече подобно нещо и замълча. Аарън гледаше залязващото над вълните слънце. Цяло лято Кал чувстваше, че има брат у дома — някой, с когото да се шегува, да гледат филми заедно или да унищожават работи. Но докато пътуваха към Колегиума, Аарън бе някак притихнал. Когато Алистър паркира сребристия ролс-ройс „Фантом“ от 1937-а и минаха край странна гигантска статуя на Посейдон, Аарън бе като онемял.

— Добре ли си? — попита Кал.

— Не знам — сви рамене Аарън. — Просто бях подготвен да съм Макар. Бях сигурен, че е опасно, и ме беше страх, но разбирах какво се иска от мен. Когато ми даваха разни неща, знаех защо. Бях им

длъжник. Сега обаче нямам представа какво значи да си Макар. Вече няма война с Врага и това е чудесно, но какво ще правя...

— Пристигнахме — каза Алистър и спря.

Вълните се разбиваха в черните скали около тях, вдигаха солени пръски и образуваха малки пенести локви. Кал ги усети като хладен дъх по лицето си.

Искаше да успокои Аарън, но той вече не го гледаше. Беше се втренчил намръщено в едно раче, което минаваше през плетеница от водорасли. Сред тях имаше и парче старо въже, чиито изтъркани краища се люшкаха във водата като разпуснатата коса.

— Безопасно ли е? — попита Кал.

— За всеки, свързан с маговете, да — отвърна Алистър и затропа с крака в бърз, повтарящ се ритъм. Нищо не се случи. Ала в следващия миг се чу скърцане, част от скалата се отмести и разкри дълго, вито стълбище. То се спускаше надолу като това в библиотеката на Магистериума, само дето тук нямаше книги. На дъното се виждаше мраморен под.

Кал преглътна с мъка. При такова дълго слизане и здрав човек би се затруднил, та какво оставаше за него. Беше невъзможно. Кракът му щеше да го изгаря от болка още на половината път. Спънеше ли се, щеше да пада дълго и мъчително.

— Ох — рече Кал, — май няма да мога...

— Левитирай — каза тихо Аарън.

— Моля?

— Левитацията е въздушна магия. Наоколо има само прах и камънак. Натисни ги и въздухът ще те повдигне. Няма нужда да летиш, а само да се носиш на сантиметри от земята.

Кал погледна баща си. Дори сега малко се притесняваше да прави магии пред него след всичките години, през които му бе казвал, че магията е зла, а маговете — лоши и искат да го убият. Но Алистър, вперил поглед в дългия тунел надолу, само кимна.

— Ще слеза пръв — рече Аарън, — ако паднеш, ще те хвана.

— Така поне ще паднем заедно. — И Кал започна бавно да слиза по стълбището, слагайки внимателно единия крак пред другия. Чу гласовете и тракането на прибори далеч под себе си. Пое дълбоко въздух и се протегна да докосне силата на земята, да я грабне и

привлече към себе си, а после да я избута като от ръба на басейн във водата.

Усети как мускулите му се напрягат, а сетне и лекота, когато се издигна във въздуха. Не опита да се извиси на повече от няколко сантиметра, както бе го посъветвал Аарън. Остави си място, та да не докосва стъпалата, и се понесе надолу. Щеше му се да каже на Аарън, че няма да падне, но все пак бе хубаво да знае, че ако се случи, има кой да го хване.

Тежките стъпки на Алистър също го успокояваха. Внимателно слизаха надолу — Алистър и Аарън ходеха, а Кал се носеше над стълбището. Малко преди дъното си позволи леко да се отпусне, но се удари и залитна.

Алистър тутакси го хвана.

— Спокойно — рече той.

— Добре съм — отвърна сърдито Кал и закуцука по последните няколко стъпала. Малко го боляха мускулите, но болката бе несравнима с онази, която щеше да изпита, ако вървеше.

Аарън вече бе на земята и му се хилеше.

— Я гледай — каза той, — та това е Колегиумът.

— Леле!

Кал никога не бе виждал подобно нещо. Пещерите в Магистериума бяха внушителни, но съвсем истински. Беше различно.

Пред него се виеше голям тунел. Стените, подът и колоните, които поддържаха тавана, бяха от бял мрамор, украсен със злато. Гоблен с карта на Колегиума украсяваше едната стена. Грамаден подиум опасваше тунела от край до край, а над него се вееха разноцветни знамена. Със златни букви бяха изписани поговорки от трудовете на Парацелз^[1] и други известни алхимици.

„Всичко е свързано — гласеше една. — Огън и земя, въздух и вода. Всичко е едно, не четири, не две, не три, а едно. Ако не са заедно, няма да са едно цяло.“

На тавана имаше огромен полилей, от който като сълзи висяха големи кристали и осветяваха множеството — магове от Асамблеята, облечени със златни роби, майстори от Магистериума с черни одежди и много други с елегантни костюми и рокли.

— Какъв шик — каза мрачно Алистър, — твърде много шик.

— Аха — отвърна Кал, — в сравнение с това тук Магистериума си е направо бунище. Дори не можеш да си го представиш.

— Няма прозорци — огледа се Аарън. — Защо няма прозорци?

— Сигурно защото сме под вода — отвърна Кал, — стъклата ще се строшат от налягането.

Преди да продължат с предположенията, майстор Норт, директор на Магистериума, излезе от тълпата и отиде при тях.

— Алистър. Аарън. Кал. Закъсняхте.

— Попаднахме в подводно задръстване — рече Кал.

Аарън го сръчка.

— Така или иначе, вече сте тук — изгледа го строго майстор Норт, — останалите чакаме с цялата Асамблея.

— Майстор Норт — кимна леко Алистър, — извинете за закъснението, но ние сме тези, които ще бъдат награждавани. Не може да почнете без нас, нали?

Майстор Норт се усмихна неприятно. И той, и Алистър изглеждаха така, сякаш са изтощени от усилието да се държат възпитано.

— Елате с мен.

Аарън и Кал се спогледаха, преди да последват възрастваните. Тълпата се сгъсти и хората започнаха да се притискат в тях. Зяпаха Аарън, но също и Кал. Един възпълен мъж на средна възраст хвана момчето за ръката.

— Благодаря ти — прошепна той, — благодаря ти, че уби Константин.

„Не съм.“ Кал се олюля, като видя протягащите се от множеството ръце. Стисна някой, други избегна, една плесна и се почувства глупаво.

— Така ли прекарваш времето си? — попита той Аарън.

— До миналото лято не — отвърна Аарън, — но мислех, че ще ти хареса да бъдеш герой.

„Май е по-добре, отколкото да си злодей“, помисли си Кал, но не го каза на глас.

Накрая стигнаха мястото, където ги очакваха маговете от Асамблеята, отделени от останалите с плаващи сребристи въжета.

Анастасия Таркуин, една от най-влиятелните членове на Асамблеята, разговаряше с майката на Тамара. Таркуин бе невероятно

висока възрастна жена с гъста, сресана нагоре сребриста коса. Майката на Тамара трябваше да извие врат, за да я гледа.

Тамара седеше със Селия и Джаспър. И тримата се смееха на нещо. Кал виждаше Тамара за първи път от началото на лятото. Носеше светложълта рокля, която караше кафявата ѝ кожа да сияе. Косата ѝ падаше на тежки, тъмни вълни около лицето.

Селия бе сресала русата си коса доста особено и сложно, но шикозно. Беше със зелена, пенеста дреха, която сякаш се вееше около нея.

И двете момичета се извърнаха към Кал и Аарън. Лицето на Тамара грейна, Селия се усмихна. Кал се почувства като че някой го е ритнал в гърдите, но пък усещането не бе неприятно.

Тамара изтича до Аарън и го прегърна. Селия остана назад, някак смутена. Джаспър отиде при Кал и го потупа по рамото, а той се почувства облекчен, тъй като този път Джаспър по никакъв начин не застрашаваше света му. Както винаги, се държеше надменно; тъмната му коса бе намазана с гел и стърчеше.

— Как е добрият стар ВнС^[2]? — прошепна му и Кал потрепери. — Ти си звездата на вечерта.

Кал ненавиждаше факта, че Джаспър знае истината за него. Беше сигурен, че не би разкрил тайната му, но от друга страна, не спираше с жлъчните си коментари при всеки повод.

— Хайде — намеси се майстор Руфъс, — времето лети. Предстои ни церемония, на която трябва да присъстваме, искаме или не.

С тези думи Кал, Аарън, Тамара, Джаспър, майсторите Руфъс и Милагрос и Алистър се отправиха към подиума. Селия махна с ръка, когато минаха покрай нея.

Като видя столовете на подиума, Кал разбра, че са в беда. Столовете означаваха, че церемонията ще е дълга. Оказа се прав. Нещата се точеха скучно и протяжно. Членове на Асамблеята държаха патетични речи за това колко е важно участието им в мисията.

— Нямаше да се справят без мен — заяви русоляв маг от Асамблеята, когото Кал изобщо не бе виждал. Майсторите Руфъс и Милагрос бяха похвалени за даровитите им чираци; семейство Раджави — задето са отгледали толкова храбра дъщеря; Алистър — за

усърдието, с което бе водил мисията, а хлапетата — че са най-великите герои на своето време.

Аплодираха ги, целунаха ги по бузите и ги потупаха по гърбовете. Алистър получи тежък медал, който висна на врата му, и след поредните аплодисменти направо се ококори.

Никой не спомена отсечените глави, неяснотата дали Алистър е съюзник на Врага, или защо в Магистериума не знаеха, че децата са на мисия. Всички се държаха така, сякаш такъв е бил планът.

Всички получиха гривни за Бронзовата година и червен скъпоценен камък за постиженията им. Кал се чудеше какво е значението на камъка, понеже всеки цвят означаваше нещо — жълто за лечителство, оранжево за храброст и т.н.

Кал получи наградата си от майстор Руфъс. Червеният камък изщрака подобно на ключалка, а някой се провикна:

— Калъм Хънт, Макар!

Друг стана и извика името на Аарън. Виковете заляха Кал като вълна.

— Калъм и Аарън! Макари! Макари! Макари!

Кал усети нечия ръка на рамото си. Беше Анастасия Таркуин.

— В Европа — каза тя, — когато открият маг на Хаоса, не празнуват, а направо го убиват.

Кал я погледна смаян, но тя вече се отдалечаваше с дузина членове на Асамблеята. Майстор Руфъс, който очевидно не бе я чул — само Кал бе имал това щастие — отиде при него и Кал.

— Макари — рече той, — това не е просто тържество. Трябва да обсъдим ред въпроси.

— Тук ли? — попита Аарън изненадан.

Руфъс поклати глава.

— Време е да ви покажа нещо, което малцина чираци виждат през живота си. Военната зала. Елате с мен.

Тамара погледна след Аарън и Кал, докато ги отвеждаха.

— Военната зала? — измърмори Аарън. — Какво е това?

— Не знам — отвърна Кал шепнешком, — мислех, че войната е свършила.

Майстор Руфъс ловко ги поведе зад плаващите възета, избягвайки погледите на тълпата, докато стигнаха врата в далечния

край. Беше от бронз, украсена с изображенията на големи кораби в морска битка.

Руфъс отвори вратата и те влязоха във Военната зала. Въпросът на Аарън „Защо няма прозорци?“ отекна в съзнанието на Кал, понеже тук имаше много. Подът беше от мрамор, но всички други повърхности бяха от стъкло, което светеше с магична светлина. Кал виждаше как отвън плуват морски създания — пъстри риби, акули с черни като въглени очи, изящни скатове.

— Леле! — изви врат Аарън. — Погледни нагоре.

Кал го стори и видя как водата над тях сияе. Пасаж сребристи риби профуча и свърна като по невидим сигнал. Всички се втурнаха нагам.

— Седнете — каза маг Грейвс от Асамблеята, човек стар, сърдит и жесток, — разбираме, че това е празненство, но има въпроси, които трябва да обсъдим. Майстор Руфъс, трябва да останете тук.

И той посочи столовете зад себе си.

Кал и Аарън се спогледаха колебливо, преди да изтичат до местата си. Останалите членове на Асамблеята се наредиха около масата, бърбейки си за несъществени неща. Над тях, зад прозореца, една змиорка се изви към морето и щракна с челюсти към по-бавните риби. Кал се запита дали това е лоша поличба.

Щом стаята притихна, Грейвс заговори отново.

— Благодарение на усилията на почетните гости тази вечер разговорът ни е по-различен от очаквания. Константин Мадън е мъртъв.

Той огледа стаята, изчакайки информацията да бъде възприета. Кал си помисли, че ако след непрестанното повтаряне на „Врагът на Смъртта е мъртъв“ по време на церемонията, все още не е станало факт, надали ще се случи тепърва.

— И все пак — Грейвс стовари ръката си върху масата, от което Кал подскочи — нямаме право на почивка! Константин Мадън може и да е победен, но армията му е още тук. Трябва да ударим сега и да изкореним завинаги Хаоса, да се разправим с всички съюзници на Константин!

В стаята се разнесе мърморене.

— Никой не е видял и най-малък знак от обсебените след смъртта на Мадън — рече майстор Норт. — Сякаш са изчезнали след

смъртта му.

Няколко магаве бяха видимо обнадеждени, но Грейвс поклати мрачно глава.

— Те са някъде там. Трябва да съберем екипи, които да ги изловят и унищожат.

На Кал му прилоша. Всъщност обсебените бяха безмозъчни зомбита. Цялата им човечност бе отнета, за да се даде път на Хаоса. Ала ги беше чул да говорят. Да се движат, дори да коленичат пред него. Идеята за клада с горящите им тела го изпълни с отвращение.

— Ами обсебените от Хаоса животни? — попита Анастасия Таркуин. — Повечето никога не са служили на Врага на Смъртта, те са просто потомци на нещастните създания, които са го правили. И за разлика от обсебените от Хаоса хора са живи, а не възкръснали мъртви.

— Но си остават опасни. Предлагам да ги унищожим до един — заяви Грейвс.

— Не и Пакостник! — провикна се Кал, преди някой да го спре.

Членовете на Асамблеята се обърнаха към него. Анастасия се усмихваше леко, сякаш се бе насладила на изблика му. Изглежда, нямаше нищо против нещата да не се случват по очаквания начин. Тя погледна Аарън, за да прецени реакцията му.

— Домашният любимец на Макарите — каза тя и отново извърна очи към Кал. — Сигурно Пакостник може да бъде пощаден. И бездруго Ордена на Безредието изучава обсебени зверове. Има смисъл да ги оставим живи — заради изследванията им.

Ордена на Безредието бе малка група магаве бунтари, които живееха в горите до Магистериума и изучаваха магията на Хаоса. Кал не знаеше какво да мисли за тях. Настояваха Аарън да остане и да им помогне при експериментите. Не бяха особено мили.

— Да, разбира се — каза презрително Грейвс, — може и да спасим някои, но, както знаете, не одобрявам Ордена на Безредието. Трябва да ги държим под око, за да сме сигурни, че сред тях не се крие конспиратор на Константин. Налага се да намерим майстор Джоузеф. Не бива да забравяме, че той все още е опасен и вероятно ще опита да използва Алкахест срещу нас.

Анастасия Таркуин си отбеляза нещо. Неколцина магаве взеха да си шушукат, други стояха прави, придавайки си важност. Майстор

Руфъс кимаше, но Кал подозираше, че и той не харесва Грейвс.

— И накрая трябва да сме сигурни, че Калъм Хънт и Аарън Стюарт ще използват уменията си на Макари в служба на Асамблеята и обществото на маговете. Майстор Руфъс, важно е да докладвате редовно за напредъка им в учението през Бронзовата, Сребърната и Златната година, докато ги приготвяте за Колегиума.

— Те са мои чираци — вирна вежда майстор Руфъс. — Нужна ми е независимост, за да ги обучавам както намеря за добре.

— После ще обсъдим това — отвърна Грейвс. — Те са преди всичко Макари и после ученици на Магистериума. Запомнете го добре.

Аарън погледна Кал притеснен. Майстор Руфъс изглеждаше мрачен.

— Предвид факта, че близо до Магистериума обсебените животни са най-многобройни — продължи Грейвс, — очакваме училището да се погрижи за тяхното унищожаване.

— Не може да очаквате учениците от Магистериума да прекарват учебните си занятия в избиване на животни — рече майстор Руфъс и стана. — Възраждам срещу това предложение! Майстор Норт?

— Съгласен съм с Руфъс — каза майстор Норт след кратка пауза.

— Те не са животни, а чудовища — настоя Грейвс. — Горите около Магистериума са пълни с обсебени. Досега не сме се отнасяли към проблема с нужната сериозност. Врагът вероятно е сътворил още много. Сега обаче имаме възможност да ги изтребим.

— Може да са чудовища — обади се Руфъс, — но приличат на животни. А има и като Пакостник, които ни карат да спрем и да се запитаме дали пък да не ги спасим. Нима не е в интерес на маговете учениците да се научат на милост, нещо, което Константин Мадън така и не овладя.

Руфъс изрече последните думи с притихнал глас.

Грейвс го погледна почти с омраза.

— Хубаво — каза той с равен глас, — премахването на обсебените от Хаоса животни ще извърши екип, ръководен лично от мен и от други членове на Асамблеята. И моля те, не очаквай да обърна внимание на възражението ти, че ще пречим на заниманията на учениците в гората. Това е по-важно от училището ви.

— Разбира се — отвърна майстор Руфъс все така тихо.

Кал опита да привлече вниманието му, но Руфъс бе невъзмутим.

— Последната точка от дневния ред — обяви Грейвс — е шпионинът.

Този път около масата се разнесе шум.

— Смятаме, че в Магистериума има шпионин — обви Грейвс. — Някой освободи чудовищния елементал Аутомотонес, за да убие Макар Аарън Стюарт.

Всички погледнаха Кал и Аарън.

— Мда — отвърна Кал, — точно така стана.

— Ще сложим капани за шпиони в училището — кимна Грейвс. — Анастасия ще пази тунелите, където държат великите елементали. Ще хванем шпионина и ще се справим с него както подобава.

— *Капани за шпиони?* — прошепна Аарън към Кал.

Кал едва не прихна, представяйки си огромна дупка в земята със скрити важни документи или нещо подобно. Но тъй като му се струваше, че Асамблеята и Магистериумът имат конкретен план за реалността, сигурно щеше да изкара Бронзовата година в учене и в разни тийнейджърски беди, вместо да спасява света.

Стига да държеше Пакостник настрана от гората и убийците на животни.

И стига майстор Джоузеф да не се върнеше.

Или нещо с душата му да не се объркаше.

[1] Швейцарски учен и алхимик от Средните векове. — Бел.прев.

↑

[2] Враг на Смъртта. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

След срещата на Асамблеята Кал и Аарън се върнаха на тържеството. Ордьоврите бяха пристигнали, но Кал не беше гладен. Мислеше за семейството обсебени животни на Пакостник и другите в гората. Не помнеше миналото си на Константин Мадън, ала това не означаваше, че не е отговорен за невинните създания, които той бе създал. Трябваше да направи нещо.

— Как мина тайната среща? — попита Джаспър, който вървеше със Селия и Тамара. Изглеждаха щастливи и спокойни, като че бяха се смели или танцували.

Някои вече танцуваха. Кал ги гледаше с подозрение и тревога.

— Странно беше — каза Аарън, без да си дава сметка в какво настроение е Кал. Грабна една сиренка от подноса на сервитьора и я пъхна в устата си. Издаде сподавен звук, сякаш да каже нещо повече, ала гладът надделя.

— Говорихме за обсебените от Хаоса хора и животни — обясни Кал. — Искат да се отърват от тях.

— Не и от Пакостник! — каза Тамара, а в тъмните ѝ очи се четеше ужас.

Кал бе доволен от реакцията ѝ. Беше му приятно, че Пакостник е важен и за двамата му най-добри приятели.

Още двама сервитьори пристигнаха с чинии и закуски. Кал си взе три соленки от единия и пилешка хапка от другия. Май трябваше да хапне нещо, макар да усещаше стомаха си като вързан на възел. Джаспър струпа огромно количество храна в чинията си и започна да я унищожава с настървението на акула.

— Пакостник ще бъде пощаден — рече Кал, — но Грейвс смята, че е време да ликвидират всичко от времената на Врага.

Тамара явно искаше да го пита разни неща.

— Ти... — понечи тя, но погледна Селия и размисли. Селия не беше с тях, когато напуснаха училището, за да намерят Алистър. Не

знаеше тайната на Кал. — Няма значение. Тази вечер трябва да се забавляваме. Аарън, ще танцуваме ли?

И преди тя да го грабне, Аарън изяде още една сиренка. Подаде празната чиния на Джаспър и заедно с Тамара, пременена с жълта рокля, изчезна сред танцуващата тълпа.

Селия погледна с надежда Кал, но той се направи, че не я вижда. С този крак нямаше шанс на дансинга, освен да се изложи. Усмихна ѝ се, но и дума не каза. След миг на неловко мълчание, който доста се проточи, Селия въздъхна.

— Ще ида да пийна нещо — рече тя и пое към голямата купа с пунш.

— Браво на теб — каза Джаспър, — явно всичко, дето съм слушал за смъртоносния чар на Константин, е било преувеличено.

Джаспър бе единственият, когото Кал понякога улавяше да го гледа с подозрение или тревога, сякаш му е съвсем непознат.

— Аз не съм Врага — процеди под нос той.

— Ами да проверим тогава — каза Джаспър и погледна чинията му. — Врагът на Смъртта не би се разделил с последната пилешка хапка.

Кал му я подаде мълчаливо. И бездруго не беше гладен.

— Врагът на Смъртта не би ме запознал с оная красавица, дето ти махна.

Кал с изненада видя, че красавицата е познато момиче — приятелка на Кимия, по-голямата сестра на Тамара. Имаше дълга черна коса и изящни скули. Махна му, като забеляза, че я гледа.

Кал хвърли злостен поглед на Джаспър.

— Прав си — рече той и тръгна да намери Алистър. Май го беше зърнал да говори с Анастасия Таркуин, чиято високо вдигната сребриста коса се подаваше над множеството. Мина сред доста народ край масата с напитки, когато някой го потупа по рамото.

Беше Дженифър Мацуи, момичето, което Джаспър бе споменал. Тя беше в Златната си година, също като Кимия. Стърчеше с една глава над него.

— Калъм! — викна весело тя. — Поздравления за наградата!

— Благодаря — отвърна Кал. Извърна се и видя, че Джаспър го зяпа от другия край на помещението. Не знаеше какво точно му се случва. — Беше... хубава награда.

Изобщо не искаше да каже това.

— Имам нещо за теб — подхвана Дженифър и зашепна заговорнически, — една красива блондинка ми го даде.

Подаде му сгънат лист хартия, върху който бе написано името му. Той го взе озадачен. Дженифър му прати въздушна целувка и се отправи към Кимия и неколцина по-големи кискаци се ученици. Кал зърна познато лице — Алекс Страйк, един от по-големите ученици и негов другар. Алекс и Кимия бяха скъсали преди година, но начинът, по който стояха и се смееха заедно означаваше, че или отново са се събрали, или бяха останали приятели.

Кал разгъна бележката.

Кал, трябва да говоря с теб. Ела в Трофейната зала,
сам.

Селия

Взираше се в листчето един дълъг миг, пулсът му се ускори. Опита да си каже, че не бива да се притеснява, че Селия му е приятелка. Двамата често се разхождаха с Пакостник пред Магистериума. Не беше кой знае колко различно.

Ала от опит знаеше, че когато му кажат „трябва да говоря с теб“, е за нещо лошо.

Освен ако не го сваляше. Беше виждал учениците от Бронзовата година да се държат за ръце и да се кикотят в Галерията. Надяваше се да не го сваля! Ами ако беше така? Ами ако не беше добър в тия работи! Пък и не знаеше къде е Трофейната зала.

Дланите му се изпотиха.

Кал скръцна със зъби и обърса ръце в панталоните си. Нали Джаспър го бе проверил дали е Черен лорд? Трябваше да се съсредоточи върху това. Черните лордове, дори онези, които не помнеха, че са такива, не трябваше да се страхуват от срещи с приятели, та макар и момичета. Щеше да се справи... Всичко бе под контрол.

С нов, донякъде отчаян оптимизъм, той се отправи към гоблена с картата. Видя Тамара и Аарън, които танцуваха. Запита се дали на

Тамара ѝ бе хрумвало да покани него на танц, но знаеше, че тя предпочита Аарън. Беше го приел, пък и нямаше нищо против.

Така или иначе, Селия бе го помолила да отиде сам. Беше нормално, в случай че го сваляше. Но се надяваше да не е така.

Според картата Трофейната зала не беше много далеч. Кал се отдалечи от тълпата, мина през две врати и пое по мраморен коридор с малки ниши по стените. В тях се редяха стари ръкописи и талисмани. Кал харесваше как стъпките му отекват. Спря да погледне една стара гривна, вероятно прототип на тази, която носеше. Кожата бе износена и някои от камъните липсваха. Не можа да разчете името на мага върху плакета зад гривната, но годината на смъртта му бе 1609. Стори му се много отдавна.

След няколко крачки стигна Трофейната зала. Надписът над вратата гласеше: „Награди и почести“. Тя се отвори и той влезе безшумно.

Помещението беше мрачно и тихо, доста по-малко от голямата зала. Също като нея бе осветено от огромен полилей, чиито разклонения бяха оформени като пипала на октопод. Всяко смукалце завършваше с кристали, подобни на капки вода. По стените имаше плакети и медальони, навярно спечелени от студентите в Колегиума.

Кал беше съвсем сам.

Обиколи залата, загледан в картините на магове. Съжали, че няма прозорец, та да зърне някоя рибка или каквото и да е, само и само да мине време. Бе сигурен, че Селия ще дойде всеки момент.

След няколко минути взе бележката и я прочете отново. Може би не бе я разбрал. Може би тя бе написала, че ще се видят след петнайсет минути или час. Но бележката не споменаваше време.

След още няколко минути реши, че Селия няма да дойде. Почувства се необичайно натъжен. Това беше първата му среща и се бе провалила. Сигурно Селия беше написала бележката, а после бе го забравила и си бе намерила друг, с когото да потанцува. Някой, който може да танцува. Вероятно Джаспър?

Или с привлекателен ученик от Златната година — той ѝ е разказвал за постиженията си и очарована, тя е забравила Кал. По-късно, докато разхождаше Пакостник, щеше да я види пред Магистериума и тя щеше да му махне.

— Щях да дойда — щеше да каже, — но знаеш как е, като срещнеш някой наистина интересен! Времето просто лети!

Кал погледна отражението си във витрината на един трофей. Косата му стърчеше нагоре. Сигурно цял живот щеше да си остане сам и Алистър щеше да го погребее в някоя автоморга.

Вратата се отвори, чуха се стъпки. Кал се обърна, но не видя Селия. Бяха Тамара и Аарън.

— Какво търсиш в Трофейната зала? — попита Тамара и се намръщи. — Добре ли си?

— Да не се криеш тук? — огледа се учудено Аарън.

Кал бе сигурен, че на Аарън никога не са му връзвали тенекия. Колкото до Тамара, беше двойно по-сигурен. Но какво правеха двамата тук? Дали искаха да останат сами, хванати за ръце? Явно Тамара щеше винаги да предпочита Аарън, както и той нея — особено ако станеха гаджета.

— Добре ли си? — попита Аарън и свъси вежди, понеже Кал не продумваше. — Баща ти каза, че си тръгнал насам.

Кал се почувства облекчен — двамата бяха дошли не за да останат насаме, а защото са го търсили. Но трябваше да даде някакво обяснение какво търси в залата.

— Вижте, аз... — започна той и пристъпи към тях.

Изведнъж се разнесе ужасяващо скърцане на метал. Кал вдигна очи и видя, че полилеят се носи към него ведно с пипалата и блестящите си кристали.

— Кал! — извика Тамара.

Полилеят изящно литна към Кал. Нещо го удари отстрани. Болка прониза крака му. Той политна и се строполи на пода. Нечии пръсти се впиха в якето му.

Беше Тамара. Зърна черната ѝ коса и жълтата рокля и миг по-късно полилеят се стовари зад тях.

Все едно беше паднала бомба. Чу се ужасен трясък. Парченца кристал полетяха към тях. Кал се опита да прикрие Тамара с тялото си. Чу писъка ѝ, после всичко притъмня и притихна.

За секунда Кал се запита дали е умрял. Но едва ли в задгробния живот щеше да лежи на пода до Тамара. Тъмен облак се стелеше над тях. Тамара простена с широко отворени очи; зяпнал, Кал се извъртя непохватно.

Аарън се бе надвесил над тях с протегната ръка. Мрачна, безформена магия на Хаоса бликаше от нея. Около Тамара и Кал се издигна стена, която привличаше сипещите се от разбития полилей кристали. Кал понечи да извика Аарън, ала Хаосът погълна гласа му. Усети как нещо вътре го тегли — беше противотежест на Аарън. Когато той използваше магия на Хаоса, Кал го усещаше. Залата зад Аарън сякаш потрепери... после той отпусна ръка и мракът изчезна.

Кал се изправи, залитайки, после се наведе да помогне на Тамара. Лицето ѝ бе одраскано от полетяло стъкло и кървеше. Тя стискаше ръката му в мъртва хватка, но понеже беше на крака, той помисли, че може би го придържа. Аарън се бе подпрял на стената, задъхан, с изцъклени от усилието очи.

— Какво стана? — попита той дрезгаво.

Преди Кал да отговори, вратата се отвори и тълпа празнуващи нахлу в залата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кал виждаше мъгляво като в сън. Хората гледаха, смаяни. Извисиха се гласове, сипеха се обвинения, които той едва разбра.

Полилеят приличаше на огромно мъртво животно наред помещението. Повечето му разклонения бяха изпочупени, навсякъде имаше остри като бръснач стъкълца, които проблясваха.

— Какво става тук? — извика тъмнокос мъж.

Кал смътно си спомняше от церемонията, че това е майстор Сукарно, учител в Колегиума. Беше едър, страховит човек, със зачервено от гняв лице.

— Магия на Хаоса! — обърна се той към Аарън и Кал. — *Играли сте си* с магията на бездната? Толкова ли сте глупави! Магията на Хаоса строго се контролира навсякъде, но е забранена в тези помещения. Под водата сме, не бива да рискуваме основите на училището заради самонадеяни деца, решили да се забавляват! Можеше да се издавим!

Тамара изглеждаше все едно ще експлодира.

— Как смеете! — викна тя. — Никой не си е играл! Стояхме тук, когато полилеят се стовари отгоре ни. Едва не ни смачка! Ако не беше Аарън, двамата с Кал щяхме да сме мъртви! Нищо не е станало на скъпоценния ви Колегиум! Всичко му е наред!

— А защо падна полилеят? — намеси се майстор Тайсуке, един от майсторите на Магистериума. — Висеше си тук от сто години. Влизате и той пада върху вас, така ли?

— Достатъчно! — извика бащата на Тамара.

Семейство Раджави бяха левитирали над отломките, за да стигнат до дъщеря си. Кал съзря Кимия и Алек в другия край на залата, бяха ужасени от случилото се.

Госпожа Раджави се спусна към Тамара, издърпа я от Кал и я замилва по косата, разтревожена. Попи драскотината на бузата ѝ с кърпичка. В това време Алистър си проправи път през тълпата към Кал. Беше пребледнял повече, отколкото момчето очакваше. Дори не

си направи труда да левитира, просто изрита строшените кристали и изкривените парчета метал от пътя си и прегърна сина си.

— Калъм — каза той дрезгаво.

Кал хвърли поглед през рамо към Аарън, който се бе облегнал на стената. Нямаше кой да го прегърне, нито да попие кръвта от драскотините му. Гледаше ръката си, онази, с която отприщваше Хаоса. На лицето му бе изписано странно изражение.

— Дъщеря ми не прави бели — сопна се господин Раджави. — Ако не сте забравили, тази нощ сме тук, за да почетем геройството й...

— И на още неколцина — добави майстор Норт. Беше разгонил зяпачите до стените, за да огледа заедно с майстор Руфъс отломките от полилея.

— Бях против церемонията от самото начало — рече Тайсуке. — Не бива да се награждават деца за непослушание, та дори крайният резултат да е положителен.

Кал си каза, че майстор Тайсуке не е от почитателите му. Списъкът с хора, които не го обичат, растеше.

— Макарите трябва да бъдат контролирани — продължи Тайсуке. — Константин Мадън доказа, че млад Макар, който не знае силата си, е най-опасното нещо на света.

— Значи предлагате да избием младите Макари, както в други страни? — попита майстор Руфъс. Говореше тихо, но ясно и убедително. — Питам, тъй като някой вече работи по въпроса. Полилеят е паднал, защото някой си е играл с веригата му. Някой е опитал да убие Макарите!

— Да ги убие? — намеси се майстор Сукарно, посърнал, и махна с ръка.

Изведнъж оглушителен рев изпълни стаята. Алистър силно притисна до себе си Кал, родителите на Тамара я прегърнаха, майстор Руфъс протегна ръце към Аарън. Беше задействана аларма — на пода просветна пътека и Кал съзря невидими досега врати. Поведоха го заедно с Аарън и Тамара през една от тях към коридор, който водеше до слабо осветена стая без прозорци, натъпкана с дивани и столове.

Навсякъде сновяха магове от Колегиума, които обезопасяваха района. Донесоха завивки и подсладен чай, сякаш да се извинят за упреците на майстор Сукарно, че са неразумни пакостници. Появи се

Анастасия Таркуин с вафла в ръка и каза на Кал, че от магията ще се чувства изморен, независимо от противотежестта.

За миг той си помисли, че може би това означава, че възрастните ще ги оставят на мира. Тамара се бе сгушила на един диван с родителите си, а Аарън се бе свил на едно от креслата. Изглеждаше изтощен и нещастен. Но нямаше значение. Щом маговете си тръгнаха, майстор Руфъс и майстор Норт, Анастасия и Грейвс ги засипаха с въпроси.

Защо Кал е дошъл в Трофейната зала? Дали някой го е заплашвал на тържеството? Знаел ли е, че Аарън ще го последва?

Кал, разбира се, излъга. Не искаше да се излага пред учителите от Магистериума и Колегиума, да не говорим за Асамблеята. Не, никой не е знаел, че отива в Трофейната зала и че Аарън ще е с него. Мразел танците и отишъл да се разходи и да разгледа антиките. Определено не е бил на среща; не е загубеняк, чиито приятели едва не са били смачкани от полилей, понеже са му вързали тенекия.

После пристигнаха Селия с двете си майки и Джаспър с майка си и баща си. Господин Де Уинтър сръчка Джаспър, гледайки го строго, да не би да направи нещо и да изложи семейството.

Кал въздъхна и се подготви за най-лошото. Почувства се зле, като си представи как Селия обяснява защо не е дошла, но щеше да е още по-унизително да го стори пред всички — и бездруго го беше срам. Чудеше се дали е лошо, че му се ще полилеят да го бе смазал.

— Вие сте приятели на тримата — каза майстор Норт на Селия и Джаспър, сочейки Кал, Тамара и Аарън.

Селия явно бе доволна да чуе тези думи, а Джаспър изглеждаше така, сякаш са го обвинили в нещо.

— Забелязахте ли някой да се е държал странно с тях?

— Дженифър Мацуи разговаряше с Кал — обади се Джаспър. — А това е странно, защото тя е красива и известна, а Кал е гаден и презрян.

Той забеляза погледа на Алистър и се изчерви.

— Шегувам се. Просто не знаех, че се познават.

— Познават се, но бегло — рече Тамара. — Дженифър е приятелка на сестра ми.

— Но не и на Кал — каза Селия и се обърна към него. — Защо си разговарял с Дженифър?

На Кал му писна.

— Тя ми даде бележката, твоята бележка.

— Каква бележка? — погледна го смаяна Селия. — Не съм ти писала бележка!

— А това какво е? — Той извади смачканата хартийка от джоба си.

— Не е моят почерк — намръщи се момичето — и не съм се подписала. Някой е добавил името ми. Да не ти е казала, че е от мен?

После пак прочете бележката и вратът ѝ пламна.

— Отишъл си в Трофейната зала, защото си мислел, че имаме среща?

— Това не ни го каза — свъси вежди Тамара.

— Калъм — намеси се майстор Норт с глас, достатъчно строг, та да накара всички да млъкнат, — да преговорим отново какво е станало. Много бавно. И този път няма да премълчаваш нищо, ясно ли е? Много е важно.

— Хубаво — отвърна Кал кисело, — просто...

— Не искам да слушам извинения! — прекъсна го майстор Норт. — Започвай.

— Търсех Алистър, когато Дженифър Мацуи ми даде бележката и каза, че е от... красива блондинка.

След тези думи на Кал му се доця да знае магия, която ще го направи невидим или ще го превърне в мъгла, та да изчезне през дъските.

— Наистина ли? — грейна Селия.

Джаспър се захили. Опита се да спре, като видя погледа на майстор Руфъс, но без особен успех.

— Ти си единствената блондинка, която той познава — сопна се Тамара, която хич не беше весела. Явно никак не я вълнуваше дали ще бъде смачкана от десет тона стъкло и кристал, а по-скоро възможността да унизи Кал.

Майстор Норт протегна ръка към бележката и Селия му я даде. Дълго я гледа, после вдигна очи към нея.

— И не си написала това? Сигурна ли си?

— Не съм — поклати глава Селия и погледна тъжно Кал. — Много ми е мъчно, че някой е използвал името ми, за да те нарани.

— Няма проблем — рече Кал, като се престори, че не му пука. После осъзна колко са странни думите му, при положение че едва не го е смачкал полилей. Погледна безпомощно баща си.

Алистър сви рамене.

— Къде е сега Дженифър Мацуи? — попита Майстор Руфъс, явно загубил търпение от пипкането на Кал. — Който е дал бележката, вероятно е разхлабил полилея. Може би самата тя.

— Дженифър? — учуди се Тамара. — Но защо да го прави?

— На кого му е притрябвало да убива Кал? — намръщи се Аарън.

— Той е Макар — каза Майстор Руфъс, — точно като теб.

Аарън, Тамара и Кал се спогледаха. Вярно, Кал бе Макар, но когато Аарън зададе въпроса си даде сметка какво би помислил всеки, запознат с тайната му самоличност. Нещо, което не можеше да сподели. Всички смятаха, че човекът, опитал да го убие, се е целил в някой от Макарите и не допускаха, че той е мишената заради това, което е в действителност.

„Ако истината излезе наяве — мислеше си Кал, — онзи, който се опита да пусне полилея върху мен, също ще получи награда.“

— Ами да, Кал е толкова чаровен, че никой не би поискал да го убие — рече Джаспър.

— Джаспър! — извика Тамара.

Но този път Кал не му се разсърди. Щом се заяждаше, значи всичко бе нормално. Не искаше нищо повече.

Но явно нямаше да се получи. В залата се разнесе писък. После още един и още един. Някой крещеше от ужас в Колегиума.

Тамара скочи на крака. Вафлата на Аарън полетя. Алистър изглеждаше ужасен.

— Какво става? — обърна се към майсторите госпожа Раджави.

Кал също скочи и хукна към вратата. Кракът го болеше, но той не му обърна внимание. Обаче не беше бърз като останалите. Гласове, крясъци, ридания отекваха от другия край на Колегиума. Тръгна след хората, които се връщаха по коридора към Военната зала.

Беше претъпкана. Крещеше Кимия. С едната си ръка стискаше роклята си, а с другата сочеше нагоре.

Кал зърна през стъклото водата около Колегиума. Блестеше в мрачно зеленикаво сияние. Рибите бяха изчезнали. Имаше само вода и

в нея плуваше тяло. Босо момиче, чиято рокля се бе увъртяла около нея като водорасло. Черната ѝ коса се носеше по течението.

Тамара се втурна към сестра си, но Алекс я хвана с две ръце. Беше потресен.

— Джен — заплака Кимия, — Джен...

Кал усети, че кръвта му се смразява. Тялото във водата се обърна и той видя две неща. Първо, в гърдите на мъртвото момиче бе забит дълъг железен кинжал. И второ, лицето ѝ му бе познато.

Това беше Дженифър Мацуи. Някой я беше убил.

ГЛАВА ПЕТА

Чу се мощна експлозия.

— Всички вълн! — ревна майстор Грейвс, който се бе покатерил на масата във Военната зала. Беше вдигнал едната си ръка, а върху дланта му пламтеше огън. — Сега!

Лицето на майстор Руфъс изглеждаше състарено и измъчено на синкавата светлина — Кал се питаше дали е познавал Джен Мацуи, как се чувства от смъртта на своя ученичка. Той беше учителят на Константин Мадън и бе виждал много от учениците си да умират. Кал се зачуди дали с това се свиква. Съдейки по изражението на майстор Руфъс, не.

Руфъс вдигна ръка, пръстите му засияха и осветиха пътя към вратите.

— Бягайте — каза той с тон, който не търпеше възражения. Другите майстори и неколцина магове на Асамблеята се втурнаха напред с надеждата да изкарат паникьосаните, ридаещи и пищящи гости от Военната зала.

Хората излязоха в коридора, а после — в голямата зала. Там бе Анастасия Таркуин, редом с неколцина майстори, сред които и Тайсуке. Те насочиха хората към стълбището, водещо извън Колегиума. Кал видя как Селия изчезва по стъпалата с майките си и се запита дали е добре. Алистър сложи ръка на рамото му и го избута в същата посока, като махна на Аарън да го последва.

Кал погледна назад и видя, че Тамара е потънала в напрегнат разговор с родителите си и семейство Де Уинтър. Госпожа Де Уинтър не изглеждаше щастлива, нито семейство Раджави. Изражението на господин Де Уинтър бе странно, сякаш е доволен, ала не иска да го покаже. Тълпата се раздели пред тях и се отправи към изхода. Явно членовете на Асамблеята не бяха длъжни да следват заповедите.

— Дори не можахме да се сбогуваме с Тамара — каза Кал на баща си.

— Не сега — отвърна той и го бутна по-силно, — трябва да се измъкнем оттук преди...

— Чакай, Алистър — каза майстор Руфъс.

Алистър спря и Кал усети как баща му се напруга от гняв, докато се извързва бавно с него Аарън. Плаващите въжета се бяха издигнали, опънати като кордон около тримата.

— Не може просто да си тръгнете — рече майстор Милагрос, — Кал бе нападнат, а Дженифър — убита. Чираците ни трябва да са на безопасно място.

— Не сте в състояние да опазите децата дори на тържество — отвърна хладно Алистър. — Едва ли ще успеете където и да е, само защото сте обещали.

— Училището започва след три дни — каза майстор Руфъс, — очакваме двамата Макари там. Очаква ги и Асамблеята. Ще ги опазим. Ще трябва да ни се довериш.

Алистър се обърна към Руфъс и Кал видя на лицето му яростта, която го бе обзела по време на Железния изпит.

— Много време мина, откакто ти имах доверие, Руфъс — заяви Алистър, — помниш какво стана тогава.

Ръката му се стрелна напред и въжетата, които ги обграждаха, станаха на пепел. Между пръстите му прехвърчаха искри.

Кал погледна Аарън ококорен.

— Кажи ми, като намериш убиеца, защото дотогава изобщо няма да ти вярвам. Хайде, момчета.

Кал и Аарън побързаха да го последват, поел нагоре по стълбището. Невероятно, но хората му сториха път. Дори маговете от Асамблеята. Вероятно защото смятаха, че тъкмо той е отсякъл главата на Константин Мадън и като че беше готов да обезглави още някого.

Кал и Аарън се спогледаха стъписани, когато Алистър взе да ги дърпа нагоре.

— Чакайте! — викна Тамара и ги настигна. Влачеше Джаспър на буксир. Родителите ѝ останаха назад. Бяха отделили Кимия от Алекс и я утешаваха. — Идвам с вас. И двамата идваме.

— Какво? — попита Джаспър. — Мислех, че се шегуваш. Красивата ти сестра има нужда от рамо, на което да поплаче. Предлагам себе си. Много по-добре, отколкото да остана в хотела, дето Кал и шантавият му баща...

Тамара го срита и той млъкна сърдит.

Алистър ги погледна с изненада.

— Добре сте дошли, но мисля, че родителите ви няма да се съгласят. Познавам ги отдавна и ще се учудя, ако ви изпуснат от поглед.

Тамара стисна челюсти, а на лицето ѝ се изписа решителност.

— Трябва да пазим Кал на смени. Така им казах и те са съгласни.

— На смени? — попита Аарън.

— Някой се опита да го убие — рече Тамара. — Значи ще трябва да го държим под око. Налага се някой да го наглежда постоянно, двайсет и четири часа в денонощието.

— Дори когато спя? — попита Кал.

— Най-вече когато спиш — присви очи тя. — Тогава си беззащитен.

— Какво? Не! — възрази Кал, който никак не бе очарован от идеята. — Не желая Джаспър да ме гледа как спя. Това е зловещо. Не искам никой да ме гледа как спя!

— Можем да обсъдим това и по-късно — каза Алистър. — Тамара, Джаспър, ако искате да дойдете с нас, знайте, че тръгваме веднага.

Кал се извърна към Аарън, но той не следеше спора. Гледаше към коридора на Военната зала и отвъд, където плаваше тялото на Джен. Кал се замисли за безгрижното им лято — правеха роботчета, тичаха край пръскачките. Питаше се дали не е бил наивен да смята, че нещата са се променили само защото е успял да излъже маговете.

— Хайде — каза Тамара на Аарън, като го докосна по рамото и го върна в настоящето.

Кал позволи на баща си да го насочва към стълбището. Минаха покрай масите с напитки, вече изпити. Там Джен бе му дала писмото.

Когато Алистър стигна стълбището, вдигна сина си и ловко го левитира. Направи го леко, без усилие, както бе изгорил и кадифените въжета — все едно не следи какво прави. Беше смайващо. Алистър бе избягвал да прави магии от толкова дълго, че Кал се съмняваше да помни как става.

Когато стигнаха догоре, той го пусна и пое пред четирите деца край кея, където бе паркирана колата.

Тъкмо отминаха странната статуя на Посейдон, и Джаспър забеляза ролс-ройса. Подсвирна дълго и одобрително, но като разбра, че е на Алистър, направо се задави.

— Не си очаквал, нали? — попита Кал, когато баща му отвори вратата и ги настани на широката задна седалка.

Този път Джаспър онемя. Качиха се мълчаливо в автомобила, а Кал седна до баща си. Когато се отдръпнаха от тротоара, той се обърна и видя група магове, застанали на брега, до входа към Колегиума. Докато гледаше, един от тях нагази във водата и изчезна.

— Водни магове. Ще извадят тялото на момичето — рече мрачно Алистър.

Кал извърна поглед. Беше му трудно да повярва, че веселата Джен, момичето, което Джаспър бе си харесал и което бе го подкачило, като му даде писмото, е мъртво. Вечерта щяха да отбележат края на войната и случилото се изглеждаше още по-гротескно.

„Наистина ли след като Врагът на Смъртта не е мъртъв — помисли си Кал, — не може да има мир?“

* * *

Алистър намери възглавници и завивки за всички. Аарън отстъпи койката, та Тамара да се настани в бърлогата им, такъв си беше. Джаспър се разположи на дивана, макар да се жалваше, че не може да се разтяга. Освен това заяви, че Пакостник го е напълнил с бълхи.

Кал много добре знаеше, че Пакостник няма бълхи, и за пореден път намрази Джаспър. Аарън взе няколко завивки, направи си легло на пода пред това на Кал и заспа.

Кал също беше задрямал, когато на вратата се почука. Беше Тамара, доста смутена.

— Може ли ми дадеш нещо за спане? — попита тя. — Нося само това... — Тя посочи леката си рокля. — И да, знам, че не бива...

Кал усети, че се изчервява. Искаше му се да не се притеснява, задето момиче му е добър приятел. Както с Аарън. Полът на Тамара не трябваше да е от значение. Въпреки това се почувства непохватен и глупав, ровейки в чекмеджето с тениски. Най-последно намери една риза,

на която с жълто пишеше: „Добре дошли в пещерата“. Подаде ѝ я мълчаливо.

— Благодаря — рече Тамара, — ще я изпера и ще ти я върна.

— Всичко е наред, може да я задържиш.

— Кал?

— И бездруго не съм я носил, много ми е голяма...

— Кал — повтори Тамара и го погледна с големите си сериозни очи, — ще те опазим жив и здрав, разбра ли?

На Кал му се щеше да повярва.

— Разбирам — отвърна.

* * *

Следващият ден прекараха на двора. Тамара отново бе с жълтата си рокля, а Джаспър носеше странна комбинация от свои и чужди дрехи. Беше топло и слънчево; Алистър бе разтворил лимонада, която Тамара гледаше подозрително. Джаспър предположи, че тя не пие разтворими напитки. Гледаше надменно малкия двор и неокосената трева. Но Алистър, изглежда, не забелязваше. Седеше на един камък и човъркаше повреден будилник. Вярно, вече имаше дигитални аларми в мобилните телефони, но хората даваха добри пари за стари телефони и разни дрънкулки, които след поправка работят.

— Какво означава това? — попита Тамара. — Дали някой не се опитва да нарани Кал, понеже е...

Не можа да довърши и преглътна.

— Врагът на Смъртта? — обади се услужливо Джаспър.

— Според мен не бива да огласяваме, че той е Врагът на Смъртта — каза Аарън. — Трябва да измислим кодово название. Например капитан Рибешко лице.

Пакостник излая. Калъм се съгласи с него. Името беше ужасно.

— Защо капитан Рибешко лице?

— Ами приличаш на риба — рече Джаспър, — а и никой не би се сетил какво е, понеже не звучи страховито.

— Както и да е — каза Тамара; прозвуча така, сякаш смяташе начинанието за загуба на време. — Кой ще знае, че Кал е капитан Рибешко лице?

— Не искам да ме наричат така! — извика Кал. — Особено след скорошните събития.

Тамара изпъшка, като че разговорът я измъчваше повече и от него.

— Добре. Как тогава да те наричаме?

— Защо не командир Иглена глава? — попита Аарън.

Джаспър прихна и изплю лимонадата си.

Кал се хвана с две ръце за главата и пое дълбоко въздух, вдишвайки уханията на лятото — аромат от топла земя, окосена трева и машинно масло. Какво да се прави. Щяха да му измислят тъпо име каквото и да става.

— Капитан Рибешко лице е добре.

— Хубаво — завъртя очи Тамара, — а сега да обсъдим кой може да знае истината за Кал.

— Баща му — рече Джаспър и всички погледнаха Алистър, който обаче не ги слушаше, тъй като разсеяно си свирукаше.

— Баща ми не се опитва да ме убие — каза Кал. Преди година нямаше да е толкова сигурен, но сега беше. — Вие също. Дори ти, Джаспър. Кой остава?

— Казвали ли сте на някого? — попита Тамара и ги изгледа.

— На кого да кажа? — възкликна Джаспър, пребледнял от изпитателните им погледи. — Не съм! Повярвайте! Никому не съм казвал! Това е голяма тайна и аз също бих загазил!

— И аз не съм казвал на никого — обади се Аарън.

— Нито пък аз — въздъхна Тамара, — но ми се щеше да попитам. Остава майстор Джоузеф. Май му е много сърдит.

— Мислех, че Кал му трябва — отвърна Джаспър. — Та нали капитан Рибешко лице е смисълът на живота му?

— Сигурно се е надявал Кал да е по-послушен — ухили се Аарън. — Или е решил да го използва да върне капитан Рибешко лице с всичките му спомени.

Кал, който мислеше същото, потрепери.

— Може да ме обвинява за смъртта на Дрю.

— Може и мен да обвинява — каза Аарън, — ако от това ще ти стане по-добре.

Дрю беше синът на майстор Джоузеф. Беше ходил на училище в Магистериума, преструвайки се на обикновен ученик, ала истинската

причина да се запише там, бе да докопа Кал. Дори беше помогнал на баща си да отвлече Аарън, а после го бе затворил в клетка с елементал на Хаоса. По ирония на съдбата този елементал бе убил Дрю. Но Кал трябваше да признае, че и той имаше вина.

— Добре — обобщи Тамара, — значи главният ни заподозрян е майстор Джоузеф.

— Не знам — поклати глава Кал, — ако иска да ме докопа, защо не използва Алкахеста? Пък и май е готов да се откаже. В гробницата опита да спаси живота ми. Сигурно още се надява да съм... капитан Рибешко лице.

— Ами Уорън? — попита Аарън.

Те се втренчиха в него.

Кал го погледна, както Тамара бе погледнала лимонадата си.

— Смяташ, че някакъв гуцер се опитва да ме убие? И е написал фалшива бележка от Селия?

— Той е елементал! И е бил на служба при Погълнатия, който ни направи онова ужасно пророчество — въздъхна Аарън, — макар че това е доста налудничаво.

— Всичко е наред — заяви Тамара. — Трябва да мислим нестандартно. Колкото невероятна да е някаква идея, трябва да я обсъдим на масата. Или поне на неокосената трева.

— Нищо не подозираме — каза Кал, — нямаме представа защо искат да ме убият. Може би просто защото съм Макар и няма нищо общо с капитан Рибешко лице. Вероятно човекът, който се опита да ме смаже с полилея, е същият, дето пусна Аутомонтонес по петите ни.

— Така ще смятат маговете — въздъхна Тамара — и предполагам, че може да е вярно.

— Просто трябва да сме заедно — каза Аарън и се усмихна към синьото небе. — Ще разберем истината. Ние сме герои, нали? Имаме медали. Ще се справим.

Накрая Кал извади карти и изиграха няколко игри, като освен всичко се пляскаха през пръстите. Говориха си как ще се върнат в Магистериума и какво се надяват да постигнат през годината. Пакостник подгони няколко пчели и щракаше челюсти към тях, докато те отлетяха с лениво жужене надалеч. Късно следобед Стъбинс се появи с кувари за Тамара и съобщение от родителите ѝ, което трябваше да предаде лично. Джаспър се обади вкъщи от старомоден

хромиран телефон, който Алистър бе поправил, и навъсено обясни, че ще му пратят дрехите право в Магистериума. Кал се почуди дали е убеждавал родителите си да го пуснат тук и дали те са искали да остане с тях, но бързо прогони тази мисъл.

— Какво си ме зяпнал? — попита сърдито Джаспър, когато забеляза втренчения поглед на Кал.

— Нищо — рече Кал. Джаспър бе последният човек, за когото трябваше да се тревожи.

Същата вечер Алистър им направи пържоли. Хапнаха навън, от хартиени чинии. Имаше царевица, грах и студена диня. Тамара замери Аарън с едно парче и по ризата му се посипаха семки. Пакостник се покатери върху Джаспър, защото той не му даде от пържолата. Редуваха се да пръскат искрите от въглените на скарата. Беше си купон, като се изключи сянката от смъртта на Джен, която им пречеше да се смеят твърде силно.

Или да забравят, че може да са следващите.

* * *

Два дни по-късно Алистър откара всички в Магистериума. Кал стоеше на предната седалка, загледан през прозореца, Аарън дремеше отзад. Тамара слушаше музика от телефона си, а Джаспър четеше най-новия комикс, който бе намерил в стаята на Кал. Здравата се бе запалил. Пакостник спеше дълбоко и се протягаше насън.

— Ще ми кажеш, ако ти се прииска да се върнеш у дома — заръча Алистър на Кал за може би милионен път. — Направил си предостатъчно. Знаеш много магия. Стига ти, за да владееш уменията си. Магистериумът не ти трябва повече.

Кал си спомни, че Грейвс бе настоявал майстор Руфъс да докладва на Асамблеята как напредват двамата с Аарън. Спомни си забележките за страните, в които маговете, владеещи Хаоса, бяха убивани или със запечатани сили — нищо че вечерта бе в тяхна чест. Когато Константин Мадън беше жив, Макарите бяха невероятни. Бяха оръжията, от които всички отчаяно се нуждаеха. Бяха тези, които ще доведат войната до край. Но след смъртта на Константин, Аарън и Кал само напомняха за войната и че тя може отново да избухне. Кал се

съмняваше, че ще му позволят да напусне Магистериума, каквото и да си мислеше баща му.

— Всичко е наред, тате — каза му, — добре ще съм.

Когато приближиха, пътят се стесни и закриволичи, нямаше никакви знаци. Само онези, които знаеха къде е Магистериума, можеха да го намерят. Кал често се чудеше каква магия държи туристите и жителите на съседното градче далеч от него. Вероятно нещо сложно, сигурно свързано със земята. Гората от двете страни на пътя стана погъста. Сети се за Ордена на Безредието — беше ясно, че Асамблеята знае за тях и ги търпи, но не можеше да си обясни защо.

Отпред се разнесе бучене и Кал отново се съсредоточи върху пътя. Излязоха на поляна, на която училищният автобус вече бе паркирал. Учениците слизаха с куфари и раници в ръце. Главната порта към училището бе отворена и Кал виждаше маговете с черни униформи, както и учениците с червени, бели, сини, зелени и сиви униформи, които се смесваха с децата все още по джинси и ризи.

Аарън се събуди и тримата с Джаспър и Тамара взеха да се ръчкат, подавайки се от прозорците, щом видеха приятели от предишните години — Селия се усмихваше предпазливо, докато влизаше с Гуенда, която бе в групата чираци на Джаспър. Алекс Страйк говореше с Анастасия Таркуин, паркирала бял мерцедес до училищния автобус. Кал бе виждал колата ѝ. Предната година тя бе взела Алекс от дома на Раджави — беше забравил, че Анастасия Таркуин е негова мащеха.

Анастасия излезе от колата. Както винаги, бе елегантна с белия си костюм. Алекс я погледна, раздразнен, когато зад тях спря черен ван. Задната врата се отвори и отвътре се появиха двама здравеняци — за радост на учениците в Магистериума. Свалиха от вана бюро, лампа и безупречно бял диван.

— Какво става тук? — попита Алистър, докато слизаха от ролса.

Кал се протегна, защото се бе схванал. Пакостник стори същото.

— Асамблеята прати Анастасия да наглежда училището — съобщи Алекс, който дойде да ги поздрави. Здрависа се с Кал и Аарън и се усмихна на Тамара. — Ще се настани в стария кабинет на майстор Лемюъл. Приема работата сериозно, а и винаги носи много багаж.

— Тя ли ще търси шпионина? — попита Алистър.

— Мисля, че не бива да говорим за това — отвърна Алекс и погледна Джаспър притеснен, — имам предвид, никой не трябва да знае.

— Ами добре, щом е толкова дискретна — вдигна вежди Алистър.

Алекс хвърли поглед на мащехата си, която наблюдаваше как носят няколко големи куфара в пещерите. Бяха обсипани със старомодни пощенски марки от далечни места — Мексико, Италия, Австралия, Френската Ривиера, Прованс, Корнуол.

— Официалната версия е, че е дошла, за да е сигурна, че всичко по ликвидирането на обсебените животни протича гладко.

Кал сложи ръка на гърба на Пакостник, надявайки се, успокоително. Той го погледна и взе да маха с опашка. Вълна от гняв заля момчето при мисълта, че някой може да нарани Пакостник.

„По-добре да не опитват“, помисли си той.

— Ако промениш мнението си, знаеш как да се свържеш с мен — рече му Алистър, а после го прегърна силно, толкова силно, че Кал се притесни за ребрата си.

— Чао, тате — изписука момчето. Макар че го притисна така, баща му за първи път бе съгласен той да посещава Магистериума. Чувството бе страхотно.

Тамара бе намерила Кимия и двете се кикотеха. Джаспър се бе отправил към Селия и Гуенда. Само Аарън го чакаше. Усмихна му се накриво и Кал се запита как ли се чувства приятелят му край семействата на другите.

— Я ми дай това — каза Аарън и метна раницата на Кал през рамо; с другата ръка вдигна своя багаж и пое към училището. Изглежда, товарът изобщо не му тежеше.

Кал вървеше зад него, краката му бяха схванати от пътуването. Мислеше колко несправедлив е животът.

Пещерите бяха влажни, но хладни. От назъбените сталактити се стичаше вода към покритите с разтопени свещи сталагмити. Пластове гипс висяха от тавана, напомняйки знамена и ленти от отдавна забравено празненство. Кал мина покрай тях, отвъд влажния камък и към искрящите от слюда езерца, в които се стрелкаха слепи риби. Бе толкова свикнал с гледката, че дори не я смяташе за зловеща. Това бе

просто неговото училище, познато като металните шкафчета и скърцането на гуменки по пода в предишното му отпреди три години.

Чудеше се дали ще попаднат на Уорън, потенциалния им убиец, и дали той ще им каже нещо зловещо, ала от малкия гущер нямаше и следа. Кал използва гривната с новите камъни, за да си проправи път към стаите. Аарън остави багажа му на дивана и изпъшка, та Кал се почувства малко по-добре относно собствените си възможности и малко виновен заради добротата на приятеля си. Стаята изглеждаше по-малка, отколкото предишната година. Миг по-късно той осъзна, че просто е пораснал, а не тя се е смалила.

Вратата се отвори и влезе Тамара, влачейки куфарите подире си.

— Нямах представа къде сте! Просто избягахте! — обяви тя. Според Кал доста нечестно от нейна страна, понеже тя бе избягала. — Знаеш, че не бива да оставяме сам Кал! — рече на Аарън.

— Но аз бях с него — напомни ѝ той.

— Хм! — каза Тамара, преди да тръгне към стаята си.

Кал отиде в своята спалня и както винаги в началото на учебната година, му се стори студена, прашна и занемарена. Отвори куфара и облече униформата — синя за третата година. Закопча я и се погледна в огледалото на гардероба. Някога бе нисък, та се виждаше в цял ръст, а сега главата му беше над рамката и трябваше да се приведе.

Отиде до общата стая, където го чакаха Аарън и Тамара — също с униформи. Обещаха на Пакостник остатъци от вечерята си и се отправиха към трапезарията. Всички седяха по предишните си маси и гледаха менюто. Липсваха само учениците от Желязната година, които идваха от Изпитите и обикновено вечеряха в стаите си. Тази вечер предлагаха лилава каша, огромни нарязани гъби, които почти приличаха на филийки хляб и бяха намазани с жълта паста. Имаше и три вида лишеи — яркозелени, кафяви и тъмночервени. Кал си сипа от всичко, заедно с чаша течност, по която се виеха водорасли.

Беше направо зловещо колко много му се услаждат лишеите. Натъпка ги в устата си, сякаш умираше от глад. Питаше се дали в лишеите се крие някаква злокобна тайна. Например да изяде толкова много, та да се превърне в лишей. Беше ли възможно? Погледна подозрително следващата хапка на вилицата си, преди да я натъпче в устата си.

Джаспър седна до него, сякаш бяха приятели.

— Та какъв е планът?

— За какво говориш? — попита Кал.

— Няма значение — завъртя очи Джаспър, после се обърна към Тамара, — защо ли си направих труда да те питам. Какъв е планът?

— Не можем да говорим тук — каза тя, като снижи глас.

Кал забеляза тънката драскотинка под очите ѝ, все още ясно се виждаше. Щом я погледнеше, си спомняше как бе вкопчила пръсти в якето му, за да го издърпа в безопасност.

Смяташе, че ѝ е длъжник. На нея и на всичките си приятели. Нямаше представа как ще им се отплати.

Аарън, който говореше с Раф, друг ученик от Бронзовата година, за роботите, които с Кал си правеха през лятото, сякаш усети, че става нещо, прекъсна разговора и се заслуша в техния.

— Утре — каза Тамара, — след вечеря, ще се срещнем в библиотеката. Там ще обсъдим всичко.

— За какво говорите? — попита Селия и седна срещу Кал. Чинията ѝ бе пълна с лилава каша. — Става ли нещо?

— Не — отвърнаха в един глас Аарън и Джаспър.

— Доста подозрително. — Тя се изправи. — Ако не искате да седя тук, ще ида другаде...

— Недей — скочи на крака Кал, чудейки се как да я убеди да остане. — Говорехме си за Галерията, но не сме решили дали ще ходим. Може и да идем, това е всичко.

— Искаш да дойда в Галерията с теб? — попита Селия с неясно изражение. Гаджетата ходеха в Галерията.

Среща. Тя мисли, че ѝ предлагам среща.

— Аз... не знам — заекна Кал.

— Ами трябва да решиш — рече Селия, отметна русата си коса и тръгна с Раф, Кай и Гуенда.

— Ръкавицата е твое владение, приятелче — обяви Джаспър, щом тя се отдалечи.

— Смесваш поговорките — каза Кал, — та чак глава ме боли.

— Може ли да обсъдим как да спасим истинския, а не любовния живот на Кал? — попита Тамара раздражена. — До утре вечер някой от нас трябва да стои с Кал през цялото време. Аз или Аарън, понеже ти, Джаспър, ще изглеждаш странно до него. Всички мислят, че не го харесваш.

— Но как така? — изненада се Аарън. — Нали сме приятели?

— Както и да е — каза Тамара, — утре след вечеря в библиотеката. Очаквам идеи.

Тя погледна встрани.

— Алекс Страйк ми маха. Сега се връщам. — Стана и хвана Аарън за ръкава. — Хайде. Вероятно иска и теб да поздрави.

— Какво? — зяпна Аарън, вдигнат на крака и понесен към масата на Алекс, Кимия и другите приятели от Златната година.

Бяха угрижени и Кал не ги упрекуваше. Да изгубиш приятел по такъв начин...

— Харесваш ли Селия, или не? — попита Джаспър, дъвчейки парче лишей. Беше си стъкмил нова мазна прическа преди церемонията по връчване на наградите и кичур тъмна коса падаше над очите му.

— Не ти влиза в работата — отвърна Кал.

— Може пък аз да искам да я поканя на среща — отвърна Джаспър. — Не си ли мислил за това?

Кал се ококори, не беше мислил.

— Прави каквото искаш — рече той накрая.

— Май не ти пука. — Очите на Джаспър блеснаха весело. — Да не си падаш по Тамара?

— Джаспър...

— Падаш ли си по Тамара?

— Тя е най-добрият ми приятел — отвърна Кал през зъби.

— Това нищо не значи — обяви Джаспър и завъртя вилицата между пръстите си. — Чираците често се забиват. Виж Кимия и Алекс Страйк. Или мен и Селия. Може да харесваш Тамара...

— И това нищо не значи! — избухна Кал, изненадан от себе си. Изгледа кръвнишки Джаспър и добави: — Не зацепваш ли? Няма значение. Тя харесва повече Аарън.

— Леле — ококори се Джаспър, — май разкрих неудобна истина.

На Кал му се зави свят. Видя смътно как Аарън и Тамара идват към тях. Смееха се, както винаги.

— Не повтаряй — обърна се Кал към Джаспър — какво казах.

— Не бой се, Калъм — рече той с презрителна усмивка и се облегна на стола, — ще опазя всичките ти тайни.

ГЛАВА ШЕСТА

Първият учебен ден се състоя под палещите лъчи на слънцето. Класовете се бяха настанили на полукръг от скали. Майстор Руфъс реши, че след като Асамблеята смята да снове из горите, трябва да използват пространството извън Магистериума, докато е възможно. На Кал му липсваше хладината на пещерите. Ризата му бързо залепна от пот. Чувстваше как всяка част от него изгаря. Носът и бузите на Аарън бяха зачервени, а Тамара бе сложила една от тетрадките си като шапка.

— Добре дошли в Бронзовата година на Магистериума — каза майстор Руфъс, който крачеше напред-назад пред тях. Плешивото му теме лыщеше. — Може да не сте *най-*проблемните чираци, които съм имал, но определено вървите към върха. Така че тази година подходът ще бъде малко по-различен.

Предвид, че самият капитан Рибешко лице бе учил при майстор Руфъс, това си беше комплимент.

— Но всички ние получихме медали! — възрази Тамара и бе удостоена със строг поглед, задето го бе прекъснала. — Изобщо не сме проблемни — доизказа се все пак тя.

Веждите на майстор Руфъс направиха сложно движение — вдигнаха се и в същото време се смръщиха.

— Все пак нека направим така, че никой от вас да не бъде отвлечен, да не отиде на спасителна мисия, да не осинови друго обсебено от Хаоса животно или да напусне училището. По каквато и да е причина.

Нямаше какво да отговорят на тези думи.

— Тази година ще учим за личната отговорност. Може да не ви звучи вълшебно, но това бе годината, в която Константин започна експериментите си с майстор Джоузеф, опитвайки да открие път към безсмъртието. Годината, в която ще загърбите основното и ще се съсредоточите върху онова, в което искате да специализирате. Та искам да съм сигурен, че всеки от вас, особено Кал и Аарън, разбира колко е важно да избере точните специалности. Достойно е да се чудиш има ли

граница магията на Хаоса. Безотговорно и лошо е да застрашаваш нечий живот, докато търсиш тези граници. Като всяко училище и ние търсим познанието, ценим експериментите. Но трябва да балансираме с дълга си да защитим света, включително от самите себе си.

— И — продължи майстор Руфъс — искам да запомните, че в предишните години минахте рано през портите на магията. Кое то не означава, че сте по-добри от останалите — портите на магията се отварят само когато ученикът е готов. Ако не усвоите уроците в Бронзовата година, ще останете в нея, докато го сторите.

Кал погледна Аарън и Тамара. Бяха озадачени като него. Не беше сигурен как казаното от майстор Руфъс може да се научи в училище. Ала бе напълно възможно мозъкът му да блокира от слънчев удар.

— И още нещо — добави майстор Руфъс. — Става дума за шпионина в Магистериума. Тамара, не знам дали сме говорили директно по въпроса, но съм сигурен, че Кал и Аарън вече са ти казали. Няма да ви обиждам, правейки се, че не е така. Имаш право да знаеш. Но настоявам и подчертавам — не се опитвайте да хванете шпионина сами. Оставете това на нас.

Никой не каза нищо.

— Ясно ли е? — намръщи се още повече майстор Руфъс.

Кал кимна.

— Разбира се — рече Аарън.

— Няма проблем — отвърна Тамара.

Беше най-неубедителният спектакъл, който Кал бе виждал. Чудеше се дали майстор Руфъс е повярвал, или просто се е предал, когато кимна и каза:

— Хубаво! Първият ни урок ще бъде за водата и как да балансираме с въздуха, за да дишаме, като плуваме под вода. Знаем в кое езеро може да се упражняваме.

Кал подскочи от радост при мисълта, че ще се разхлади. Чак като се размърда, си спомни тялото на Джен, носещо се в океана, та се запита защо майстор Руфъс започва тъкмо с този урок.

Въпреки мрачните му мисли, денят бе приятен в плитчините на малко езеро до училището. Майстор Руфъс им даде пълни с въздух амулети, с които да дишат под водата. Отначало Кал не можа да се съсредоточи и изплува, давейки се. Аарън не се справи по-добре, а Тамара май нямаше никакви проблеми.

Накрая, ядосан, Кал взе амулета и се гмурна към дъното. Обичаше да плува — във водата кракът не го болеше толкова. Беше отворил очи. В езерото имаше тиня, но общо взето, беше бистро и виждаше малки рибки да се стрелкат между растенията, полюшващи се от слабото течение. Зърна Тамара и Аарън като размити сенки във водата. Сети се някак за баща си. От спомените на майстор Джоузеф знаеше как Алистър се бе качил на върха на огромния глетчер, за да стигне Студеното клане, където Врагът на Смъртта бе избил дузини беззащитни магове. Изкачвайки се към жена си и невръстния си син, бе използвал водна магия, за да направи стъпки и дръжки в ледената стена. Трябва да е било изтощително. Дори невъзможно.

В сравнение с това, плуването под вода бе нищо.

Кал стисна амулета толкова силно, че едва не го строши. „Въздух“, помисли си той. Въздух се появи във водата около него. „Всичко е свързано, огън и земя, въздух и вода. Всичко е едно, не четири, не две, не три, а едно. Ако не са заедно, няма да са едно цяло.“

Отвори уста и пое дълбоко дъх.

Беше сякаш вдишва влажен въздух в блато. Леко се задави и се издигна нагоре, а въздухът пълнеше дробовете му. Втората глътка бе по-лека, а на третата и четвъртата дишаше нормално. Щастлив, метна амулета настрана и изплува.

— Направих го! — извика той, вече на повърхността. — Дишах под бода!

— Знам! — каза Тамара. — Видях те.

— Браво! — извика Аарън и удари по водата, вдигайки пръски. — Ти си най-добрият!

— Е, всички сме най-добри — възрази Тамара.

Кал заплува в кръг, гмуркаше се да вдиша и пак излизаше на повърхността. Започна да пляска и се ухили.

Понякога магията бе наистина толкова страхотна, колкото той тайно се надяваше.

* * *

През нощта в библиотеката бяха само Тамара, Кал, Аарън и Джаспър. Седяха около маса, огряна от лампа, направена от черупката

на огромен подводен охлюв. Говореха тихо, защото звукът отекваше силно в голямата спираловидна каменна зала.

— Въпросът е дали този, който е опитал да убие Кал по време на церемонията за наградите, е бил в Магистериума — рече Тамара, размествайки няколко листа хартия. — Направих списък на всички, посещаващи училището, както и на маговете от Асамблеята, които идват и си отиват.

— Но ти не си в него — каза Джаспър, надвесен над списъка.

— Разбира се, че не! — изчерви се Тамара. — Не съм опитвала да убия Кал.

— Кимия също не е вписана — продължи Джаспър, — нито пък Аарън.

— Защото не искат да ме убият — отвърна Кал.

— Откъде знаеш? — попита Джаспър. — Списъкът трябва да е обективен. И аз трябва да съм включен.

— Включен си, повярвай ми — отсече Тамара.

— Хубаво. — Джаспър направи гримаса.

— Знам, че да се ровим в неща, дето не са ни работа, е запазената ни марка — прекъсна го Кал, — но може би този път не бива да опитваме да хванем шпионина сами. Майстор Руфъс обяви, че има план, пък и мащехата на Алекс е тук и е заложила капан. Трябва да оставим тази работа на тях.

Всички го изгледаха сякаш му е поникнала още една глава.

— Да не би да си се напил в езерото! — възкликна накрая Аарън. — Едва ли щеше да го кажеш, ако някой от нас е в опасност.

— Помисли — намеси се Джаспър, — ако човекът, пуснал Аутомотонес, е опитал да стовари полилей отгоре ти, всеки до теб е също толкова застрашен. Искам да проучим това заради собствената ми безопасност.

Кал не можеше да оспори логиката му.

— Мисля — каза Тамара, — че трябва да слезем в тунелите, където държат големите елементали. Там може и да разберем кой има достъп до Аутомотонес и как се е добрал до него. Ще използваме списъка и ще видим кои от включените в него са тук. Сигурно има документ с посетителите или кой има разрешително.

— Маговете не са ли го проверили? — попита Аарън.

— Дори и да са го проверили — сви рамене Тамара, — няма да ни дадат имената. Така че трябва да стесним кръга от заподозрени.

— Някой е прекарал лятото в четене на Нанси Дрю^[1] — обади се Джаспър.

— Някой ще си изяде боя — озъби му се Тамара.

— Имаш ли по-добро предложение? — попита Аарън. — Ако не, мълчи и не критикувай.

— Защо Кал не се използва като стръв? — предложи Джаспър. — Защо да чакаме и да правим сложни планове, вместо да накараме убиеца сам да дойде при нас? Ще пуснем информация, че Кал отива някъде далече и щом убиецът се появи да го довърши, ще скочим и...

— Чакай малко — рече Кал, — това е глупаво.

— Май не биваше да критикуваме — ухили се самодоволно Джаспър. — Мисля, че идеята ми е чудесна.

— Може да убият Кал — поклати глава Тамара.

— Но ще хванем шпионина — отвърна Джаспър и направи гримаса, понеже някой го срита под масата. — Какво? Все трябва да се застраховаме!

— Нека първо опитаме това, което предлага Тамара — заяви Аарън, после се прозя и стана. — Утре след часовете да се видим отново тук. Ще прегледаме картите на Магистериума и ще видим къде държат елементалите. Поемам първа смяна. Тамара, Кал, вие поспете.

— До скоро, загубеняци — рече Джаспър и излезе от библиотеката, взимайки по две стъпала наведнъж.

Кал възрази, че е ненужно някой да стои на пост, но не го послушаха. Изправи се с въздишка и последва Тамара и Аарън в стаите им.

Насред пътя обаче внезапно се сепна.

— Знам кой може да ни свърже с елементалите — каза той. — Уорън!

В крайна сметка малкият гущер бе огнен елементал и макар да не можеше да му се вярва, сигурно познаваше вътрешността на Магистериума по-добре от всеки друг. И преди бе ги извеждал през подобните на лабиринт тунели — всъщност за да ги срещне с по-могъщ и зъл елементал, но още нищо лошо не бе се случило.

Пък и миналата година бяха спасили живота на Уорън. Майстор Руфъс бе решил да изпита магията на Хаоса на Аарън, като го накара

да изпрати гуцера в бездната. Кал не знаеше какво става с всмуканите там неща, но бе сигурен, че не оцеляват. Беше помогнал на Аарън да направи сложна магия, благодарение на която гуцерът оцеля. Според Кал Уорън им беше длъжник.

— Хайде! — каза той, обръщайки се към средата на тунела. — Нататък!

Ако шпионинът останеше на свобода, приятелите му все щяха да се въртят край него, сякаш нещо не е наред. А той мразеше да го правят. Не искаше да будуват, когато спи. Не искаше да ги излага на опасност. Ако бе възможно да се свърши каквото и да е, искаше да е сега.

— Къде отиваме? — възрази Тамара, когато поеха по обратния път. — Към библиотеката ли?

Тунелът се разклоняваше на две. Кал зави наляво. Като бе дошъл за първи път в Магистериума, бе помислил, че никога няма да научи тунелите, простиращи се като лабиринт под и през цялата планина. Ала сега пътищата в горните нива на Магистериума му бяха толкова познати, колкото улиците в родния му град.

— До реката ли отиваме? — попита шепнешком Аарън.

В тунелите бе по-хладно. Минаха покрай няколко стаи на други чираци. Под вратите се виждаше само тъмнина. Магистериумът спеше.

Реките, дето течаха през училището, бяха като транспортни артерии. Отвеждаха учениците от класните стаи до портите навън, трапезарията или обратно до спалните им. По тях плаваха малки лодки, задвижвани от магия и подпомагани от водни елементи. Когато тримата наближиха водата, в пещерата стана още по-студено. Кал чу плискането на реката.

Аарън и Тамара се питаха дали Кал ще ги натовари на някоя лодка. Тунелът ги отведе до покрита с камъчета подводна пещера. Фосфоресциращ мъх, полепнал по стените и тавана, осветяваше пространството. Безоки риби плуваха под водата.

— Уорън! — извика Кал. — Уорън!

Аарън и Тамара се спогледаха. Явно се тревожеха да не би да е откачил.

— Може би се нуждае от сън — предположи Тамара.

— Или храна — добави Аарън.

— Уорън! — извика отново Кал. — Краят е по-близо, отколкото мислиш!

— Гущерите не идват, когато ги зовеш — отбеляза Тамара. — Да се махаме оттук, Кал...

Нещо пролази по каменистия таван над тях. Проблесна пламък, чиято светлина се отрази в нечий люспи. Червени очи заискриха в мрака. Нещо като миниатюрен комодски варан, с брада и перка на гърба, си проправи път към тях през скалите.

— Уорън? — попита Кал.

— Наистина дойде. — Аарън бе впечатлен. — Невероятно, Кал.

— Промъкват се нанякъде — продума Уорън. Хич не изглеждаше доволен. — Безпокоите ме. Какво искате, ученици на магавете?

— Искаме да ни отведеш до спящите елементали. Онези, дето ги плени Магистериумът — каза Кал.

— Сега? — стъписа се Тамара и се извърна към него. — Мислех, че ще успим.

— Спете, спете. Опасно е да се промъкват — рече Уорън. — Тунелите са твърде дълбоки.

— Длъжник си ни, Уорън — каза Кал. — Спасихме живота ти. Не помниш ли?

— Изплатих дълга си — измърмори Уорън. — Предупредих те. Ultima Forsan.

— Това не ми помогна — рече Кал.

Знаеше какво е Ultima Forsan — латински израз, издълбан в гробницата на Врага. Означаваше: „Краят е по-близо, отколкото си мислиш“. Ала не виждаше с какво му помага предупреждението.

— Ако ни отведеш при елементалите, ще ни помогнеш много.

— Може пък да не знаеш как да стигнеш дотам — обади се Аарън, за да подразни малкия гушер, беше се прозял в библиотеката, но сега очите му святкаха. Не беше ни най-малко уморен. Просто не обичаше да говори за нещата, а да ги прави. — Има ли проблем? Ако не познаваш Магистериума добре...

Уорън завъртя червените си очи.

— Знам всичко — каза той, — но е опасно, магчета. Опасна работа. Мога да ви заведа, ала ще трябва да измамите пазителя.

— Пазителя? — попита Тамара, а в гласа ѝ прозвуча ужас.

Кал също щеше да е доволен от някакво обяснение, но Уорън явно реши, че тази част от разговора е приключила.

Скочи към една блестяща слюдена стена и хукна нагоре, после се стрелна към входа на друга пещера.

— Последвайте гуцера! — обяви Кал и тръгна подире му.

Тамара изстена, но го стори.

Беше забравил, че когато Уорън те води през пещерите на Магистериума с безбройните проходи, дето маг не е минавал, е дразнещо и дори страховито преживяване. Гуцерът ги преведе през естествени скални образувания и езера. Приличаха на кипяща кал. Влизайки и излизайки от пещери, едва не се задушиха от миризмата на сярата, пък и трябваше да се навеждат, за да избегнат остриетата на сталактити.

Кал не знаеше колко далеч са стигнали, когато кракът започна да го боли — онова мускулно схващане, което с времето щеше само да се влошава. Почувства се глупаво, задето предложи цялата тази работа, и още повече, задето сметна, че може да върви толкова много. Но не можеше да помоли Уорън да спре. Гуцерът имаше голяма преднина и подскачаше от скала на скала. Кристалчетата по гърба му блестяха.

А ако Тамара и Аарън спряха да го изчакат, Уорън щеше да изчезне напред и да ги зареже сред пещерите. Беше се случвало и преди.

Кал опита да изтегли въздушна магия с леко побутване. Спомни си как Алистър го левитира над виещото се стълбище в Колегиума. Спомни си как сам слезе по стъпалата.

Сега трябваше само да се съсредоточи и да бутне.

И ето че литна във въздуха — толкова бързо, та прехапа устни, за да не извика. След миг се успокои. Носеше се малко над земята и така тежестта му не падаше върху крака. Чувстваше се страхотно!

Продължи натиска с ума си и вече не се препъваше като Аарън и Тамара. Летеше над земята, сякаш така бе роден. Докато напредваха по тунелите, все по-навътре в планината, земята под краката им ставаше по-гладка. Като че бяха стигнали до някакъв музей дълбоко в недрата ѝ. Вратите бяха изящни, украсени с алхимически символи и букви от азбуки, които Кал не познаваше.

Най-накрая Уорън спря пред масивна врата, направена от петте метала на Магистериума — желязо, мед, бронз, сребро и злато.

— Ето, магчета. Тази врата е заключена. Отвъд е пазителят. Трябва да се справите с нея, за да продължите напред.

— Какво трябва да направим?

— Да отгатнете гатанките — каза Уорън, хвана с език една буболечка, която Кал не бе забелязал, и се втурна по тавана.

— Отговорете на въпросите! — викна той отново и изчезна.

— По дяволите! — рече Аарън. — Винаги става така. Мразя гатанките.

Тамара изглеждаше като че ли я карат да преглътне думите „знаех си“, а не харесва вкуса им.

— Трябва да похлопаме ли? — вдигна юмрук Кал, но се поколеба.

— Аз ще го направя — каза Тамара и почука на вратата. — Здравейте, ние сме ученици и дойдохме за проект...

Вратата се отвори. Вътре, с бял костюм, недокоснат от обстановката, стоеше Анастасия Таркуин. Бе дръпнала сивата си коса назад и сребърните обеци блещукаха на ушите ѝ като омагьосани. Като ги видя, вирна изписаните си вежди и сви устни.

— Вие ли сте пазителят? — попита Аарън невярващо.

— Не знам за какво говориш — отвърна тя и отвори вратата по-широко. Зад нея се простираше дълъг коридор, който слизаше надолу. Две момчета на възрастта на ученици в Колегиума стояха до стените. „Стражи“, помисли си Кал. — Но съм сигурна, че нямате работа тук.

— Майстор Руфъс иска да се заемем с проект — започна Кал, — както каза Тамара. В Бронзовата година сме и трябва да разберем какво бъдеще ни чака и какви са отговорностите ни. Искаме да специализираме за елементали. И да видим някои от тях.

— И тримата ли? — попита Таркуин. — Двама магьосници на Хаоса? И искате да специализирате за елементали?

— Мислим по въпроса — отвърна бързо Аарън. — Не искаме да избързваме, но пък ни е интересно. Решихме, че ако видим някои от най-забележителните елементали, ще сме по-сигурни.

Анастасия Таркуин, изглежда, не им повярва.

— Боя се, че макар и често да са допускани ученици да видят елементалите, на този етап сте лишени от тази привилегия по причини, които, вярвам, знаете.

Аутоматонес. Кал си спомни грамадното метално чудовище, извисило се над тях, което удряше във въздуха с огън и нокти.

— А сега — каза Анастасия, — ако не искате да обсъдим това с майстор Руфъс, ви предлагам да си вървите по пътя и ще се направим, че не сме се виждали.

Кал погледна Тамара, а после и Аарън.

— На ти на теб гатанки — измърмори Аарън под нос. После, както винаги любезен, каза на Анастасия Таркуин: — Съжаляваме, че ви обезпокоихме.

Тя не беше очарована. Погледът ѝ си остана твърд.

— Един момент — рече, но не гледаше Аарън. — Калъм Хънт, влез. Бих искала да поговоря с теб. Насаме.

— С мен? — попита Кал и гласът му потрепери. Не бе очаквал такова нещо, пък и след всички истории за шпионина хич не му се искаше да остане сам с който и да е маг от Асамблеята. Но това бе мащехата на Алекс, изпратена да го защитава. — Добре.

Тамара и Аарън го изгледаха мълчаливо. Кал бе убеден, че никак не им се ще да са на негово място.

Влезе и вратата зад него се затвори с тежко дрънчене.

Анастасия сложи ръка на рамото му.

— Сигурно много те е страх да слезеш тук, търсейки отговори — каза тя. Гласът ѝ се смекчи, та чак го изнерви. Спомни си как по телевизията змиите танцуваха, преди да нападнат. — Знам колко сте близки с Аарън. Пазите се взаимно, нали?

— Аха — отвърна Кал, — искам да кажа, да. Аз, Тамара и Аарън. Тримата.

— Хубаво е, че имаш близки приятели — кимна тя, — особено като имаш родител, който не одобрява магията.

— Алистър взе да свиква — отвърна Кал, опитвайки да отгатне за какво е всичко това.

— Когато се омъжих за бащата на Алекс, се заклях никога да не заменям майка му. Имах свои деца от първия брак и знаех колко важно е да не се натрапвам там, където не съм желана. Опитах да бъда приятел и наставник. Да отговарям на въпросите му направо, нещо, което малко възрастни умеят. Бих се радвала да направя това и за теб. Ако имаш нужда да поговориш с някого...

— Разбира се — съгласи се Кал, озадачен от разговора. Опитва да надникне зад Анастасия, та да види какво се крие отзад. Двамата стражи от Колегиума стояха, смълчани, до стената като брони. Имаше диван с вестник отгоре, вероятно бе седяла там, и коридор, който слизаше надолу. Тъмночервено зарево огряваше стените. — Значи няма шанс да ни пуснете?

Анастасия бе по-скоро развеселена, отколкото ядосана.

— Да ти кажа, ако можех, щях да ви пусна. Но вие нямате представа колко опасни са великите елементали. Все едно да ви подхвърля във вулкан. Истински приятел няма да те изложи на опасност, Калъм, разбираш ли?

— Понеже съм Макар — отвърна Кал, — разбирам, но...

— Няма „но“ — поклати глава Анастасия. — Вървете с Аарън да спите. Твърде важни сте, за да рискувате живота си. Не го забравяй.

С тези думи тя отвори вратата.

Когато Кал излезе при Аарън и Тамара, които го чакаха, чу как вратата се затръшва зад него.

[1] Поредица криминални романи от различни автори под псевдонима Каролайн Кийн. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Отишли сте без мен? — възмути се Джаспър, докато бъркаше с вилица сивия пудинг в чинията си.

Беше следобед. Кал, Тамара и Аарън бяха проспали закуската след приключенията си в тунелите предишната нощ. Кал бе схванат и замаян по време на урока — опърли пръстите си и едва не пусна огнена топка върху главата на Тамара. Беше забравил да изведе Пакостник преди обяд и после трябваше да чисти резултатите. Да се върне в училище, не бе така лесно, както си бе мислил.

— Беше импулсивно решение — каза Кал в опит да го умиротвори. После си спомни с кого разговаря. — Не че бих те избрал за спътник закъдето и да е, но в случая това, дето не присъства, бе неочакван бонус.

— Ей — каза Джаспър, — опитвам се да спася живота ти!

— Не му обръщай внимание — намеси се Аарън, — става хаплив, когато е уморен.

— И какво ти каза Анастасия? — попита Джаспър. — Татко винаги я е смятал за ледена царица.

— Беше много мила с Кал — рече Тамара. — Чак се изненадах. Не ми обърна никакво внимание, а на Аарън — съвсем малко. Цялата беше: „Кал, Кал, Кал“.

— Предполагам, защото аз съм новият Макар, а ти — старият — каза Кал на Аарън. — Пък и синята униформа ми стои по-добре.

Тамара се разсмя, а Аарън въздъхна тежко.

— Леле — рече Джаспър и погледна Кал ококорен, — да бяхте казали, че може и да е заблуден от умора.

Кал отпи от подобната на кафяв чай течност от дървената си чаша. Надяваше се да има поне малко кофеин. През лятото пиеше колкото си иска кафета — Алистър бе оправил една стара кафеварка, дето свиреше като влак, но сега, когато наистина се нуждаеше, нямаше откъде да намери.

Беше изморен. Задето приятелите му да го гледаха, макар да искаха да го опазят жив и здрав. Задето криеше ужасна тайна, над която нямаше контрол. И че искаше да ходи на училище като нормален човек и бе готов на всичко за това.

— Хубаво — рече той, — ще последвам глупавия ти план.

— Какво? — попита Джаспър и свъси вежди. — Какъв глупав план?

Кал направи гримаса, покатери се на стола, а после отскочи на масата. Едва успявайки да не стъпи в сивия пудинг на Джаспър, се изправи и огледа стаята.

— О, не! — възкликна Аарън. — Май умората наистина му влияе зле.

Учениците се смееха и си бърбореха. Маговете дъвчеха лишеи. Тогава Раф забеляза Кал, възкачен на масата. Извика и сръчка Гуенда, която седеше до него. Из трапезарията се разнесе мърморене и скоро всички гледаха Кал, сочеха го и си шепнеха.

— Кал! — изсъска шумно Тамара. — Слизай долу!

Но той не я послуша.

— *Слушайте какво!* — извика достатъчно високо, та да го чуят в цялото помещение. — *В полунощ отивам в библиотеката. Сам!*

После отново седна. Приятелите му се втренчиха в него. Всички чираци го зяпаха. Гуенда прошепна нещо на ухото на Селия и двете се разхилиха. На лицето на Алекс Страйк бе изписано странно, загрижено изражение. Майстор Милагрос гледаше Кал, сякаш като дете са го пуснали на главата му.

— К-какво беше това? — заекна Тамара. — Откачи ли?

— Влиза в ролята на примамка — каза Аарън и погледна сериозно Кал. — Надявам се, идеята наистина да е добра. Минусът обаче е, че ако всеки знае, че ще бъдеш сам, може да те нападне.

— Ох — изпъшка Тамара, — никой не е толкова тъп, та да го нападне след такова публично изявление. Веднага ще го хванат.

Кал сви рамене и отхапа от лишея. Странно, но се чувстваше по-добре. Нещата отново бяха се подредили както трябва. Приятелите му го смятаха за откачен и се готвеше да направи голяма глупост. На лицето му грейна усмивка.

— Някой бързо да му даде успокоително — заяви Джаспър. — Кой знае какви ще ги свърши после.

Дали от кафявата течност, в която наистина имаше кофеин, или от това, че направи нещо, Кал почувства прилив на енергия във вените си. Вече не бе уморен. Беше готов.

* * *

Кал очакваше любопитни зяпачи, когато същата нощ пристигна в библиотеката. Но тя се оказа празна. Тамара, Аарън и Джаспър претърсиха зад рафтовете с книги, а Пакостник душеше под масата. Стаята определено бе изоставена.

Кал седна до една маса, осветена от огромен сталактит, който бе прекаран през средата ѝ, за да я закрепил за пода. В сталактита сияеха въртящи се светлинки.

— Добре — каза Тамара и слезе от последния етаж на витото стълбище в библиотеката, — оставяме те сам.

— Не забравяй — Аарън сложи ръка на рамото му, — ако трябва да направиш магия на Хаоса, не я прави сам. Аз съм твоята противотежест и ще съм наблизо с останалите. Вземи магия от мен, от моята енергия на Хаоса, както вдишваш кислород под водата.

Кал кимна, Аарън го пусна и взе нашийника на Пакостник. Тъмнозелените му очи издаваха тревога.

— Не прави нищо глупаво — каза Джаспър. За него думите му бяха знак на подкрепа. — Седни и се преструвай, че четеш нещо, не стой като истукан. — После стовари купчина книги пред Кал, завъртя се и излезе.

Кал изпрати с поглед приятелите си, докато излизаха от библиотеката. Остана сам. „Вземи магия от мен“, бе казал Аарън. Но истината беше, че Кал се боеше да го използва като противотежест. Тъкмо така Константин Мадън се бе превърнал във Враг на Смъртта. Всички магове на Хаоса трябваше да имат противотежест — човешко същество, жива душа, която да ги закотви в истинския свят и да ги предпазва да не потънат в Хаоса. За Константин това бе неговият брат близък Джерико. Ала веднъж магията му излязла от контрол. Заляла го, той се протегнал към вълшебството на брат си, за да се закотви. Но вместо това го унищожил...

Кал нямаше представа какво е да убиеш някого случайно. „Би трябвало да знам какво е“, помисли си той. В крайна сметка се беше случило с неговата душа. Сигурно имаше някакъв белег. Ала не усещаше нищо, когато го обмисляше. Само се тревожеше да не допусне същата грешка.

Може би това бе доказателство, че нещо не е наред с него. Трябваше да му е жал за загиналия Джерико. Но съжаляваше Константин.

— Кал?

Едва не подскочи. Завъртя се и видя, че някой е влязъл в библиотеката. Или по-скоро някоя — русокоса, с джинси и риза, с коса, сплетена на опашки. Беше пъхнала непохватно ръце в джинсите си.

— Кал? — повтори Селия и приближи. Беше се изчервила, та той веднага също да се изчерви, сякаш бе заразно като шарка.

— Каза, че ще дойдеш сам тук и си помислих...

— Тъъ — измънка той. Какво си е помислила? Че е загубил ума си и трябва да го отведат в болницата?

— Че може би искаш да си поговорим — довърши тя и се настани на масата срещу него. — Трудно е да говориш насаме с някого. В трапезарията винаги е пълно, както и в Галерията, а скоро не съм те виждала да разхождаш Пакостник...

Беше вярно. Известно време миналата година Кал и Селия извеждаха Пакостник всяка вечер заедно. Но сега не го пускаха сам с Пакостник. Тамара и Джаспър се редуваха да излизат с него.

— Аха, ами аз... — Гласът на Кал заглъхна. Чудеше се дали е възможно да се води разговор, в който никой не довършва изреченията. Ако да, двамата със Селия бяха епичен пример.

— Откъде ги взе? — попита Селия и внезапно прихна.

Кал погледна надолу и видя, че сочи книгите.

Огнените елементи и любовните заклинания, азбучник

Алхимията на любовта

Водната магия и заклинанията за връзка: Как да я накарате да каже „да“

Щеше да убие Джаспър.

— А... това... аз само... подготвям домашно — каза Кал.

Селия опря лакти на коленете си и го погледна замислено.

— Ако искаш да ме поканиш на среща, Кал, просто го направи — каза тя. — Вече сме трета година, а аз те харесвам още от Желязната.

— Сериозно? — изуми се Кал.

— Не разбра ли? — усмихна се притеснено тя. — Когато извеждахме Пакостник. Целувката. Подозирах, че знаеш, но Гуенда твърди, че просто трябва да ти кажа. Та ето, казвам ти.

— Твърдяла е, че трябва да ми кажеш? — Кал се почувства много глупаво, задето повтаря думите ѝ, но мозъкът му бе изключил.

Дали трябваше да ѝ благодари? Дали това, че го харесва, е комплимент? Не му се струваше редно. Може би и той трябваше да ѝ каже, че я харесва. Така беше. Но какво, ако го направи? Щяха ли да излизат? Трябваше ли да се целуват? Щеше ли да означава, че вече не могат да извеждат Пакостник и да се шегуват?

Кал понечи да каже нещо, без да е напълно сигурен какво — когато Тамара и Джаспър се изкачиха по стълбището тичешком. Аарън и Пакостник скочиха отгоре; обсебеният вълк се разлая. Аарън сякаш бе готов за бой.

— Спри на място! — извика Джаспър.

Пламък лумна от дланта на Тамара.

Селия се извърна с широко отворени очи.

Огънят внезапно угасна и Тамара прибра и двете си ръце зад гърба.

— О, здравей — каза тя с нелеп и малко истеричен смях, — ние просто...

— Какво правеше тук? — настоя Аарън. В очите му още се четеше желание за битка и не звучеше мило, както обикновено. Явно наистина бяха се изненадали, като видяха, че Кал не е сам — изненадани и уплашени.

— Кал щеше да ме покани на среща — каза Селия, объркана и видимо ядосана — или поне така мисля. Какво правите тук? Защо викате?

За дълъг миг всички притихнаха. Кал нямаше представа как да обясни ситуацията. „Може би трябва да съм честен“, помисли си. Поне донякъде. Нямаше нужда да ѝ казва за капитан Рибешко лице. После обаче си даде сметка, че в историята няма да има никакъв смисъл, ако

не спомене капитана. И все пак трябваше да каже нещо. Тя бе негова приятелка.

— Проблемът е, че някой се опитва... — отвори уста Кал, целият пламнал от срам. Беше сигурен, че ще каже нещо глупаво и Тамара ще му се присмее, а Селия няма да разбере.

— Дойдох да те поканя на среща — каза внезапно Джаспър, прекъсвайки Кал. — Затова извиках да спрете. Понеже исках да те поканя преди него. Не ходи с него! Излез с мен!

Аарън вдигна вежди. Тамара се закашля. Кал не вярваше на ушите си.

— Че ти харесваш ли ме? — отвърна Селия и погледна Джаспър с почуда.

— О, да! — отвърна той, леко ококорен. — Определено!

Кал си спомни как Джаспър го бе попитал дали харесва Селия, защото самият той може би иска да излиза с нея. Дали наистина беше така, или се опитваше да отклони вниманието ѝ? Или да го подразни? Последното бе по-вероятно.

Селия погледна Кал в очакване, сякаш трябваше да каже нещо. Той отвърна на погледа ѝ с пълно недоумение.

Накрая тя въздъхна и се обърна към Джаспър:

— Много ще се радвам да изляза с теб.

* * *

— Мисля, че всички можем да се съгласим — беше пълен провал — каза Аарън, докато вървяха към стаите си.

— Не и за Джаспър — рече Тамара, която, напук на Кал, смяташе станалото за много забавно. А то не беше. Едва не прихна, когато Селия се съгласи да излезе с Джаспър. Кал не бе сигурен кой е по-объркан, той или самият Джаспър. Ала другото момче се съвзе бързо и взе да разправя на Селия колко хубаво ще си прекарат в Галерията.

И Кал се предаде. Излезе от библиотеката, а Аарън, Тамара и Пакостник тръгнаха подире му. Тамара танцуваше до Пакостник и го караше да подскача и да слага лапи на раменете ѝ.

— Това ще е най-страхотната среща в историята — заяви тя. — Джаспър хал хабер си няма за момичетата. Вероятно ще отиде с букет

безоки риби.

— Няма да е най-страхотната среща в историята! — сопна се Кал. — Джаспър го направи, за да ме ядоса. Сигурно ще е груб със Селия. Ще нарани чувствата ѝ, а вината ще е моя.

— Боже, Кал — изсумтя Тамара, — няма да е груб със Селия. Не всичко на тоя свят се върти около теб.

— Това обаче е заради мен — отвърна той.

— А може би не — рече Тамара, вече по-твърдо, — може наистина да харесва Селия.

— Май и двамата изпускате важното — прекъсна ги Аарън, когато стигнаха тясната част на коридора. — Ами ако Селия е убиецът?

— Какво? — стъписа се Кал.

— Тя дойде, когато разбра, че ще си сам в библиотеката — припомни му Аарън.

— За да види дали ще я покания на среща — обясни Кал.

— Така казва тя. Дошла е, разбрала е, че нещо не е наред, и е блъфирала. Бас държа.

— Но защо Селия ще иска да убие Кал? — възмути се Тамара.

Стигнаха до стаята и тя отвори вратата с гривната си. Влязоха в слабо осветеното помещение. Пакостник тутакси скочи на дивана и се протегна, готов за сън.

— Да — съгласи се Кал, — защо ѝ е да ме убива?

— Може да работи за някаква организация — отвърна Аарън на инат. — Виж, историята на Дрю бе напълно измислена. Не беше този, за когото се представяше. Майстор Руфъс каза, че вероятно има шпионин. Може да е тя.

Кал поклати глава, свали Мири от колана си и го остави на кухненската маса.

— Селия е от старо семейство магове. Тя е тази, за която се представя.

— Откъде знаеш? — продължи Аарън. — Само защото ти е казала за някаква си леля, не значи, че е истина. А може и цялото ѝ семейство да е било на страната на Врага. Помниш ли, онази бележка дойде от нея? Ами ако наистина е така? Много просто обяснение, логично от всяко друго. А и ако тя е шпионинът, не си върши добре работата, нали?

— Още малко и Пакостник ще обвиниш, че е шпионин — каза Кал.

Всички извърнаха очи към Пакостник. Той спеше с изплезен до пода език. Краката му трепкаха, сякаш гонеше патица насън.

— Не твърдя, че трябва да я изправим пред Асамблеята — рече Аарън, — а просто да я наблюдаваме. Както и всеки, който се държи по-странно.

— Да иска да излезе с Кал, не е странно — каза Тамара и погали Пакостник по корема. — Е, може би малко. Но не е незаконно.

— Благодаря за подкрепата — отвърна Кал, взе Мири и се отпрати към спалнята си, като хвърли поглед на Аарън. — Отивам да спя.

— И аз — кръстоса ръце Аарън, — на пода пред стаята ти. В случай че нещо те нападне през нощта.

— Трябва ли? — увеси нос Кал.

Вместо отговор Аарън легна на пода пред стаята му, скръсти ръце пред гърдите си и затвори очи. Пакостник се настани до него.

Предател, рече си Кал. После въздъхна и отиде да спи, като затвори плътно вратата.

Лека фосфоресцираща светлина огряваше стаята. Кал свали ботушите си и седна на леглото. Кракът го болеше. Чувстваше се уморен, обезверен и по-ядосан на Селия и Джаспър, отколкото очакваше. Видя отражението си в огледалото на гардероба. Беше изтощен. Наоколо блуждаеха сенки.

Изведнъж замръзна.

Защото една от сенките мръдна.

ГЛАВА ОСМА

Кал искаше да изпищи. Знаеше, че трябва да го стори, но от ужас и изненада дъхът му секна. Сянката отново се раздвижи и се промъкна по неравния таван. Когато се плъзна по-близо до фосфоресциращия мъх, последната надежда на момчето, че това е номер на светлината, угасна.

Беше огромен въздушен елементал, бърз и на места безплътен. Приличаше на огромна змиорка от най-черните дълбини на океана — ако все пак змиорките имаха грамадни зъбати усти в двата края на дългите си тела. Движеше се мудро, като влажен въздух пред буря.

— Аарън — опита се да извика Кал, но гласът му долетя като шепот, твърде тих, за да бъде чул от когото и да е, освен от елементала. Една от главите му се отлепи от тавана с влажен, мляскаш звук и се провеси над него. Устата му се отвори и Кал видя, че макар да е от ефимерен въздух, създанието има съвсем материални, остри зъби. Кожата около устата му бе дръпната назад, та пастта му бе все така зейнала в ухилена гримаса. Сякаш щеше да отхапе от него и после да се смее. Нямахше очи, само вдлъбнатини по главата.

Мири, помисли си Кал. Ножът, който Алистър му беше дал, острието, изработено от майка му. Беше на нощното шкафче, на няколко крачки зад него. Дали елементалът го виждаше? Не бе сигурен. Бавно се отдалечи от леглото. Изтегна тяло, като легна така, че да разкрие най-уязвимите си части — врата и стомаха. Елементалът приближи, душейки въздуха.

Кал преглътна и протегна ръка. Пръстите му закачиха дръжката на *Мири*.

Пакостник се разлая.

Елементалът се стрелна напред. От гърдите на Кал се изтръгна писък. Взе ножа, стана и го размаха слепешката напред. Тежестта на създанието го събори на леглото. Зейналата паст защрака пред лицето му, а ножът се заклеци под челюстта на създанието. Кал се опита да го

избута с ножа — острието прониза още по-дълбоко въздушната плът на елемента, но той допълзя по-близо.

Кал усети как гнусните зъби докосват плътта му. Острите им върхове разкъсаха дрехите му и одраскаха кожата му. Усети топла кръв по тялото си и се завъртя на леглото. Нищо не го болеше, но имаше чувството, че и това ще стане.

Ако оцелееше.

Елементалът се уви около него, бърз като вихър, точно когато Кал се хвърли към вратата. Чу Пакостник да лае отчаяно отвъд, а Аарън го попита, сънен и объркан:

— Какво става? Какво не е наред, момче?

Кал дръпна вратата. Тя не се отвори.

— Аарън! — изкрещя, открил гласа си. — Аарън, тук има елементал! Отвори вратата!

— Кал? — викна Аарън паникьосан. Дръжката се завъртя, вратата се разтърси, но дори не се откряна.

— Покрита е със заключващи заклинания! — каза Аарън — Кал, дръпни се! Назад!

Нямаше нужда да му казват два пъти. Мигом се махна от вратата, спусна се към гардероба и го отвори. Ала елементалът се нахвърли. Удари вратата на гардероба и се разхвърчаха трески. Кал едва успя да отскочи и да се скрие под леглото, но чудовището отново нападна. Момчето мина от другия край на леглото. Чудовището бе намотана маса над него.

Кал вдигна Мири, когато откъм вратата се чу лека експлозия. Елементалът се извърна натам. Устата му зейна в потрес. Мрак обгръщаше вратата — но не обикновен.

Хаос.

Кал усети как нещо го тегли под ребрата и осъзна какво става. Аарън използваше силите на Хаоса и се опираше на него като противотежест. Замръзна на място, когато вратата взе да потъва сама в себе си и изчезна, всмукана от бездната. Аарън влетя в стаята с ококорени очи.

— Макар! — извика той, вдигнал ръка, около която пламтеше черна светлина. — Използвай магията си, идиот такъв!

Елементалът се мятеше напред-назад, видимо объркан от внезапната поява на Аарън. Кал се изправи на крака и се протегна към

Хаоса. Усети как дивата, кипяща празнота на бездната се отваря. Мрак се спусна в стаята.

Въздушният елементал нададе писък и се втурна през отвора към хола. Профуча край Аарън, разцепи рамото му и връхлетя в стаята на Тамара.

Тамара се наведе и ловко се търкулна под него. Пакостник се втурна към нея и защрака зъби срещу чудовището. Елементалът се завъртя във въздуха. Гнусните му крачка трепереха, а гадните му челюсти се отвориха толкова широко, че можеха да погълнат и тримата.

Аарън отпрати силата си към тази на Кал. Хаосът набъбна, мазни пипала плъзнаха по стаите. От отвора в бездната изникна пушещо, подобно на лъскава котка чудовище с безброй очи. Беше елементал на Хаоса.

Кал изхлипа. Да използват Хаоса, беше едно, да призват елементал — съвсем друго.

Усетил новата заплаха, въздушният елементал се завъртя и тихо изръмжа. После се спусна към елементала на Хаоса точно когато и той го връхлетя. Срецнаха се във въздуха. Елементалът на Хаоса захапа корема на въздушния елементал, нави се около него и го стисна.

Вратата към стаята се отвори и влезе майстор Руфъс. Следваше го майстор Милагрос.

— Кал! — извика Руфъс, но съзря елементалите, които се бореха във въздуха. За миг бе почти впечатлен, после махна ръка и духна.

Дъхът му се превърна в шокова вълна, която понесе чудовищата. Стаята се разтресе. Въздушният елементал се тръсна и се разпадна на малки вихри, които се въртяха като миниатюрни торнада. Елементалът на Хаоса се разпльока на стената като разлято мастило и така и не се събра.

— Леле! — викна Аарън.

Кал се бе сринал на пода. Сърцето му бясно туптеше. Когато се изправи на крака, Тамара, със скъсана на коляното синя пижама, се втурна към него и го хвана за ръка. Едва се сдържа да не се облегне на нея така, както му се искаше.

Погледна гърдите си, съдраната риза и струйките кръв. Раните не бяха дълбоки, но го боляха, сякаш бе ужилен.

Аарън галеше Пакостник по главата и гледаше замислен елемента на Хаоса.

— Чухме виковете — каза майстор Милагрос, — не знаехме колко зле сте ранени.

— Добре съм — рече Кал.

Майстор Руфъс въздъхна. Беше потресен. Всички бяха, но бе смущаващо да видиш Руфъс неспокоен. Кал се почувства глупаво. Беше ги предупредил да не разследват сами, а те го направиха. После на Джаспър му хрумна идиотският план. Никой не си даде сметка, че посочвайки мястото, където Кал ще бъде, става ясно къде няма да е — в стаята си. Който искаше да проникне в нея, знаеше кога да го стори.

— Чираци, да седнем — каза майстор Руфъс. — Разкажете ми какво стана. После ще решим какво да правим.

Майстор Милагрос отиде до вратата на коридора.

— Ще гледам никой да не влиза или излиза — заяви тя. — Абсолютно никой.

Звучеше като параноичка, но Кал се успокои. Самият той се чувстваше параноичен.

Седна на дивана до Тамара и Аарън, а Пакостник тутакси се намести в скута му и взе да го ближе по лицето. Тамара обясни как всички са били в библиотеката да учат и после са се върнали в стаите си. Не спомена за номера на Кал в трапезарията, за което той ѝ бе благодарен. И бездруго се чувстваше като глупак.

Кал обясни как се е прибрал в стаята си и как вратата е била заключена със заклинание. Усети, че ръцете му треперят и ги пхна между коленете си, та да не го видят майстор Руфъс и приятелите му.

Майстор Руфъс веднага отиде да провери какво е останало от вратата. Тъй като Аарън бе я изличил почти изцяло, нямаше много за гледане.

След няколко минути майстор Руфъс въздъхна.

— Трябва да доведем екип магове тук. В случай че и друго е било бутано, ще ви преместим в нова стая. Постоянно. Знаем, че е късно, но ще тръгнете само с дрехите на гърба ви. Останалото ще ви върнем, щом разберем, че е безопасно.

— Необходимо ли е това? — попита Тамара.

— О, да — изгледа я строго майстор Руфъс.

— Да вървим тогава — изправи се Аарън. — Не съм се преобличал, нито пък Кал.

Тамара взе униформата си от спалнята и се върна в хола с ботуши в ръце. Кал се огледа — символите на стената, блестящите скали, огромната камина. Тези стаи бяха техни, удобни и познати. Но никак не беше сигурен дали като си легне и погледне към тавана, няма да види страховитото чудовище там. Потрепери. Не беше сигурен и дали някога изобщо ще заспи.

* * *

Стаята, в която майстор Руфъс ги отведе, не беше много различна от собствената им. Кал вече знаеше, че повечето ученически стаи са еднакви — от две до пет спални, групирани около холове, където учениците можеха да учат и работят. В новото им помещение имаше четири спални. Всеки зае по една, включително Пакостник, който се просна до леглото му и заспа с вдигнати нагоре крака. Кал провери дали вълкът е добре, после отиде в хола, за да види Тамара и Аарън. Аарън бе навил ръкав, а Тамара гледаше притеснено огромното червено петно на оголената му ръка.

— Като изгорено е, но не е — рече тя. — Може да е реакция, задето си ударен с магия на Хаоса.

— Но той е Макар — възрази Кал. — Магията на Хаоса не би трябвало да го нарани. Защо не показва ръката си на майстор Руфъс?

Не беше кой знае каква рана, но Кал на бас се хващаше, че е болезнена.

— Не ми се занимаваше — въздъхна Аарън, — ще се уплашат и съвсем ще ни ограничат. А дори не знаят какво точно става. Ще решат, че някой друг трябва да те пази двама и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Но няма кой да свърши тази работа по-добре от мен. Пък и ти не се оплака, че кървиш.

Той свали ръкава си.

— Смятам да се изкъпя — каза, — още се чувствам като покрит със слюз от докосването на онова същество.

Тамара уморено махна с ръка, когато Аарън пое към вратата, която водеше към душовете и ваните.

— Ти добре ли си? — попита тя Кал, когато приятелят им излезе.

— Предполагам — отвърна Кал, — но не разбирам защо тук сме повече в безопасност, отколкото другаде.

— Защото по-малко хора знаят, че сме тук — каза Тамара. Прозвуча рязко, но не беше сърдита на Кал, а просто много уморена. — Майстор Руфъс вероятно смята, че са малко хората, на които може да се довери. Това означава, че е възможно всеки да е шпионинът. Наистина всеки.

— Анастасия... — започна Кал, но влезе майстор Руфъс. Гладко избръснатото му, тъмно лице бе безизразно, но Кал долавяше напрежението в стойката му, в изопнатите му рамене. Беше наистина много напрегнат.

— Кал — каза той, — може ли да поговоря с теб?

Кал погледна Тамара, тя сви рамене.

— Може да кажете всичко пред Тамара — отвърна момчето.

— Това не е филм, Кал — отвърна майстор Руфъс. Никак не бе развеселен. — Или ще говориш с мен насаме, или другата седмица ще редиш пясък.

— Май е време да си лягам — изсумтя Тамара и стана. Тъмните ѝ плитки се врътнаха, тя махна на Кал за лека нощ и изчезна в спалнята си.

Майстор Руфъс не седна. Само опря масивната си фигура отстрани на масата.

— Калъм — започна той, — знаем, че някой, който владее сложна магия, е по петите ти. Но това, което не знаем, е защо не следят Аарън?

— И аз съм Макар — отвърна Кал, малко обиден.

— Май трябваше да се изразя другояче. — Тъгълчетата на устните на майстор Руфъс се извиха нагоре и Кал се почувства по-добре. — Не исках да кажа, че не си важна мишена. Странното е, че някой цели само теб, особено като имаме предвид, че Аарън е Макар по-отдавна. Защо не опитва да убие и двамата?

— А може би опитва — предположи Кал. — Искам да кажа, Аарън бе близо до мен и при двата опита. Може би елементалът щеше да подгони и него, след като приключи с мен.

— И може би е бил нужен спусък на полилея, преди да падне, и асасинът е чакал и Аарън да се появи?

— Ами да — рече Кал, облекчен, задето майстор Руфъс сам се сети за това. Не му хареса думата асасин. Тя изсъска като змия в главата му. Асасин бе много по-лошо от шпионин.

— Може — намръщи се майстор Руфъс. — Мисля обаче, че откакто дойде в Магистериума, пазиш тайни. Тези на баща си, а сега и някоя своя. Ако знаеш кой е по петите ти или поне защо, кажи ми, за да мога да те защитя.

Кал се постара да не зяпа майстор Руфъс. „Той не знае за капитан Рибешко лице — спомни си. — Само те пита нещо.“ Пот изби по дланите и под мишниците му. Опита да си придаде безразличен вид, но не бе сигурен, че е успял.

— Нямам нищо за казване — излъга, доколкото можа, — нямам представа защо някой би искал да убие само мен, а не и Аарън.

— Който го е искал, е знаел как да влезе в стаята ти — отвърна майстор Руфъс. — Никой, освен вие тримата и аз, не може да го направи. Но те е причакал само един елементал, който е бил на твоя таван.

Кал потрепери, но не отговори. Какво можеше да каже?

— Щеше ми се да ми вярваш повече — рече майстор Руфъс разочарован. — Дано разбираш колко сериозно е всичко това.

Кал се замисли за странното изгаряне на Аарън. Спомни си елементала и ужасните му очи, които го гледаха в мрака, ноктите, които се забиваха в кожата му. Помисли си за предишната година и за проваленото търсене на Алкахеста, което бе премълчал. Ако беше по-добър човек, щеше да признае всичко на майстор Руфъс, тук и сега. Но ако беше по-добър човек, на първо място нямаше да има проблем.

— Нищо не знам и не пазя никакви тайни — каза Кал на майстор Руфъс. — Аз съм това, което виждате.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Следващите дни минаха без значими събития. Кал не хареса новите стаи, които им предоставиха. Възприемаше ги по-скоро като хотелски, напълно чужди. Маговете им донесоха книги, тетрадки и нови дрехи. Всеки път, когато Кал минеше покрай вратата на предишната си стая, виждаше, че е преградена с желязна решетка. Опита да я отвори с гривната си, но не успя. Хич не му допаднаше, че ножът е заключен вътре, а нямаше куража да помоли маговете да му го върнат. За щастие, бе взел гривната на Константин Мадън. Носеше я под своята, скрита в ръкава на униформата или пижамата. Знаеше, че трябва да я свали и даже да се отърве от нея, но разбра, че му е трудно дори да си го помисли.

Неприязната му към стаята особено се усили, когато Тамара намери скрита под леглото снимка. Беше на Дрю, на не повече от десет години. Хилеше се срещу човека, който бе го заснел, и бе прегърнал майстор Джоузеф. Не приличаше на някого, който би измъчвал Аарън за забавление. А майстор Джоузеф бе сякаш от някогашните бащи професори, дето насърчават децата си да четат книги на френски. Нямаше вид на психопат, обучил още по-голям психопат. Нито на човек, който иска да завладее света.

Кал не можеше да откъсне очи от снимката. От едната страна беше скъсана, но ясно се виждаше ръка и част от синя риза, което подсказваше, че с тях е бил и друг. По ризата имаше черни ивици. За един ужасен миг Кал си помисли, че гледа ръката на Врага на Смъртта, но си спомни, че Константин Мадън е загинал горе-долу по времето, когато Дрю се е родил.

Ала не само новите стаи, загубата на Мири и снимката безпокояха Кал. Не харесваше как го гледа майстор Руфъс напоследък. Не му допаднаше, че Тамара непрекъснато се озърта, а Аарън е все навъсен. Още по-малко му се нравеше, че приятелите му не го изпускат от поглед.

— Осем очи вършат повече работа от едно — заяви Аарън, когато Кал му каза, че иска да изведе Пакостник сам.

— Но аз имам две — напомни му Кал.

— Е, да — съгласи се Аарън, — това е само поговорка.

— Надяваш се да срещнеш случайно Селия, нали? — попита Тамара и Аарън отново го погледна строго.

Срещата на Джаспър със Селия бе този петък, та Аарън реши, че това е идеалната възможност да разберат дали тя е шпионинът. Тамара бе успяла да изкопчи подробности за срещата от самата Селия. Щеше да се проведе в Галерията, в осем часа след вечеря, когато двамата щяха да гледат филм.

— Звучи невинно — сви рамене Тамара, докато бодяха макароните от лишеи за обяд.

— Разбира се — рече Аарън, — няма да разкрие злите си интриги толкова скоро.

Той погледна Селия, ухилена щастливо до Раф и Гуенда. Джаспър седеше с Кай с такова излъчване, сякаш е наскре анимационен филм.

— Ако е Селия, как е намерила гигантски елементал? — попита Кал. — Без той да я, сещате се, убие и изяде?

— Елементалите не ядат хора — отвърна Тамара, — просто изсмукват енергията им.

Кал млъкна за миг. Спомни си Дрю, който бе убит от елементал на Хаоса пред ужасения му поглед; случи се през първата му година. Спомни си как кожата му първо посиня, после посивя, а погледът му се изпразни.

— Странно е — чу той Аарън, излизайки от унеса.

— Кое? — попита Кал.

— Ами как ни гледат — прошепна Тамара. — Не си ли забелязал?

Кал не бе забелязал. Но сега, след като Тамара го спомена, си даде сметка, че наистина ги зяпат, особено Аарън. И не както обикновено с възхищение и изражение, което говори: „Виж, това е Макар!“.

Не, сега беше различно. Очите им бяха присвити, гласовете — притихнали. Гледаха с подозрение, шепнеха и го сочеха с пръст. Кал усети хлад в стомаха си.

— Какво става? — запита Аарън озадачен. — Да нямам нещо на лицето?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита глас над тях.

Кал вдигна поглед. Беше Джаспър.

— Всички говорят за елемента, който едва не е изял Кал...

— Елементалите не ядат хора — прекъсна го Тамара, която държеше на своето.

— Хубаво — сви рамене Джаспър, — както и да е. Така или иначе, казват, че Аарън го е призовал. Чули ви да се карате и видели как Аарън призовава същества на Хаоса миналото лято...

— Това е нелепо! — зяпна Кал.

Аарън се огледа. Взря се в другите чираци и те сведоха поглед. Някои ученици в Желязната година се разхилиха. Един се разплака.

— Кой твърди това? — обърна се Аарън към Джаспър. Ушите му пламтяха, а на лицето му се четеше желание да е някъде другаде, но не и тук.

— Всички — отговори Джаспър, — просто слух. Може би защото Макарите са нестабилни и прочее. Смятат, че искаш да убиеш Калъм. Е, според някои е оправдано, понеже той изнервя всички, други пък смятат, че тримата с Тамара сте в любовен триъгълник.

— Джаспър — заговори Тамара възможно най-твърдо, — кажи им, че не е вярно.

— Кое по-точно? — попита Джаспър.

— Абсолютно нищо! — повиши рязко тон Тамара.

— Добре — Джаспър вдигна примирително ръце, — но знаете как се носят клюките. Никой няма да ми повярва.

С тези думи той се отправи към обяда си.

— Не го слушай, Аарън — рече Тамара, — той е глупак и става зъл, когато се уплаши. Вероятно е изнервен заради срещата и си го изкарва на теб.

Може би, но наистина ставаше нещо нередно. Всички ги зяпаха. Той стана и тръгна след Джаспър. Като стигна голямото гърне с кафява течност, ухаеща на канела и карамфил, го хвана за лакътя.

— Чакай, Джаспър — каза той, — не може да ни разправяш разни работи и просто да си тръгнеш. От кого започна слухът? Кой измисля подобни неща? Трябва поне да предположиш.

— Не съм аз, ако това намекваш — намръщи се момчето, — макар да се сетих, че Аарън ти е разказал две различни истории за миналото си. Доста е подозрително. Нито знаем откъде е дошъл, нито кои са истинските му роднини. Просто идва отнякъде и бум! Макар.

— Аарън е добър човек — рече Кал, — много по-добър от теб и мен например.

Джаспър въздъхна. Не се хилеше, не се подиграваше, нито гледаше по обичайния претенциозен начин.

— Нима не е подозрително? — попита той.

— Не — отвърна Кал и се върна сърдит на масата. Изгаряше от гняв. Джаспър беше кръгъл идиот. Всички тук бяха идиоти освен него, Тамара и Аарън. Седна при тях. Тамара говореше с Аарън, облегнала ръка на рамото му.

— Хубаво — каза той напрегнато, — но мисля, че трябва да си вървим.

— Какво става? — попита Кал.

— Тъкмо му казвах да не допуска това да го засегне.

Тамара се бе изчервила цялата, което означаваше, че е направо бясна.

— Нелепо е — рече Кал, — ще мине. Никой няма да вярва в такава глупост цял живот.

Но Аарън явно не беше спокоен. Зелените му очи шареха из трапезарията, сякаш очакваше да го замерят с предмети.

— Отивам си в стаята — каза той.

— Я чакай малко — намеси се Алекс Страйк, чието високо, кльощаво тяло хвърли сянка на масата им. Гривната на Златната година блесна, когато протегна ръка. В дланта му имаше три червеникави камъка. — Тези са за теб.

— Искаш да играем на топчета?

— Камъни пътеводители — усмихна се Алекс. — Майсторите се срещат довечера и сте канени. — Той размаха пръсти. — По един камък за всеки от вас.

— Канени сме? — изуми се Аарън, когато тримата взеха камъните. Изглеждаше изнервен, но защо?

— Откъде да знам? Аз съм само вестonosец.

— Но какво трябва да правим с тия неща? — попита Кал и разгледа един камък. Съвършено кръгъл и ярък. Приличаше на

червено топче за билиард.

— Майсторите се срещат на различни места за по-голяма сигурност — обясни Алекс. — Ако нямаш камъче, не можеш да намериш стаята. Срещата започва в шест. Просто оставете камъка да ви отведе където трябва.

* * *

В шест часа тримата седяха в новия си хол с Пакостник, втреничени в ръцете си. Бяха със сините си униформи. Аарън бе лъснал обувките си, а Тамара бе прихванала косата си със златни шноли. За Кал официално облекло означаваше да измие лицето си.

— Леле! — възкликна Тамара, когато пътеводният ѝ камък светна като коледна играчка. После засия камъкът на Аарън и накрая — този на Кал. И тримата станаха.

— Пакостник, стой тук — нареди Кал на вълка. След срещата с Асамблеята не искаше да им напомня за съществуването му.

Като излязоха в коридора, Тамара използва камъка си, за да намери пътя. Щом завиеше в грешна посока, блясъкът му намаляваше.

— Майстор Руфъс трябваше да ни даде от тези камъни вместо изчезващата карта, когато се спуснахме в тунелите — рече Кал.

— Но урокът щеше да се обезсмисли. — Аарън сви пръсти около камъка, та да не се взира в мрака. — Нали се сещаш, трябваше да намерим пътя сами.

— Не бъди надменен — отбеляза Тамара и рязко зави. Светлината и на трите камъка помръкна.

— Май сбърка завоя — рече Кал и посочи назад към голямата стая с подземен водопад — камъните подсказваха, че трябва да отидат натам.

— Хайде — натърти Тамара и продължи напред.

Аарън и Кал нямаше какво да сторят и я последваха.

Тя се наведе и мина през малък вход, който ги отведе в пространство с високи тавани и ята писукащи прилепи, сгъшени един до друг. Наоколо вонеше от тях и Кал стисна носа си с два пръста.

— Какво правиш, Тамара? — попита Аарън тихо.

Момичето се приведе и се шмугна през тесния проход. Кал и Аарън се спогледаха притеснени. Беше опасно да изследваш пещерите без карта или наръчник. Имаше дълбоки пропасти и кипящи кални езера, да не говорим за елементали. Докато следваше Тамара в тунела, Кал се надяваше тя да знае накъде отиват.

Пълзейки през естествено образувания тунел, Кал усети, че камъкът под дланите му е груб. Скоро проходът се стесни и той се запита дали ще успее да мине. Сърцето му бясно затуптя, когато единствената им светлина стана съвсем мъждива.

След няколко напрегнати минути местността се разшири и те се озоваха в непознато, но далеч по-безопасно помещение. Камъните им грейнаха.

— Сега ще ни кажеш ли защо беше всичко това? — настоя Кал.

Тамара сложи ръце на кръста си.

— Нямаме и най-малка представа кой те преследва. Може да е някой от майсторите или някой, който знае къде е срещата. Не бива да вървим по прекия път. Може да е капан. А и с камъните няма как да се изгубим.

— Много умно — рече Кал и се опита да се отърси от ледения ужас в стомаха си. Щеше му се да вярва, че които и да са враговете му, не са майстори от училището, а досаден слуга на майстор Джоузеф или маг мизерник, дето мрази Макарите. Или ученик, който му е сърдит. Знаеше, че умее да дразни хората, особено ако си го постави за цел.

Кал все още се чудеше, когато стигнаха залата, избрана от майсторите за срещата. Заседанието бе започнало. Неколцина майстори в черно седяха в полукръг от гладко полиран мрамор. Дълга, ниска мраморна пейка опасваше полукръга, та да могат да гледат към центъра на помещението. Сталактитите, виснали от тавана, завършваха с кръгли, прозрачни кристали, излъчващи жълтеникава светлина.

— Тамара, Аарън, Кал — каза напевно майстор Руфъс, когато влязоха в залата, — моля седнете.

Посочи три купчини полирани камъчета пред масата на майсторите. Кал зяпна. На тях ли да седнат? Ами ако камъните се пръснат и ги оставят в неловко положение?

Тамара обаче мина уверено покрай двамата и седна на една от купчините. Потъна леко надолу и кръстоса ръце, но камъните не се разпръснаха. Аарън я последва, а после и Кал, който се тръсна на

камъните. Те засъскаха и защракаха, размествайки се от тежестта му, а усещането бе все едно седи на стол от крем карамел, но не така лепкав. Полека камъните са наместваха около него, докато се настани удобно, доколкото позволяваше кракът му.

— Страхотно! — възкликна Кал. — Трябва да си вземем такива за хола.

— Кал — каза мрачно Руфъс. Момчето имаше чувството, че майсторът все още смята, че не му е казал всичко. — Моля, спести си коментарите за мебелите, това е официална среща.

„Сериозно? Мислех, че е купон!“, искаше да му отвърне момчето, но се въздържа. Нямаше как атмосферата да е по-малко купонджийска. Майсторите Норт и Милагрос стояха от двете страни на Руфъс, Анастасия Таркуин, вдигнала сребрилата си коса нагоре, бе в края на масата и не изпускаше Кал от поглед.

— За какво е цялата работа? — попита Аарън, оглеждайки залата. — Да не сме в беда?

— Не — отвърна майстор Милагрос в мига, в който майстор Норт изсумтя:

— Може би.

— Опитваме се да разберем как се е случила атаката — добави майстор Милагрос и погледна крадешком Анастасия. — Бяхме обезопасили добре мястото. Вече ни разказа, но ако може да го направиш още веднъж — официално.

Кал опита да се съсредоточи върху детайли, които може да се окажат важни, вместо да мисли за изживения ужас и безпомощност. Тамара и Аарън се намесиха, за да обяснят своята роля. Кал подчерта колко полезен е бил Пакостник, тъй като още се безпокоеше, че според Асамблеята обсебените от Хаоса животни трябва да се изтребят.

— Някой явно е бил доста решителен. Ако имате представа защо, сега е моментът да ни кажеш.

Майстор Руфъс изгледа строго Кал иззад масата, сякаш да го подкани да си признае. След като поднесе на Асамблеята главата на Врага на Смъртта, Кал реши, че тайната му е в безопасност, но сега усещаше, че разкриването ѝ е по-близо от всякога. Да можеше да им каже. Да можеха да повярват, че е различен от Константин.

Кал отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Отговори Тамара.

— Не знаем защо някой би искал да нарани Кал — рече тя, — той няма врагове.

— Силно казано — измърмори той и Тамара го срита. Силно.

— Сред учениците се носи слух — каза майстор Милагрос, — който не искаме да коментираме, но трябва да чуем и от вас. Аарън, имаш ли нещо общо с атаката на елементаля?

— Разбира се, че не! — извика Кал.

Този път Тамара не го ритна.

— Трябва да го чуем и от Аарън — каза внимателно майстор Милагрос.

— Не — Аарън погледна ръцете си, — не съм го направил, не бих го направил. Не бих могъл да нараня Кал. Не искам да нараня който и да е.

— Вярваме ти, Аарън. Калъм е Макар — рече майстор Рокмапъл, нисък маг с яркочервена, рунтава брада. Кал не бе го харесал по време на Железния изпит, но сега се радваше, че вярва на Аарън. — Враговете на Магистериума и това, което той символизира, биха нападнали Макар по много причини. Преди всичко се тревожим как злонамерен елементал е намерил пътя към стаята на ученик и по-важно, какво да сторим, та това никога да не се повтори.

Кал хвърли поглед на Аарън, който все така изучаваше пръстите си и дърпаше кожичките около ноктите си. За първи път забеляза колко са изгризани.

— Не беше кой да е елементал — добави майстор Руфъс, — а един от великите. От нашите клетки. Скекмис.

Кал си спомни за Аутомонтонес, който преди година бе разбил къщата на приятел на баща му в неистовото си желание да унищожи Кал. Аутомонтонес също бе велик елементал. Смущаваше го мисълта, че някой се опитва да го убие вече година и за целта изпраща най-могъщите чудовища в Магистериума. Питаше се дали все пак не е от майсторите. Огледа масата и потрепери.

— А сега ще ви зададем някои специфични въпроси — каза майстор Норт — и може да отнеме малко време. Започваме официална проверка срещу Анастасия Таркуин дали е пренебрегнала задълженията си като пазител на елементалите. Майстор Рокмапъл ще документира резултатите и ще ги прати на Асамблеята.

— Вече би обясних — заяви Анастасия. Носеше обичайния си бял костюм, сивата ѝ коса бе прикрепена с фиби от слонова кост. Платинени пръстени блестяха на ръката ѝ. Дори гривната ѝ бе от светлосива кожа. Само кървясалите ѝ от безсъние и тревога очи придаваха цвят на лицето ѝ. — Елементалът Скелмис сигурно е бил пуснат, преди да направя защитните заклинания. Има само два омагьосани камъка, които отварят пътя към подземните леговища на елементалите. Един виси на врата ми. Друг е закован с магия в стаята ми, заключен с три различни ключалки. Внимателно следя кой влиза и излиза. Виждали сте дневниците. Говорили сте със стражите. Да ме обвините само за да ви послужи за извинение да изхвърлите представителя на Асамблеята от училището, никак няма да ви помогне.

— Значи няма как някой да е влязъл, щом не сте забелязали? На това ли да вярваме? — попита майстор Норт.

Анастасия стана и удари по масата.

Кал подскочи.

— Ако искате да ме обвините в нещо, давайте. Да не смятате, че съм в съюз със силите на Врага? Мислите ли, че нарочно бих наранила това момче и приятелите му?

— Не, разбира се — отвърна майстор Норт видимо стреснат, — не ви обвинявам в нищо умишлено. Само казвам, че може да се хвалите със защитните си заклинания колкото искате, но те не са свършили работа.

— Значи просто ме смятате за некомпетентна — рече тя с леден тон.

— Вие кое предпочитате? — намеси се майстор Руфъс. — Или е едното, или другото. Майстор Норт не би го казал, но аз ще го направя. От вас зависи никой да не пуска елементал от подземията под Магистериума. И все пак един се е измъкнал и едва не уби наш ученик, който е и мой чирак. Независимо дали това ви харесва, или не, Таркуин, но отговорността е ваша!

— Не е възможно — настоя тя, — казвам ви, никога не бих направила нищо, с което да нараня Калъм или Аарън и не бих допуснала ученик да бъде в опасност.

Тамара изсумтя, задето не я спомена.

— Но те бяха в смъртна опасност! — отвърна майстор Руфъс. — Помогнете ми да разбера какво е станало.

— Много добре. — Анастасия седна отново. Измъкна верижка изпод ризата си. От нея висеше голям кафез... а в него имаше бронзов ключ, чиято основа бе с формата на алхимическия символ за пещ. — Когато поех отговорността да пазя пътя към пещерите на дълбоките елементали, реших никога да не изпускам ключа от поглед.

— А другият? — попита майстор Норт. — Нали има два. Каза, че си ги защитила. Възможно ли е някой да ги е откраднал и после върнал?

— Малко е вероятно — отвърна Анастасия. — Трябва да минете през три различни заключващи заклинания, за да влезете в сейфа ми. Самият сейф бе донесен тук с другите ми вещи. Майстор Тайсуке ми помогна да го запечатам в камъка.

— Какви заключващи заклинания? — попита майстор Милагрос. Анастасия се поколеба, после въздъхна.

— Предполагам, сега ще трябва да ги сменя, макар да ми се струва почти невероятно някой да е сторил това, което предполагате. Но добре. Първото защитно заклинание е парола и тя се изрича на глас. И не, няма да ви я кажа. Не съм я казвала на никого.

За миг тя се загледа в изящния си маникюр. Беше по-възрастна, отколкото изглеждаше през повечето време, по-стара от Алистър, и в момента ѝ личеше. После вдигна очи и на лицето ѝ се изписа предишното остро изражение.

— Второто е хитро дребно заклинание, което се отключва от паролата. В сейфа се появява дупка, но ако пхнете ръка в нея, ще ви ухапе змийски елементал. Той би отровил смъртоносно евентуалния крадец. За да минете през него, трябва да пуснете огън в отвора.

Тъглчетата на устните ѝ се изкривиха в злобна усмивка.

— Страхотно — каза тихо Аарън.

Кал бе съгласен.

— Накрая идва последното заклинание, създадено от мен. Вие сте първите хора, на които го казвам. Съжалявам, че ще се наложи да го сменя. След като изречете огненото заклинание, на пръв поглед нищо няма да се промени. Ще се протегнете през дупката, стига да се движите бавно. Ако направите рязко движение с ръка, алармата ще се задейства и подземията ще се затворят сами. Има обаче илюзия на

змийския елементал, който излиза от отвора и вдига глава, за да ви ухапе, така че изкушението бързо да дръпнете ръка е разбираемо.

За миг всички останаха безмълвни. Кал бе сигурен, че са възхитени от защитата, а може би и от коварството ѝ. Твърде изобретателни капани.

— Свършихме ли? — попита Анастасия и вдигна глава. — В Магистериума има нещо зло. Всички го знаем. Нали затова дойдох? Предлагам да намерим какво е, а не да се обвиняваме взаимно. Преди да стане твърде късно.

Майстор Норт се обърна към Кал, Аарън и Тамара.

— Искаме да знаете, че такова нещо не се е случвало в Магистериума и ще направим всичко, за да не се случва повече. Вие тримата сте извинени. Нататък ще продължим без вас. Бъдете спокойни, ще разберем какво е станало.

Беше ясно, че маговете ще продължат спора цяла нощ, макар да нямаха никакви следи кой е шпионинът. Кал внезапно се сети за Джерико Мадън и как смъртта му бе сметната за инцидент, експеримент, излязъл извън контрол. Дали бяха правили проверка след това? Бяха ли се сочили с пръст?

— Все още смятам за най-безопасно да ги обучим — заяви Анастасия с остра нотка в гласа. — Дори да вярвате, че съм била небрежна при спазването на задълженията си, не значи, че и вие не сте били.

— Аз ги обучавам — погледна я строго майстор Руфъс — на каквото е необходимо.

— Ха! — рече тя и явно вече не беше ядосана, тъй като си даваше сметка, че има предимство. — Аарън и Калъм знаят, че обладават силата да изваждат жива душа от тялото ѝ? Знаят как? Какво облекчение. Мислех, че сте толкова ужасени от способностите им, че смятате да ги държите неуги дори ако това им струва живота.

— Извиних учениците — каза майстор Норт с неочаквана ярост. — Таркуин, пуснете ги. Ако още веднъж ми опонирате, ще ви изгоня от училището независимо от заповедите на Асамблеята.

Кал се обърна към Аарън и Тамара пред залата за срещи. Тамара вдигна вежди — явно срещата ѝ се бе сторила много странна. Аарън поклати глава. След кратък преход съзряха позната пътека, а това беше

чудесно, тъй като се оказа, че камъните работят само в едната посока и щяха отново и отново да ги водят дотам.

Накрая Аарън заговори:

— Добре че се измъкнахме оттук преди срещата на Джаспър. Притесних се.

— Нали не мислиш наистина, че Селия е шпионинът? — попита Кал.

— Знам, че не ти се иска да е тя — отвърна Аарън и заобиколи мъха, фосфоресциращ в синьо от дъха им. — Знам, че я смяташе за своя приятелка. Трябва обаче да внимаваш. Селия се държа странно и при двете атаки. Може да е случайност. Но може и да не е.

— С какво ще помогне срещата? — попита Тамара. — Дори Селия да е шпионка, мишената ѝ не е Джаспър.

— Джаспър ми обеща, че ще каже това-онова за Кал. Ако налага въдичката, ще знаем.

Тамара завъртя очи. Реши, че Кал няма да забележи на слабата светлина на мъха, но той забеляза.

* * *

Пристигнаха задъхани в Галерията, която бе осветена през нощта от туфи мъх, които сияеха в синьо и зелено. Учениците се плискаха в дълбоките басейни в тюркоазносиньо. Кал си спомни кога бе идвал тук за пръв път.

Селия бе го поканила по време на Желязната година и това бе едно от нещата в Магистериума, които наистина бе харесал. Дъхът му секна и осъзна, че вижда място, което нормален човек никога не би видял.

Огледа се, всичко му бе познато.

Разпозна някои хора — Алекс, който стоеше в един ъгъл със сестрата на Тамара и друго момиче от Златната година. Гуенда и Раф, които подскачаха в басейна и се пръскаха. Кай се бе настанил над стъклените тръби, сипещи разпенени сладки, бъркаше в тях с една ръка, а в другата държеше книга.

— Ей, виж! — извика някой.

За миг на Кал му се стори, че е видял кльощава фигура с кафява коса и износена риза, която му маха. Някой с искрящи очи на твърде бледо лице.

Дрю.

Кал примигна и видението се превърна в Раф, който скочи във водата. Навсякъде полетяха пръски, всички заръкопляскаха.

Аарън се облегна и прошепна на Кал и Тамара:

— Ето ги.

Той посочи Джаспър и Селия. Седяха на голям надут лилав диван. Селия изглеждаше чудесно с розовата си рокля и коса, вързана на опашка. Джаспър си изглеждаше като Джаспър.

Между тях се рееше каменна купа. Селия потопи пръсти в нея и когато ги извади, те блестяха. Тя духна в тях и нагоре се издигнаха пъстри мехурчета. После тя се разсмя.

— Уф! — изпъшка Кал. — Селия зяпа Джаспър с големи кръгли очи. Това е шантаво. Та тя дори не го харесва. Или поне не е споменавала досега.

— Оплита го в интригите си — заяви Аарън.

— И двамата сте кръгли идиоти — въздъхна Тамара. Сякаш се бе предала. — Елате насам.

Те минаха покрай големия бар със соленки и сладки, без да се отлепят от стената. Беше тъмно. Кал следеше блясъка от златните шноли на Тамара. Когато излязоха от другата страна, се озоваха зад лилавия диван, много по-близо до Селия и Джаспър. Беше негов ред да бърка в купата. Той погледна Селия многозначително, после духна пръстите си. Мехурчета във формата на сърце се издигнаха във въздуха.

— Ще повърна — каза Кал.

Тамара запуши устата си с ръка, за да не прихне.

— Това е среща — рече тя, когато успя да си поеме дъх. — На срещите хората се забавляват.

— Или се преструват — присви очи Аарън, докато наблюдаваше Селия. Май наистина я смяташе за виновна.

— Какво му е забавното да се зяпат — попита гневно Кал.

— Добре — отвърна Тамара и погледна лукаво момчетата. — Ако вие, гении, бяхте на среща, какво щяхте да правите?

Кал видя как бузите на Селия порозовяват, когато Джаспър се наведе да ѝ прошепне нещо. Беше му странно да гледа. Най-невероятното беше, че Джаспър може да се държи мило с когото и да е. Обикновено, дори да не се правеше на отворко, обичаше да наскърбява. Със Селия обаче като че се държеше като приятен човек.

А тя явно си го харесваше.

Това беше *толкова нечестно*. Джаспър я бе поканил да излязат само за да прикрие какво са правили в библиотеката. Селия винаги бе смятала, замисли се Кал, че той преиграва, когато казва какъв негодник е Джаспър. Може и да го харесваше! А може и да се преструваше, че го харесва, само и само да докопа Джаспър.

— Ами не знам — рече Аарън, — каквото поиска момичето.

Кал бе забравил на какъв въпрос отговаря Аарън. За миг му се дощя Селия действително да е шпионка. Така му се падаше на Джаспър.

Тамара го сръга в рамото.

— Леле. Май наистина я харесваш.

— К-какво? Н-не! — заекна той. — Просто бях се замислил! За това, че Джаспър е пълен нещастник.

Аарън кимна мъдро. Джаспър и Селия потапяха заедно пръсти и духаха във въздуха илюзии на пеперудки и птички. И двамата се разсмяха точно преди една от птичките на Джаспър да изяде пеперудка на Селия.

„Нещо по-нормално“, ухили се Кал. Запита се какво ли би станало, ако създаде илюзия на котка, която преследва птичките.

— Просто я покани на среща, ако я харесваш толкова — каза бавно Тамара, премисляйки думите си. — Смятам, че ще ти прости, ако ѝ обясниш.

— Какво да ѝ обясни? — попита Аарън.

Джаспър се жалваше на Селия за Топчо, порчето на Гуенда. Селия бе споделила на Кал за алергията на Джаспър към Пухка, та той трябваше да е наясно, че тя знае. Но момичето се преструваше, че това е ново за нея и Джаспър се върза. Не спря да говори за глупавия пор, как не го харесва и прочее, а тя се правеше, че ѝ е страшно интересно.

На Кал му идеше да се развика.

— О, виж — рече Селия, когато Джаспър най-последно изчерпа темата за пора, — Алекс Страйк пуска филма. Искаш ли да идем да го

гледаме?

Алекс бе въздушен маг и понякога демонстрираше таланта си, като моделираше и оцветяваше въздуха срещу Галерията, създавайки илюзията, че пуска известни филми. Понякога променяше края, за да се забавлява. Кал имаше ясен спомен как еуок^[1], дроид и призрак Дарт Вейдър танцуват на финала на „Завръщането на джедаите“. Поне във версията на Алекс.

Джаспър хвана Селия за ръката, за да ѝ помогне да слезе от дивана.

Заедно отидоха до западната част на пещерата, където бяха наредени ниски столчета. Намериха две места точно когато светлината помръкна и първите кадри от филма тръгнаха по стената.

— Ето — прошепна Аарън, — сега ще използва мрака, за да го зашемети.

Внезапно Кал се умори от всичко това.

— Няма — каза той, — бил съм насаме с нея няколко пъти. Ако е искала да ме нарани, досега да го е направила. Трябва да се откажем. Единственият риск от срещата е Джаспър да изтощи Селия до смърт.

— Или ние да се изтощим до смърт — измърмори Тамара. — Кал е прав, Аарън. Джаспър обеща да я разпита за него, но май изобщо е забравил да го стори.

По стената се задвижиха фигури, които образуваха странни светлинни лабиринти. Кал наблюдаваше как Алекс движи ръцете си и изображенията започват да танцуват. Доколкото виждаше, филмът бе комбинация от „Играта на играчките“ и „Джурасик парк“, като играчките бяха преследвани на екрана от велосираптори.

— Задънена улица — рече Кал, — но имам идея какво да направим тази вечер.

Аарън го погледна изненадан.

— Какво?

— Ако някой е слязъл в затвора на елементалите да освободи Скемис, трябва да има свидетели. Иначе няма как.

— Другите елементали — отбеляза Тамара, осъзнавайки какво има предвид той. — Те са затворени там. Ще знаят какво е станало.

— Но от Асамблеята сигурно вече са ги питали — възрази Аарън.

— Не е задължително — отвърна Кал, — повечето хора се боят от елементалите. Не ги смятат за същества, с които можеш да поговориш. И е трудно да се биеш с тях. Но с двама Макари и елементалите в клетка...

— Безумен план — каза Тамара, но кафявите ѝ очи грейнаха.

— Да не казваш, че не искаш да го направя? — попита Кал.

— Не — отвърна Тамара, — само казвам, че планът е безумен. Как ще слезем долу?

— Анастасия на практика ни обясни по време на срещата — рече Кал. — Един ключ държи в спалнята си и един — на врата си. Просто ще идем там и ще го вземем.

— А стражите? — попита Аарън. — Стражите на вратата?

— Ще му мислим, като стигнем — отвърна Кал. — Шпионинът е успял. Сигурно има начин. Не го ли направим тази нощ, тя ще смени ключалките. Няма да имаме друга възможност.

Аарън за последен път изгледа Селия подозрително и кимна. Заедно излязоха в коридора. Когато тръгнаха към стаята на майсторите, Кал осъзна, че има поне три пречки в плана. Първо, не бе сигурен коя е стаята на Анастасия Таркуин. Второ, не знаеше как да влезе в нея. Трето, когато влезеха, трябваше да отгатнат паролата ѝ.

Колко трудно маже да е? — запита се той. Паролата ѝ вероятно бе нещо очевидно. Нещо, за което да се сети, като огледа вещите ѝ.

А сигурно и стаята ѝ е лесно забележима. Погледна Тамара и Аарън. Бяха убедени, че планът ще проработи. Може пък да бяха измислили начин. И поне щяха да правят нещо, а не просто да седят, очаквайки шпионинът да нанесе нов удар.

Кал въздъхна. Щом не можеха да разчитат на майсторите и Асамблеята да приключат с това, всичко зависеше от тях.

[1] Приличащо на външен вид на плюшено мече същество от вселената на „Междузвездни войни“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Не им отне много време, за да стигнат тунелите, където живееха майсторите. До този момент Кал не бе посещавал тази част на Магистериума. Макар да не беше забранено за ученици, отук дръзваха да минат само асистенти като Алекс, които носеха съобщения до майсторите. Иначе си беше покана да се забъркаш в неприятности.

На Кал му бе трудно да изглежда уверен и да върви спокойно, както Тамара го посъветва. Искаше му се да се слее със стените и да стане невидим, нищо че край тях минаха само неколцина ученици и нито един майстор. Все още мислеха за срещата, опитвайки се да разберат какво се е объркало. Беше добра новина за Кал, макар тунелите със спалните на майсторите да изглеждаха малко призрачни. Забавляваха се, като гадаеха чия врата на кого е. Масивната бронзова подхождаше на майстор Рокмапъл, тази от по-обикновен метал — на майстор Норт, а сребърната, малко издраскана — на майстор Руфъс. Вратата с картинка на котенце, което виси от връв, изписваща думите *ДРЪЖ СЕ* очевидно бе на майстор Милагрос.

Вратата на Анастасия също лесно се различаваше. Пред нея имаше дебела бяла подложка, а самата врата бе от бял мрамор с черни, напомнящи пушек жилки. Кал си спомни как още в първия учебен ден ѝ докараха скъпи бели мебели.

— Тази е — посочи Кал, — не може да е друга.

— Съгласен съм — приближи се Аарън и потропа върху мрамора. Разгледа спойките на вратата, но тя като всички порти в Магистериума нямаше панти, а само плоска ниша, в която да поставиш гривната си. Накрая отстъпи назад и вдигна ръка. Кал почувства познато дръпване под ребрата.

Аарън се канеше да използва магия на Хаоса.

— Чакай! — спря го Кал. — По-добре недей. Стига да не е абсолютно наложително.

Подръпването намаля, но Аарън го изгледа почти обиден.

— Какво толкова имаш против магията на Хаоса напоследък?

Кал опита да оформи обърканите си мисли в думи.

— Мисля, че призовава майсторите — каза той. — Имаг си начин да я долавят дори като се използва в Магистериума.

— Бях решила, че дотърчаха толкова бързо до стаята ни заради врявата, дете Скелмис вдигна — рече Тамара замислена. — Но реагирах светкавично, за да е просто от някакъв шум. Май Кал е прав.

— Хубаво — отвърна Аарън. — Какво предлагате?

В следващите десет минути атакуваха с каквото им хрумнеше. Тамара произнесе огнено заклинание, но вратата не помръдна. Нямаше полза и от вледеняващото заклинание, нито от „Сезам, отвори се“ или отключващата магия, която Тамара бе използвала срещу клетките в селото на Ордена на Безредieto. Просто си стоеше като врата и толкоз.

Кал установи, че и ритници не помагат.

— Стига бе — каза Аарън, след като идеите им се изчерпаха и тримата се облегнаха потни на отсрещната стена. Погледна котешката картинка на майстор Милагрос. — Толкова усилия и дори не минахме през вратата.

— Но някой е минал през нашата врата — напомни Тамара.

— Значи е възможно — отвърна Кал — или поне би трябвало да е. Имам предвид, знаехме, че няма да е лесно. Тези врати са сигурността на Магистериума. Не може просто да махнем с гривна и да се отворят.

Той махна към вратата, за да подчертае думите си.

Чу се щракване.

— Ама сериозно ли? — изправи се Тамара.

Аарън направи две крачки по коридора и бутна. Вратата се отвори плавно. Не беше заключена.

— Нещо не е наред — рече Тамара не особено доволна. По-скоро бе разстроена. — Какво беше това? Какво стана?

— Само обикновената си гривна ли носиш? — попита тя Кал.

— Разбира се, аз... — Кал смъкна ръкава на фланелката си... и зяпна. Да, гривната си беше там. Но беше забравил онази, която бе сложил над лакътя.

Гривната на Врага на Смъртта.

— И тук нещо не е наред — пое си рязко въздух Тамара.

— После ще му мислим — обади се Аарън от прага. — Не знаем колко време имаме в стаята.

Беше изнервен, но и много по-щастлив, отколкото допреди малко.

Кал и Тамара го последваха, макар да личеше, че тя е притеснена. Кал се почувства така, сякаш гривната на Врага гори на ръката му. Защо не я бе оставил у дома, при Алистър? Защо я носеше на училище? Мразеше Врага на Смъртта. Дори в известен смисъл да бяха един и същи човек, ненавиждаше всичко, което Константин Мадън олицетворяваше и в което се бе превърнал.

— Леле — рече Тамара и затвори вратата. — Вижте каква стая!

И наистина стаята на Анастасия бе смайваща. По стените блещукаше кварц. Дебел бял килим покриваше пода. Диванът бе от бяло кадифе, бели бяха също масата и столовете. Даже картините на стената бяха в бяло, кремаво и сребристо.

— Чувствам се като в перла — каза Тамара.

— А аз като в огромен сапун — добави Кал.

Тамара го изгледа кръвнишки. Аарън обикаляше из стаята, надзърташе зад бюфета с порцеланови съдове — бял, с бели съдове, зад библиотеката — бяла, с книги с бяла подвързия; огледа и пода — също бял. Накрая отиде до голям гоблен на стената. Беше изтъкан в бяло, кремаво и черно. Изобразяваше снежна планина.

„Ла Ринконада — рече си Кал. — Студеното клане?“

Не беше сигурен.

Аарън дръпна гоблена настрани.

— Открих го — обяви той и махна гоблена. Зад него имаше огромен сейф от емайлирана стомана. И той беше бял.

— Може би паролата е вариация на думата „бял“? — предложи Аарън и се огледа. — Напълно в неин стил.

Тамара поклати глава.

— Много е лесно.

— Тогава обратното — намръщи се Аарън, — черен. Оникс? Или пък някой ярък цвят. Розов неон!

Нищо не се случи.

— Какво знаем за нея? — попита Кал. — Тя е от Асамблеята, нали? И е омъжена за бащата на Алекс, чието име е Страйк. Явно не го е взела.

— Огъстъс Страйк — каза Тамара. — Почина преди няколко години, но беше много стар. По онова време често го е замествала,

поне така твърдят родителите ми.

— Каза, че преди това е имала друг съпруг. И деца — добави Кал. — Може да са се развели. В противен случай излиза, че двама души са се оженили за нея и са починали. Да не е от ония госпожи, дето убиват мъжете си за пари.

— Черна вдовица? — изсумтя Тамара. — Ако беше убила Огъстъс Страйк, хората щяха да забележат. Той е бил много важен маг. Спечелила си е мястото в Асамблеята заради него. Преди сватбата е била никому неизвестен маг от Европа.

— Може просто да няма късмет — реши Кал. Не беше си дал сметка, че бащата на Алекс е мъртъв. Питаше се дали родителите на Тамара са пречили на Кимия да го вижда, понеже няма връзки. Тази година Алекс и Кимия май отново бяха близки, но той не бе сигурен какво означава това.

— Александър — каза високо. — Александър Страйк.

Но и това не беше паролата.

— Знаем ли откъде са? — попита Аарън. — Европа е голям континент.

— Франция! — извика Кал.

Нищо не се случи.

— Недей да викаш „Франция“ — скара му се Тамара, — има много други страни.

— Да видим с какво разполагаме — рече Кал и вдигна ръце. — Какви думи се използват за пароли? Рождени дни. Рождените дни на домашните любимци?

Тамара намери тетрадка със светлосива подвързия, пъхната под купчина книги. В нея имаше бележки за смените на стражите, имената на елементалите и недовършена бележка към Асамблеята, в която пишеше как мерките за сигурност в Магистериума и Колегиума може да се затегнат, докато двамата Макари са още чираци.

Тя търпеливо изчете всичко, което би могло да е парола, но сейфът не мръдна.

Аарън откри малка купчина снимки с мрачни люде, две бебенца и много млада жена с тъмна коса и торбеста рокля, която седеше отстрани. Снимките бяха зърнести, нищо не бе познато. На фона се разгръщаше селски пейзаж с нацъфтели поля. Дали едното дете беше Алекс? Кал не бе сигурен. Всички бебета му се струваха еднакви.

На гърба на снимките нямаше надпис. Нищо, което да им помогне да отгатнат паролата.

Накрая Кал погледна под леглото. Вече се чувстваше малко отчаян. Бяха близо до откриването на ключа и разговора с елементалите, но все повече се убеждаваше, че да се досетиш паролата на някого, когото почти не познаваш, е невъзможно.

Отдолу се мъдреха бели обувки с ниски токчета и един кремав чехъл. Зад тях имаше дървена кутия — единственото нещо в стаята, което не беше бяло. Кал се чудеше дали изобщо е нейна. Може да бе останала от предишния човек, използвал стаята.

Избута я от другата страна и заобиколи, за да я разгледа. Износено дърво, ръждиви панти — определено не беше в стила ѝ.

— Какво намери? — попита Аарън и отиде при Кал. Тамара седна до тях.

Кал вдигна капака...

И там, втренчено в него, го посрещна лицето на Константин Мадън.

Сякаш го фраснаха с юмрук в стомаха.

Нямаше никакво съмнение — това бе снимката на Константин. Познаваше лицето му като своето — по всякакви причини.

Не се виждаше цялото. Половината беше младо и красиво. Другата половина бе покрита със сребърна маска. Не като тази, която бе носил майстор Джоузеф, когато всички смятаха, че той е Врагът. Беше по-малка и прикриваше ужасните изгаряния на Константин при бягството му от Магистериума. И толкова.

Константин бе сред други магове. Носеха еднакви масленозелени униформи. Кал разпозна само един. Майстор Джоузеф. Бе по-млад и косата му бе кафява, а не сива.

Пронизващите сиви очи на Константин гледаха втренчено Кал. Сякаш му се усмихваше след толкова години. Сякаш се усмихваше на себе си.

— Това е Врагът на Смъртта — прошепна Аарън, привел се над Кал.

— И майстор Джоузеф, и неколцина от последователите на Константин — рече напрегнато Тамара. — Разпознавам някои. Почвам да мисля...

— Че Анастасия Таркуин е била една от тях? — попита Кал.

— Тук става нещо нередно. Гривната на Врага отвори вратата, има негови снимки.

— Може да ги пази заради някой от другите хора — предположи Тамара.

Кал стана, краката му като че не бяха стабилни. Погледна сейфа, стиснал длани в юмруци.

— Константин — каза той.

Нищо не се случи. Тамара и Аарън стояха, приведени над отворената кутия на Анастасия. Гледаха го втренчено. И двамата с еднакво изражение. Кал го определяше като: „Обмислям факта, че Кал е зъл“. През повечето време забравяха, че душата му е тази на Константин Мадън.

Но невинаги.

Кал се замисли за последователите на Врага. Какво ги бе привлякло към него? Обещанията за вечен живот и свят без смърт. Че загубеното ще се върне. Че няма да има печал. Това си бе обещал Врагът след смъртта на брат си, а после бе го разпространил сред последователите си. Кал не беше изпитвал истинска загуба и не можеше да си представи какво е. Дори не помнеше майка си. Ала си представяше какви са били последователите на Константин. Скърбящи, уплашени от смъртта хора, за които решителността му да върне брат си се е превърнала в символ.

Анастасия бе загубила двама съпрузи. Вероятно искаше да си върне някой от тях.

Кал вдигна ръка, погледна гривната на Врага и после сейфа.

— Джерико — каза той.

Сейфът се отвори с изщракване.

И тримата се вцепениха при звука. Сейфът бе отключен. Щяха да се промъкнат долу и да видят елементалите. Планът бе проработил. Но Кал бе толкова притеснен, та чак ръцете му трепереха.

Анастасия му се струваше мила, а не убиец. Изглежда обаче се опитваше да го убие или да застане на негова страна по неясни, грешни причини. Не му се нравеше нито единият, нито другият вариант.

— Хвърли пламъци в ключалката — подкани го Тамара, — преди отровният змийски елементал да изпълзи.

— О, да — опита да подреди мислите си той. Щракна с пръсти и между тях лумна пламък.

Отиде до ключалката и му даде тласък — като стрела без лък или колчан. Метна я през зейналата дупка в сейфа. Тя изсъска, нарасна за миг и избухна. Кал не знаеше дали вътре има елементал. Дали пламъците бяха достатъчно, за да го унищожи? Беше ли го изпарил, или той само бе изпъзлял в далечен ъгъл?

Кал пъкна ръката си през дупката в сейфа.

„Не трепери — рече си. — Движи се бавно. Видиш ли змия, това е илюзия.“

Протегна пръсти напред, когато чу някой да си поема дъх зад него.

— Кал — предупреди Аарън, — внимателно.

Главата на змията се подаде от дупката точно когато Кал докосна ръба. Беше яркозелена, значи отровна. Черните ѝ очи напомняха капчици мастило. Малък оранжев език се подаде навън и опита въздуха.

Косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Кожата му изтръпна при досега на змията, която пълзеше по него, студена и суха. Дали наистина беше илюзия? Не усещаше да е илюзия. Мускулите му се напрегнаха, щом противно на инстинкта си, бръкна по-навътре. Опипа пространството и намери нещо навито, подобно на гладко въже.

Побиха го тръпки. Змията запълзя по ръката му извън сейфа.

— Анастасия не би излъгала майсторите, нали? — попита Кал с леко потрепващ глас. — Това е илюзия, нали?

— Дори да не е, не бива да го стряскаш — каза Тамара. Звучеше изнервена и притеснена.

— Тамара! — скара ѝ се Аарън. — Сигурни сме, Кал. Илюзия е. Продължавай напред. Почти стигна.

„Вероятно Аарън щеше да се справи по-добре — помисли си Кал. — Аарън нямаше да изпищи като момиче и да хукне навън, без да му пука за алармата.“

Но го обзе съмнение. Ако Аарън искаше той да умре, щеше да го накара да извърши някоя глупост. Да го насърчи да бъде храбър и глупав.

„Не — рече си Кал. — Аарън не е такъв. Той е мой приятел.“

Змията пропълзя до шията на Кал. Взе да се увива около нея като люспест гердан... или примка.

В този миг момчето докосна нещо, приличаше на ключ. Усети хладния метал и склучи пръсти около него.

— Май го хванах — каза и понечи да издърпа ръката си.

— Полека! — нареди Аарън.

Кал едва не подскочи.

— Да! Полека.

— Почти се справи — рече Тамара.

Кал изтегли ръката си с ключа в нея. Змията мигом изчезна в облак вонящ дим, а сейфът щракна.

Направиха го. Бронзовият ключ беше в тях!

* * *

Хукнаха навън с всички сили и поеха към дълбоките тунели на Магистериума, където държаха елементалите. Кал хвърляше поглед през рамо, сякаш очакваше Руфъс или друг от майсторите да е разбрал какво правят и да тръгне подире им.

Но нямаше никого. Тунелите бяха притихнали и станаха още по-тихи, когато стените и подът се превърнаха в полиран, хлъзгав мрамор. Минаха край врати с алхимически символи, но Кал не ги и погледна. Мислеше за снимката в стаята на Анастасия Таркуин. За майстор Джоузеф. Дали Анастасия Таркуин не беше една от слугите му? Може би тя бе шпионката в Магистериума и търсеше Кал, защото — въпреки всичко — той бе Избраният от майстор Джоузеф, душата, живяла като Врага на Смъртта.

Тамара спря пред огромната порта от петте метала на Магистериума — желязо, мед, бронз, сребро и злато. Блестеше меко на мъждивата светлина. Обърна се към Кал и Аарън, на лицето ѝ се четеше решителност.

— Нека аз се оправя с това — каза момичето и почука на портата.

След дълга пауза тя се отвори. Един от младите стражи, който Кал помнеше от последния път, когато бяха тук, бе присвил подозрително очи към Тамара.

— Какво става тук? — попита той.

Беше на около деветнайсет, с рошава черна коса. Униформите на Колегиума бяха тъмносини с разноцветни ивици по ръкавите. Кал допускаше, че цветовете означават нещо — като всичко в света на маговете.

— Какво има, хлапе?

Начинът, по който Тамара потисна раздразнението си, задето я наричат „хлапе“, бе достоен за възхищение.

— Майсторите искат да те видят — рече тя. — Твърдят, че е важно.

Момчето отвори широко вратата. Зад нея имаше диван, виждаха се и тъмночервените стени на преддверието. Следваше тунел, който водеше навътре. Сърцето на Кал препускаше лудо. Беше толкова близо!

— Дали да ти вярвам? — попита стражът. — Защо им е на майсторите да напусна поста си и пращат мъниче като теб да ми го каже?

Аарън и Кал се спогледаха. Ако тоя тип от Колегиума не се държеше по-възпитано, щеше да се озове на пода под ботуша на Тамара.

— Аз съм асистентката на майстор Норт — заяви тя. — Поръча ми да ти дам това.

Тя вдигна пътеводния камък и момчето се опули.

— Ще те отведе до мястото на срещата. Трябва да докладваш за защитата тук. Иначе ще си изпатиш. Или ако не ти, то шефката ти.

Момчето взе пътеводния камък.

— Вината не е нейна — рече той и в гласа му се процеди горчилка, — нито на стражите. Онзи елементал е изпълзял от другаде.

— Иди да им го кажеш — рече Тамара.

Стиснало пътеводния камък в ръка, момчето излезе в коридора и затръшна вратата зад себе си. Кал чу как изщракват дузина ключалки.

— По-добре се махайте — каза момчето и се отдалечи.

Когато се скри от поглед, Кал извади ключа от джоба си. Щеше идеално да пасне в ключалката на огромната порта. Сложи го и плетеницата по метала засия. Думите, които не бе виждал, се разкриха. „Нито плът, нито кръв, а дух.“ Докато разсъждаваше над това, портата се отвори навътре. Влязоха и минаха бързо през преддверието,

спускайки се по дълбокия червен тунел. Той се оказа къс и ги отведе до друга огромна порта, която се извисяваше сякаш водеше към катедрала.

Ключалката обаче бе толкова малка, че почти не се виждаше. Кал преглътна и пъкна бронзовия ключ в нея. Портата се отвори със скърцане.

Минаха отвъд.

Кал не знаеше какво да очаква, но внезапната закачка в помещението го изненада. Въздухът бе натежал, ухаеше на кисело и метал, сякаш гореше грамадна клада. Носеше се шум на вода в далечината и пукане на пламъци в непосредствена близост. Засводени ниши в камъка отвеждаха в пет различни посоки. В скалата бяха издълбани познати думи.

Огънят гори, водата тече,
въздухът навява, земята сковава.
Хаосът поглъща.

— А сега накъде? — попита Кал.

Аарън сви рамене, после се завъртя и изпъкна ръка напосоки като ветропоказател.

— Уорън? — прошепна тихо Кал. Беше невероятно малкият гущер да го чуе тук, но бе се появявал на странни места и време и преди. — Уорън, наистина имаме нужда от помощта ти.

— Нямам му вяра — заяви Тамара и тръгна в посоката, която Аарън бе избрал.

— Не е толкова лош — рече Кал, но си спомни как Уорън ги бе отвел до Маркърс, стария учител на майстор Руфърс, сега един от Погълнатите от елемента на огъня, защото твърде често бе използвал силата му. Ала Маркърс все пак не ги бе наранил. Просто беше страшен.

Отвъд прага цареше сумрак; пространството приличаше на кухня, през която минаваше пътека, а не истински тунел. В края на пътеката беше пълен мрак, а на стената бе закачена факла със зелен пламък. Аарън я взе и ги поведе.

Пътеката се спусна надолу и се превърна в изданина над дълбока пропаст. Сърцето на Кал щеше да изскочи. Знаеше, че тук са затворени големите елементали и маговете могат да ги приближат безопасно. Това бе смисълът да ги заключат. Но на бледата светлина от факлата имаше чувството, че отиват в бърлога на дракони, не в тъмница.

Скоро минаха покрай ниша в стената. Вътре дремеше крилат змей. Беше покрит с оранжеви, червени и сини люспи, които грееха в сумрака.

— Какво е това? — попита Кал.

— Не съм виждала подобно нещо — поклати глава Тамара. — Прилича на въздушен елементал.

— Да го събудим ли? — прошепна Аарън.

„Трябва да има някаква защита“ — помисли Кал, но така и не видя. Нямаше решетки, нищо. Бяха сами със смъртоносен елементал на метри от тях.

— Не знам — отвърна той. Напъна се да си спомни чудовищата, за които бе чел, но не можа да се сети как се нарича това.

Звярът отвори едното си око — огромно и черно, с лилава зеница във формата на звезда.

— Деца — прошепна той, — обичам децата.

Не каза „за закуска“, но се подразбираше.

— Наричат ме Шалкон. Ще ми заповядате ли нещо?

Нетърпението, с което въпросът бе зададен, изнерви Кал до краен предел. Щеше му се всичко да му каже, и още по-добре — да намери и погълне шпионина. Но не знаеше каква ще е цената. През времето в Магистериума бе научил, че на магическите същества може да се вярва по-малко, отколкото дори на маговете.

— Аз съм Аарън — представи се Аарън. Умееше да бъде учтив с носещ се над тях змей, — това са Тамара и Кал.

— Аарън — процеди Тамара през зъби.

— Дошли сме да те разпитаме — продължи Аарън.

— Да разпитате Шалкон? — повтори змеят.

Кал се чудеше дали е умен. Определено бе много голям. Всъщност имаше чувството, че през последните мигове е станал още по-голям.

— Някой е нахлул тук преди време и е освободил един от вашите — каза Аарън. — Знаеш ли кой е бил?

— Освободил — повтори Шалкон замечтано. — Ще бъде хубаво да ме освободят.

Набъбна още малко. Тримата се спогледаха нервно. Шалкон видимо се издуваше. Аарън, застанал пред него с факла в ръка, изглеждаше съвсем мъничък.

— Ако освободите Шалкон, ще ви каже всичко, дето знае.

Аарън вдигна вежда.

Тамара поклати глава.

— Няма начин — отсече тя.

Чу се шумно тупване. Внезапно Шалкон полетя към тях, а очите му пламнаха от гняв. Аарън отскочи, но чудовището се блъскаше в невидима бариера, сякаш стъклена витрина.

— Този няма да ни каже нищо — отстъпи настрани Кал, — да намерим друг елементал. Някой, готов да съдейства повече.

Шалкон изръмжа, когато се отдалечиха от клетката му. Беше клетка, нали така, макар да нямаше врати или решетки. Стана му мъчно за крилатото същество, създадено да лети, а не да стои затворено тук.

Разбира се, ако Шалкон наистина полетеше, вероятно щеше да грабне Кал и да го схруска като ястреб — вкусна полска мишка.

Слязоха надолу и се озоваха в по-широко пространство — масивен тунел, опасан с ниши. Във всяка бе затворен елементал. Създанията пищяха и махаха с криле.

— Въздушни елементали — отбеляза Тамара. — Другите прагове вероятно водят към другите елементали.

— Тук — каза Аарън и посочи празната килия, — тук е бил Скелмис. Името му е изписано на плочата. Елементалите в този тунел трябва да са видели нещо.

Кал отиде до една от клетките и видя създание с три големи кафяви очи, дълги мигли и тяло, приличащо повече на миазма, отколкото на реална материя. Дори не бе сигурен има ли уста. Не виждаше.

— Видя ли кой пусна Скелмис? — попита той.

Създанието се втренчи в него, размахвайки плавно криле.

Кал въздъхна.

Тамара се отпрати към клетка в огромно пространство, в което три подобни на змиорки елементала се носеха във въздуха. Същите,

които бяха извели в търбусите си Кал, Тамара, Аарън и Джаспър от гробницата на Врага, но сега бяха много по-малки. Вероятно всички елементали можеха да променят големината си като Шалкон.

Споменът за летенето с елементалите накара Кал да се сети къде е в момента Джаспър. На среща. Със Селия. Която почти не искаше да го убие, но може би вече нямаше да му е приятелка.

— Въздушните елементали тъпи ли са? — попита той. В гласа му прозвуча раздражението от Джаспър. Имаха съвсем малко време, преди майсторите да разберат кой е отпратил стражата и да слязат долу, слагайки край на цялата операция. Ако не намереха нещо дотогава, справянето с препятствията щеше да е напразно.

— Грубо — каза Аарън.

— Грубо, но вярно. — Тамара гледеше плавните движения на змиеподобните същества. — Да опитаме със земните елементали. Те са по-дружелюбни.

Върнаха се по пътеката и минаха покрай Шалкон, който ги изгледа гладно и зловещо. Кал усети болка в крака си, сякаш го пронизваха с нож. Бяха вървели дълго и от изкачването мускулите му пламнаха. Докато се отправяха към главния тунел, вече му се щеше да се предаде въпреки страхотния си план. Тамара проучваше камъка, опитвайки да отгатне знаците, та да разбере кой път води към земните елементали. Аарън се бе намръщил, сякаш се мъчеше да разгадае абсолютно всичко.

— Чувам, че сте тук, чираци — каза някой от далечния праг, глас, който звучеше смразяващо познат. — Елате и ме намерете.

Кал замръзна. Дали това беше шпионинът? Нима бяха попаднали на онзи, който искаше да го убие?

Аарън се обърна. Прагът бе празен, а мястото отвъд него блестеше в тъмночервено, напомнящо засъхнала кръв. Тунелът сякаш се изпълни със страховити сенки.

— Елате и ме намерете, деца на Руфъс — обади се отново гласът, — и ще ви кажа една тайна.

Аарън вдигна факлата над главата си. Огънят запука, разхвърчаха се искри. На зеления отблясък лицето му изглеждаше решително.

— Натам — каза той и се втурна по посока на звука.

Тамара го следваше по петите.

„Така правят героите — рече си Кал. — Тичат право към опасността и никога не се отказват.“

Отчаяно му се искаше да хукне в обратната посока или просто да легне и да разтрие крака си, докато болката спре, ала нямаше да остави Аарън да влезе в битка без противотежестта си.

Аарън не беше негов враг.

Изпъшка, опита да пренебрегне болката и го последва. Веднага стана ясно към какъв елементал са поели. Изпепеляваща жегата се носеше на талази от прага и тунела отвъд. Стените бяха от вулканична скала, черни и обсипани с назъбени дупки. Ревът на огъня около тях бе като тътен на водопад.

Аарън стоеше на пътя към клетката, Тамара бе зад него. Беше свалил факлата, макар тя все още да хвърляше зелени отблясъци.

— Кал — извика той и в гласа му прозвуча странна нотка. — Ела тук, Кал.

Кал закуцука по тунела, минавайки покрай клетки, в които бяха затворени огнени елементали. Стените на клетките не бяха прозрачни, а от позлатени решетки, забити дълбоко в земята. Зад тях съзря същества, сякаш направени от черни сенки, но с очи от пламъци. Едно представляваше кръг от горящи ръце, друго — купчина пламтящи обръчи, които се въртяха и пулсираха във въздуха.

Жегата бе толкова голяма, че когато настигна Аарън и Тамара, ризата му бе подгизнала от пот и едва се държеше на краката си. Тутакси разбра защо приятелите му стоят неподвижно. Те гледаха през решетките към море от пламъци, а в центъра му плуваше момиче.

— Раван? — изплака Тамара. Кал не бе я виждал толкова разстроена. — Как се озова тук?

Раван. Кал усети как тръпка на ужас мина през него. Тя бе сестрата на Тамара. Знаеше, че е потънала в елементалите и е една от Погълнатите, но не му бе хрумвало, че е тук.

— Къде другаде да бъда? — отвърна огненото момиче. — Лъжат ни, знаеш ли? Казват, че жалката магия, дето учим в Магистериума, е всичко, което можем да направим, но сега съм много по-могъща. Вече не призовавам огъня, Тамара. Аз съм огънят!

Зениците на очите ѝ проблеснаха и затанцуваха с отблясък от огъня — както Кал бе сметнал отначало. Ала зад очите ѝ също пламтеше огън.

— Затова трябваше да ме затворят.

— Каква мила семейна сбирка — каза глас от другия край на помещението.

Кал се обърна и видя Погълнатия Маркърс — наблюдаваше ги от почти същата клетка, ухилен до уши.

— Калъм Хънт, Аарън Стюарт, Тамара Раджави — рече той с пукация си, ревящ глас. — Ето ви и вас. Май не всички пророчества са се сбъднали, нали?

Кал си спомни думите на Маркърс отпреди две години, ужасяващо ехо от собствените му страхове.

„Един от вас ще се провали. Един ще загине. Един вече е мъртъв.“

Вече знаеха кой е мъртвият — Кал. Той вече бе умрял като Константин Мадън. Думите увиснаха във въздуха — страховито доказателство, че казаното от Маркърс е вярно.

— Маркърс — свъси вежди Аарън, — обеща, че ще ни споделиш една тайна.

Тамара не откъсваше очи от Раван. Протегна пръсти към пламтящата й ръка, сякаш не можеше да приеме, че вече не е човешко същество.

Маркърс се изсмя и огънат около него лумна, сякаш изригна вулкан. Тамара се обърна да види това и отдръпна ръката си, осъзнавайки какво се е канила да стори.

— Търсите оногова, който освободи Аутомонтонес и Скемис, нали? — попита Маркърс. — Онзи, дето се опитва да убие Калъм? Те са един и същ човек!

— Знаем — каза Аарън. — Кажете ни кой е.

— Отговорът не ще ти хареса — ухили се с пламтящата си усмивка Маркърс. — Най-великият Макар на вашето поколение.

— Аарън иска да убие Кал? — Тамара беше потресена.

Кал усети как думите изпълват помещението. Аарън не бе шпионинът. Но щом чу думите на Маркърс, се почувства като глупак. Беше предопределено двамата да са противници. Предречено бе Аарън да е герой, а той — злодей. Беше толкова просто. Кал никога не бе имал приятели като Аарън и Тамара и понякога се чудеше какво са харесали в него. Може би отговорът също бе прост. Може би Аарън не беше негов приятел.

— Не! — извика Аарън и размаха ръце, като едва не угаси факлата. — Не съм аз!

— Значи се опитвам да се самоубия? — попита Кал, неспособен да удържа мислите си. — Напълно безсмислено. А и няма как да ме смятат за най-великия Макар на моето поколение.

— Мислиш ли, че бих те наранил? — настоя Аарън. — След всичко, което научих за теб. След всичко, което трябваше да приема.

— Може и да не си го приел — отвърна Кал.

— Онзи полилей едва не смачка и мен! — извика Аарън.

— Освободи ме — рече Раван на Тамара, опряла лице в решетките, — освободи и двама ни. Ще ти помогнем. Познаваш ме. Да, вече не съм човек, но още съм твоя сестра. Липсваш ми. Нека ти покажа какво мога.

— Искаш да ни помогнеш? — попита Аарън. — Кажете на Маркърс да признае, че не съм шпионин!

— Я се успокойте! — сопна се Тамара и извърна очи от Погълнатия майстор. Погледна сестра си. — Не знаем какво от всичко това е вярно. Маркърс може и да си измисля. И просто иска свобода — като всеки друг елементал.

— Само това ли смяташ, че искам? — Раван сложи ръка на кръста си. — За много умна се мислиш, Тамара, ала си същата като баща ми. Вярваш, че щом нарушаваш правилата и се измъкваш, може да съдиш всички, дето не са имали твоя късмет.

С тези думи тя позволи на огъня да я погълне и се превърна в горяща колона, която изчезна в пламъците.

— Не, чакай! — викна Тамара и изтича до клетката на сестра си. Сграбчи златните решетки и за един отчаян миг остана така. Когато се пусна, Кал разбра по порозовелите ѝ длани, че се е изгорила.

— Не исках да кажа това! Върни се!

Огънят се завихри, но не се събра в човешко тяло. Ако Раван бе още там, нямаше как да я видят сред останалите пламъци.

— Знаем, че няма да ме освободите, малки чираци, макар да мога да ви науча на много неща. Все пак обучих Руфърс добре, нали?

В погледа на Маркърс се четеше странен глад и бе трудно да гледаш лицето му.

— Но не достатъчно. Той не вижда това, което е под носа му.

Не сваляше очи от Кал, който потръпна. Не бе в състояние да погледне Тамара и Аарън. Беше се взрял в Маркъс.

— От дълго време си в Магистериума — каза той.

— Не е лъжа — отвърна Маркъс.

— Познаваш ли Константин? Врага?

— Чий Враг? — попита презрително Маркъс. — Не и мой. Но да, познавах Константин Мадън. Предупредих го, както предупредих и теб. Той не ми обърна внимание, както и ти.

Той се ухили на Кал.

— Странно е да видиш една душа два пъти.

— Но той не е бил като мен, нали? — попита Кал. — Ние сме съвсем различни, не е ли така?

Маркъс само се усмихна хищно и потъна в огъня.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Почти стигнаха тунела, когато майсторите нахлуха в стаята на стража с ръце, блеснали от магията. Бяха изцъклили очи и готови за битка. Като видяха Тамара, Аарън и Кал, пукащото кълбо от бяла енергия пред майстор Норт се изплъзна и падна на земята с дъжд от искри.

— Чираци! — извика той. — Какво правите тук? Обяснете поведението си!

Майстор Руфъс пристъпи напред и с две ръце сграбчи момчетата за яките.

— От всички глупости, дето сте вършили, тази е най-лошата! Застрашихте и себе си, и целия Магистериум!

Тамара, която Руфъс още не бе вдигнал, се осмели да заговори:

— Помислихме, че някой от елементалите може да знае кое е пуснал Скемис. Да, обещахме да не разследваме, но беше преди да нападнат Кал!

Майстор Руфъс ѝ отвърна с такъв поглед, че Кал се притесни да не я изпепели.

— И така реши да нахлуеш в стаята на маг от Асамблеята и да откраднеш собственост от заключения ѝ сейф, която после може да откраднат от теб? Помисли ли за това?

— Ъ-ъ... — измънка Тамара, нямаше готов отговор.

— Не бъди толкова строг с тях — рече Анастасия. Гласът ѝ бе спокоен, както винаги. Сигурно се досещаше, че са открили снимките и са разгадали паролата ѝ, но изглежда, не бе впечатлена, сякаш нямаше от какво да се притеснява. — Трудно е да се чувстваш безсилен, когато някой те преследва. В крайна сметка те са герои. За героите вероятно е два пъти по-трудно.

Майстор Руфъс потръпна при думата „преследва“, но не отпусна хватката си.

Тамара наблюдаваше Анастасия. Кал разбираше, че момичето се изкушава да направи коментар за намереното в стаята ѝ, но никак не бе

лесно да застанеш срещу единствения човек на своя страна. Пък и още бе замаяна от срещата със сестра си, заключена като поредния елементал.

— Не можем да оставим това ненаказано — заяви майстор Норт. — Дисциплината е важна и за чираците, и за маговете. Трябва да ги накажем.

Ледената ръка на Анастасия докосна бузата на Кал. Той усети, че леко измръзва.

— Утрото е по-мъдро от вечерта — рече тя. — Все пак аз съм оцетената в случая. Би трябвало да имам право на мнение.

— Аз лично ще изпратя тримата до стаите им — каза майстор Руфъс. — *Веднага!*

С тези думи той издърпа Кал и Аарън към портата. Тамара ги последва. Вероятно бе щастлива, че магът има само две ръце. Кал хвърли поглед назад към Анастасия. Тя стоеше при другите, но не разговаряше с тях. Гледаше Аарън, и то с такъв интерес, че стомахът на Кал се сви, без да знае защо.

* * *

Кал очакваше майстор Руфъс да мине през портата в новите им спални и да им се развика, че са нахлули в затвора на елементалите. Спа неспокойно цялата нощ. Отново и отново се събуждаше, стенойки и с ръка на гърдите си, измъчван от кошмар, в който нещо невидимо се канеше да се стовари отгоре му.

Пакостник бе отказал да спи в четвъртата спалня и съчувствено ближеше краката му всеки път, когато той извикаше. Беше малко гадно, но и доста успокоително.

Когато будилникът иззвъня, Кал, макар да беше доста изморен, бе почти облекчен, че не се налага да се бори повече със съня. Облече униформата с прозявка и отиде в общата стая. Пакостник го следваше по петите, нетърпелив за разходка.

Тамара седеше на една от облегалките на дивана по хавлия, обвила коса с кърпа. До нея се бе настанил Аарън с униформата си. Косата му бе рошава от съня. Тук бе и майстор Руфъс с гробовно изражение. Явно чакаха Кал.

И той го очакваше. С мъка седна до Аарън.

— Знаете, че това, което направихте снощи, е неппростимо — заяви майстор Руфъс. — Нахлухте в покоите на маг от Асамблеята и изпъдихте стража от портата на елементалите. Между другото, момчето падна в една пропаст и си счупи крака. Иначе щяхме да ви намерим много по-скоро.

— Счупил си е крака? — повтори Аарън. Беше ужасен.

— Точно така — отвърна майстор Руфъс. — В момента Томас Лакман е в болницата и за него се грижи майстор Амарант. Добре че го е видял студент. Бил е почти в несвяст, на дъното на пресъхнала река. Както може да си представите, на срещата на майсторите настъпи пълна бъркотия. Ако не бяхме толкова разсеяни, малкото ви пътуване в леговището на елементалите щеше да е още по-кратко.

Той ги изгледа хладно.

— Искам да знаете, че ви държа лично отговорни за нараняванията на момчето. Ако беше останал там по-дълго, можеше да загине.

Тамара бе в потрес. Тя бе дала на Томас пътеводния камък.

— През цялото време обикаляме пещерите и никога нищо не ни се случва...

Изражението на майстор Руфъс стана ледено.

— Той не е бил чирак тук. Анастасия го е избрала, защото е външен човек, обучен в различен Магистериум, така че не е познавал пещерите като вас.

Без да иска, Кал си спомни предупрежденията на баща си за Магистериума и пещерите.

Долу няма светлина, нито прозорци. Един безкраен лабиринт. Можеш да се изгубиш в пещерите и никога да не те намерят. Да умреш и никой да не разбере.

Поне бяха намерили Томас. Поне за това Алистър бе сгрешил.

— Съжالياваме — каза Кал и беше искрен. Руфъс може и да не разбираше, но той наистина съжالياваше, задето бяха отишли в пещерите на елементалите. Искаше му се да не бяха чули от Маркърс, че човекът, който се опитва да го убие, е най-добрият Макар на своето поколение. Искаше му се Тамара да не бе видяла сестра си — или по-точно онова, което бе останало от нея. Беше смълчана, докато майстор

Руфъс ги отвеждаше към спалните им, след като ги бе превел като затворници през стаята на стражата.

Беше се прибрала, затръшвайки вратата.

Кал и Аарън се спогледаха.

— Наистина съжаляваме — рече Аарън.

— Не на мен трябва да се извинявате — отвърна Руфъс. — Маг Таркуин от Асамблеята ще прецени какво наказание заслужавате, но първо ще отидете до покоите ѝ да се извините лично.

Той вдигна ръка, за да пресече коментарите им.

— Предлагам да го направите още тази нощ. Имате късмет, че се измъквате толкова леко.

„Твърде леко — помисли си Кал. — И това не е късмет.“

* * *

Когато Кал, Аарън и Тамара влязоха в трапезарията, над помещението се спусна тишина. Чираците, които се бяха наредили да напълнят паниците си с гъби, лишеи и лютив жълт пещерен чай, замръзнаха на място и се втренчиха в тях.

— Какво става? — прошепна Тамара, отправяйки се към масата. — В мен ли е проблемът, или всички се държат странно?

Кал се огледа наоколо. Алекс ги следеше от друга маса с насядали ученици от Златната година. Махна им и заби нос в чинията си. Кай, Раф и Гуенда ги зяпаха. Гуенда сочеше първо към Селия, а после към Аарън, но в това нямаше никакъв смисъл. Самата Селия пък седеше на една маса с Джаспър и държеше ръката му над чиния, пълна с нещо като мокри листа. Сякаш имаха очи само един за друг.

— Вече и аз не знам кое е нормално — каза Аарън под нос. — Наистина ли мислите, че знаят за снощи? Че сме влезли в затвора на елементалите?

— Нямам представа — рече Кал. При други обстоятелства щеше да пита Джаспър, но сега той бе толкова влюбен и унесен, че можеше да зяпа единствено Селия, да ѝ дрънка глупости и от време на време да пуска лиги.

Кал се чудеше колко ли време ще е все така влюбен и занесен. А и дали самият той щеше да се държи по същия начин, ако бе отишъл

на срещата вместо него.

— Хайде да поседнем — предложи Тамара, ала гласът ѝ трепереше. Явно бе разтърсена. Кал не я бе виждал такава от деня, в който тя бе разбрала кой е всъщност. Щеше му се да са някъде, където да поговорят за сестра ѝ. И всички да спрат да го зяпат.

— Тамара — обади се Кимия, облегнала ръце на масата, — защо не дойдеш да седнеш при мен.

Тамара вдигна рязко поглед и тъмните ѝ очи се разшириха. Беше занемяла от вида на сестра си.

— Аз... но защо?

— Хайде, Тамара — подкани я Кимия, — не ме карай да правя сценка пред всички.

— Каква сценка? — внезапно се ядоса Кал. Кимия се държеше така, сякаш двамата с Аарън не съществуват.

— Не искам — рече Тамара, — предпочитам да остана с приятелите си.

Кимия посочи Аарън с брадичка.

— Той не ти е приятел. Той е опасен.

— За какво говорите? — попита смаяно Аарън.

— Баща ти е в затвора — рече направо Кимия. Аарън се сви, като че бе го ударила. — Само по себе си това е достатъчно. Но излъга за него всички.

— И какво от това? — попита Кал. — Аарън не е длъжен да ти споделя лични неща.

— Длъжен е, щом ще идва у нас! — сопна се Кимия. — Родителите ми поне заслужаваха да знаят. След всичко, което направихме за теб...

Тя се втрени в Аарън. Кал бе обзет от изпепеляваща ярост — заради Аарън, донякъде и към него. Защото не можеше да заглуши гласа, който му шепнеше: „ами ако, ами ако“, и се мразеше, заедно му няма пълно доверие. Но донякъде мразеше и него самия. Стана и впи очи в Кимия.

— Твоите родители се умилкваха на Аарън, понеже е Макар — изсъска той, — а сега се държиш, сякаш ви дължи нещо. Но не ви дължи нищо!

— Спрете и двамата! — Тамара се обърна към сестра си. — Каза ли на мама и татко?

— Разбира се — отвърна Кимия обидена, — те имат право да знаят що за човек е Макарът.

Аарън се хвана за главата.

— Ключарка — сопна се Тамара на Кимия и лицето ѝ пламна, — кой ти каза за бащата на Аарън? Кой?

— Казал съм само на трима души — приглушено рече Аарън, — на теб, на Кал и на Джаспър.

— Е, не го научих от никой от тримата — ядно отвърна Кимия. — Виж...

— Джаспър е казал на Селия. — Алекс изникна зад Кимия и сложи ръка върху нейната. — А Селия е разказала на всички. Съжалявам, Аарън.

Аарън вдигна глава. Зелените му очи бяха помръкнали.

— Какво да правя сега?

— Всички са разстроени след станалото с Джен и нападението на елемента — каза Алекс. — Търсят си виновник, а ти си Макар. Това те прави потенциално опасен.

— Не съм докосвал Джен и никога не бих наранил Кал! — възрази Аарън. — Или когото и да е.

— Дръж се — рече Алекс със съчувствие, — хората ще си намерят друга тема. Винаги става така. Хайде, Кимия.

Кимия въздъхна тежко и му позволи да я отведе до масата с ученици от Златната година.

— Да идем да си вземем храна — вирна брадичка Тамара. — И ако някой ни каже нещо, добре ще го подредим. Ако шушнат зад гърба ни, не заслужават вниманието ни. Разбрано?

След миг Аарън стана.

— Разбрано. — Докато вървяха към масите с храна, той прошепна на Кал: — Благодаря, че ме защити.

Кал кимна. Стана му гадно, задето си мислеше, че Аарън може да е шпионинът.

И все пак тази мисъл не го напускаше.

Когато взеха храна, чинията на Кал бе пълна с лишеи, гъби и грудки, а тези на Тамара и Аарън, за разлика от друг път, бяха почти празни. Тримата чираци седнаха на масата при Джаспър и Селия, но избраха местата си така, че да са колкото може по-далеч от тях. Селия извърна очи от Джаспър колкото да ги погледне жално, но злобният

поглед на Кал я накара бързо да отмести поглед. Той знаеше, че обича да клюкари, но не подозираше, че ще изтърси подобно нещо. Несъмнено Джаспър бе представил семейството на Аарън в още по-лоша светлина, за да я впечатли. Най-вероятно двамата се заслужаваха. Надяваше се да се целуват толкова дълго, че въздухът им да свърши и да се задавят.

— Трябва да намерим шпионина — каза Аарън и отново върна Кал към настоящето. — Няма да има спокойствие, докато не бъде заловен. Никой от нас няма да е в безопасност. Най-малко Кал.

— Добре — рече бавно той, — подкрепям идеята без частта, която звучи като декларация, а не като план. Как ще намерим шпионина?

— Анастасия сигурно знае нещо — каза Аарън. — Като имаме предвид какво открихме, трябва да е била замесена по някакъв начин.

— Паролата е свързана с Врага — зашепна Тамара, но после спря. — Искам да кажа, с капитан Рибешко лице. Паролата е името на брат му. Има снимка на Рибешко лице в покоите си. Явно е на страната на онези хора. Проблемът с тази теория е, че не те искат да убият Кал.

Кал понечи да възрази, но Тамара го прекъсна.

— Или поне не го искаха мъртъв, когато Аутомотонес бе изпратен да го убие. Дори майстор Джоузеф да е променил мнението си впоследствие.

— Може би тя мрази майстор Джоузеф и Врага и държи онези неща край себе си, за да не се отклонява от пътя на отмъщението — предположи Аарън. — Вероятно е изпратила Скезмис подир Кал, защото е знаела, че той е капитан Рибешко лице.

— Не би го сторила — възрази Кал.

— Да — с треперещ глас отвърна Аарън, — така каза и за Селия. Спри да се държиш все едно шпионинът е някой, който се държи лошо с теб или когото мразиш. Не бива да смяташ, че понеже някой се прави на твой приятел, наистина ти е приятел.

— Сериозно? — попита Кал, оставяйки думите на Аарън да увиснат във въздуха.

Аарън въздъхна и отново се хвана с две ръце за главата.

— Не това исках да кажа. Прозвуча лошо.

— Може би трябва да пуснем сестра ми. Може би тя ще ни помогне — каза с несигурен глас Тамара.

— Нима? — попита Кал смаян.

— Не знам — отвърна тя и бутна с вилицата някакви зеленилки в чинията си, — трябва да помисля по въпроса. След като Раван се превърна в Погълната, всички — семейството, приятелите й — взеха да се държат така, сякаш е умряла. Аз също. Разбира се, понякога си я представях как щастливо плува в езеро от лава, но не съм и допускала, че я държат в плен тук, в Магистериума. И сега, когато я видях, ми се струва, че всички са ме лъгали. Че не сме дали всичко от себе си. Чувствам... че не знам какво трябва да чувствам.

Тамара си пое глътка въздух, трепереща.

— Ако искаш да я измъкнем, ще я измъкнем — заяви разпалено Кал.

— Но трябва да внимаваме — предупреди Аарън — и да научим повече за Погълнатите. В Желязната година ти обещахме, Тамара, че няма да позволим да станеш една от тях. Мисля, че обещанието важи и за това да не им помагаш. Когато някой е Погълнат, доколко остава себе си? Ако ставаше дума за мой роднина, първо бих искал да съм сигурен, че наистина е същият човек.

— Прав си — рече Тамара, но не звучеше много уверена, — знам, че си прав.

— Имаме часове сутринта, нали? Първото нещо след тях е да отидем при Анастасия и да й се извиним — заяви Кал.

— И да оцелеем, ако тя е шпионинът — добави Тамара.

— Майстор Руфъс знае къде ще бъдем — рече Аарън. — Ще е безумие да ни нападне. Ще я хванат.

— Зависи дали ще остане след това — каза Кал. Ръката го болеше. Още носеше двете гривни, макар вече да го беше страх от тази на Врага. — Вижте, или тя иска да ме хване и се прави на мила, за да ни създаде фалшиво чувство за сигурност, или се е съюзила с майстор Джоузеф и се държи мило с мен, понеже съм капитан Рибешко лице. Така или иначе, тя е опасна.

— Ти не си капитан Рибешко лице — изсъска Тамара през зъби.

— Знаеш какво имам предвид — въздъхна Кал.

— Ще влезем и излезем бързо от стаята й — рече Аарън. — Не яжте нищо, не пийте нищо, не се отделяйте един от друг. Ще се извиним и се махаме. И през цялото време трябва да сме нащрек.

Кал и Тамара кимнаха. Това не беше най-великият план, но предвид тревогите на Тамара за сестра ѝ и мълвата колко опасни са маговете на Хаоса, бе най-доброто, което успяха да измислят. Кал не можеше да забрави това, което бе осъзнал след церемонията на Колегиума — че в новия свят, в който Врагът на Смъртта бе официално мъртъв и войната бе приключила, от Макарите няма нужда. Че всички се страхуват от тях.

* * *

Кал се питаше как ще минат уроците с майстор Руфъс днес, след като и тримата бяха скапани, но за негова изненада гостуваше специален лектор за групата им. Още по-изненадващо бе, че го познаваше — Алма от Ордена на Безредието. Последния път тя се опита да отвлече Пакостник и да го добави към огромната си колекция от обсебени животни в гората.

Все пак не приличаше на човек, който би откраднал куче, а по-скоро на учителка от детската градина. Имаше тъмна кожа, бялата ѝ коса бе сплетена на плитка. Носеше сива риза и тъмнозелена пола. Дълги нефритени нишки висяха около врата ѝ. Когато ги видя, погледът ѝ тутакси се спря на Аарън. Усмихна се, но усмивката не докосна тъмните ѝ и замислени очи.

— Това е старата ми приятелка Алма Амдурер — започна майстор Руфъс. — Тя ме обучи в Магистериума, когато бях чирак, и познаваше моя учител, майстор Маркъс.

Кал се зачуди дали Алма знае какво е станало с Маркъс. Изражението ѝ не се промени, когато споменаха името му.

— Знае много за магията на Хаоса. Със съжаление, трябва да призная, повече от мен. Кал и Аарън, останете днес с Алма, а аз ще обучавам Тамара отделно. Много мислех за казаното от маг Таркуин на срещата и реших, че колкото и да не искам да си призная, тя е права. Налага се да узнаете някои неща и не аз съм този, който може да ви научи. Алма веднага се съгласи да дойде, затова искам да сте много учтиви и да я слушате внимателно.

Цялата тази реч доста притесни Кал. Когато Аарън отиде в Ордена на Безредието, Алма страшно се зарадва. Умираще да докопа

някой Макар. Спомни си как се опита да придума Аарън да се върне в Ордена, та да го подложи на експерименти. Сега майстор Руфъс направо ѝ го връчваше.

— Добре — рече бавно Аарън. Не беше въодушевен.

— Ще останем тук да работим, нали? — попита Тамара и гласът ѝ прозвуча така, сякаш споделяше безпокойството на Кал. Не искаше да оставя Аарън самичък.

— Ние ще сме в съседната стая — махна с ръка майстор Руфъс.

Каменната стена се раздели със скърцане, появи се широка пукнатина, за да минат двамата с Тамара.

— Ако ти трябва нещо, само кажи — рече Аарън.

— Ще се справя — отвърна тя.

Докато се отдалечаваха през отвора в стената, Тамара правеше физиономии на Кал, опитвайки се да му каже нещо. Очите ѝ бяха ококорени, а ръцете ѝ описваха жест като на умираща птица. Камъкът се затръшна обратно и двамата се скриха от погледа им. Кал нямаше избор и се обърна към Алма.

— И двамата ме гледате доста скептично — засмя се тя. — Не ви упреквам. Искате ли да ви кажа една тайна? Майстор Руфъс не сподели с никого, че ме кани да ви преподавам. Нито с майстор Норт, нито с Асамблеята. С никого! Днес Орденът на Безредието не е на почит. Нито пък аз.

— Вие застрашихте вълка ми — рече Кал — и приятеля ми.

Усмивката не слезе от лицето на Алма.

— Дано приятелят ти не се засегне, че спомена първо вълка.

— Няма — отвърна Аарън. — Кал знае, че се оправям. Но никой от нас не ви вярва. Надявам се да не го приемете лично.

— Че защо да ми вярвате? — попита Алма, скръсти ръце и се облегна на каменното бюро на Руфъс. — Двама Макари — добави тя. — Последния път, когато имаше двама макари по едно и също време — Константин Мадън и Верити Торес — двамата станаха смъртни врагове.

— Това няма да се случи с нас — отвърна Кал. Алма започваше да му лази по нервите.

— Двама Макари в един и същи Магистериум, в една и съща група чираци. Знаете ли каква беля докарахте на Руфъс? Другите майстори смятат, че някак ги е измамил по време на Железния изпит.

— Тя се изсмя. — Особено че взе теб, Кал. Аарън беше ясен, но ти си друга история.

— Ще научим ли от вас нещо, освен учителските клюки? — попита Аарън.

— Ще научиш най-важния урок в живота си, Макар! — ревна Алма. — Ще те науча да виждаш души.

Аарън се ококори.

— Вие сте си противотежест — продължи тя. — И сте магове на Хаоса. Всеки от вас може да използва магията на бездната и затова носите гривни с черни камъни. Предполагам, че са ви го казали в мига, в който сте се разкрили като Макари. Но има още една магия. Магията на душата. Човешката душа е обратното на Хаоса и нищото. Душата е всичко.

Очите ѝ блестяха фанатично. Кал погледна крадешком Аарън, който бе очарован.

— Повечето хора никога не виждат душата — каза Алма. — Работим като слепци в мрака. Ала вие ще я видите. Кал, Аарън. Застанете един срещу друг.

Кал се обърна към Аарън. С изненада откри, че са почти еднакви на ръст, тъй като бе съвсем малко по-нисък от приятеля си. Явно беше пораснал.

— Погледнете другия човек — рече Алма, — съсредоточете се върху това, което ви прави „вас“. Представете си как виждате отвъд кожата и костите, през мускулите и кръвта. Не гледайте към сърцето, а към нещо много повече.

Гласът ѝ бе приспивен. Кал сведе очи към ризата на Аарън. Чудеше се какво ли трябва да вижда. На ризата имаше тъмно петно, там, където Аарън се бе залял с чай в трапезарията.

В един миг видя, че Аарън се визира в него. Двамата не се сдържаха и се ухилиха. Кал се загледа по-внимателно. Какъв бе Аарън? Дружелюбен, обичан, винаги готов да се усмихне, разказваше глупави вицове, косата му не стърчеше като неговата. Но знаеше и по-неприятни неща. Пристъпите на гняв, кражбите на коли, ненавистта, че е Макар, защото не искаше да умре като Верити Торес.

Кал усети как погледът му се променя. Все още се визираше в Аарън, но и вътре в него. В Аарън имаше светлина, цвят, който никога

не бе виждал. Не можеше да го опише. Той се променяше като светлината на преносима лампа, отразена върху стената.

Кал ахна и отскочи от изненада. Светлината и цветът изчезнаха и той установи, че просто гледа Аарън, зяпнал и ококорил зелените си очи.

— Този цвят! — възкликна Аарън.

— И аз го видях! — отвърна Кал.

Двамата се ухилиха като катерачи, стигнали върха на планина.

— Много добре — рече доволна Алма, — надзърнахте в душите си.

— Това е неловко — каза Кал, — не знам дали трябва да го споделяме с останалите.

Аарън направи физиономия.

Кал бе замаян от щастие. Не само защото бе овладял магията от първия опит, но защото при вида на Ааръновата душа бе разбрал, че подозренията му са нелепи. Той бе негов приятел, най-добрият му приятел, неговата противотежест. Никога нямаше да го нарани. Аарън се нуждаеше от него, както и Кал от Аарън.

Облекчението бе невероятно.

— Мисля, че стига за днес — каза Алма, — справихте се много добре. После ще искам да срещнете душите си. Да се научите да ги докосвате.

— Няма да го направя — заяви Кал, — не знам какво е, но няма да ми хареса.

Алма въздъхна и вероятно помисли, че майстор Руфъс страда много, задето Кал е негов чирак. Не беше честно, понеже, както бе споменала и преди, другите майстори му завиждаха за това.

— Става дума за метод, с който може да повалите противника в несвяст, без да го нараните — каза тя. — Още ли си против?

— Откъде да знаем, че няма да ги нараним? — попита Аарън.

— Няма видими следи — отвърна Алма, — ала както с другата магия на душата, не са правени много опити, та да сме абсолютно сигурни. Когато аз започнах проучванията си с Джоузеф и още няколко магове, мислехме, че в магията на Хаоса има сила, която може много да помогне на света. Понеже Макарите, раждащи се във всяко поколение, и магията на Хаоса се срещат извънредно рядко, просто не знаем достатъчно за тях.

Най-великият Макар на твоето поколение. Думите се върнаха към Кал и го стреснаха. Не го беше яд, че Аарън е по-добър от него. Но не му харесваше идеята някой да е по-добър от Аарън.

Алма продължи по предмета си.

— Трябва да разберете колко вълнуващо е всичко това. Откривахме напълно нови неща. Маговете на Хаоса бяха виждали души и преди, неколцина бяха научили как да ги изтръгват от телата. Ала никой не бе опитвал да докосне душа. Никой не бе опитвал да постави Хаоса в животно. Никой не бе опитал да пренесе душа от едно тяло в друго.

— Джоузеф да не е откачил тогава? — попита Аарън. — Как така не е спрял Константин, преди да убие брат си? Просто се е развълнувал от толкова магия?

Джерико Мадън. Кал почувства, че главата му се замайва. Макар това да бе в далечното минало, го усети по-близо от всякога. Напоследък имаше чувството, сякаш го избутват от живота му, както майстор Джоузеф бе искал да извади душата от тялото му.

Погледът на Алма помръкна.

— Ако трябва да съм честна, връщам се към този ден и не знам какво е станало. Преповтарям си събитията отново и отново и не мога да не мисля, че Джерико умря, защото Джоузеф искаше така.

— Какво? — попита Кал. Това привлече вниманието му.

— Константин беше млад мъж. Имаше други интереси, освен магията на Хаоса и не искаше да отдаде целия си живот на заниманията си с нея. Руфъс, а не Джоузеф бе негов учител. Мисля, че Джоузеф искаше Константин да е напълно отдаден на каузата.

Кал бе ужасен.

— Майстор Джоузеф е нагласил нещата така, че Джерико да умре и Константин да е напълно отдаден на магията на Хаоса за възкресяване на мъртвите?

— И да намрази Магистериума, който обвиняваше за смъртта на Джерико — кимна Алма. — Разбира се, мисля, че Джоузеф не създаде чудовище съзнателно. Просто искаше лоялност. Искаше той да направи откритията, да види името си, записано в историята.

Кал си помисли за майстор Джоузеф в гробницата на Константин, за извивката на устните му, за лудешкия плам в погледа му. Не беше сигурен дали не е създал чудовище съвсем съзнателно.

— Хората помнят Врага на Смъртта — каза Алма, — но са забравили човека, който го направи такъв. Константин може и да беше зъл, но бе и трагичен образ. Той искаше да върне брат си. От друга страна, майстор Джоузеф искаше само сила, нищо повече. Такива хора са най-опасни.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Как изглеждам? — попита Кал разкаян.

Стоеше пред вратата на Анастасия Таркуин в коридора около стаите на майсторите. Кал, Аарън и Тамара прецениха, че трябва да идат спретнати при мага от Асамблеята. Анастасия имаше страховито излъчване с всичките си скъпоценни камъни и изисканото си, но презрително поведение. Кал предположи, че ако са прилично облечени, тя ще сметне извиненията им за по-искрени. Двамата с Аарън носеха саката от костюмите за церемонията по наградите. Тамара беше с черна лятна рокля.

Пакостник не дойде с тях. Кал им напомни, че той няма защо да се извинява.

Тамара въздъхна толкова тежко, че издуха кичур коса от челото си.

— За пореден път ти казвам, че изглеждаш добре — рече тя. После потрепери. — Студено ми е — оплака се. — Почукай на проклетата врата.

— Всичко наред ли е? — вдигна вежда Аарън.

— Не знам — сви рамене Тамара. — Откакто видях сестра си, мисля само за нея. Пък и уроците днес не ми харесаха, защото ме отделиха от вас. Сякаш нещо не ми е наред, защото не съм Макар. А и майстор Руфъс бе два пъти по-строг от обикновено.

— В понеделник пак ще е така — каза Кал. — Алма ще ни научи на нещо злоещо, нарича се докосване на душата.

— Тя не ми се нрави — рече Тамара, — тръпки ме побиват, като я видя.

— По-добре да приключваме. — Аарън пристъпи към вратата и почука.

Звукът отекна в коридора. Вратата се отвори. Анастасия застана пред тях с бяла кадифена роба, наметната над още по-прекрасна рокля. Носеше черни кожени чехли.

— Вече си мислех, че изобщо няма да се появите — каза тя и вдигна сребристите си вежди.

— Ъ-ъ — запъна се Кал, — може ли да влезем? Искаме да се извиним.

— Разбира се — Анастасия отвори широко вратата, — влизайте. — Усмихна се, когато минаха покрай нея. — Ще бъде интересен разговор.

Тамара хвърли многозначителен поглед на Кал, а той сви рамене. Може би Анастасия щеше да ги убие. Скоро щяха да разберат и това бе някак успокояващо. Магът от Асамблеята затръшна шумно тежката врата зад себе си и ги последва в хола. Беше толкова висока, че сянката ѝ върху стената, където беше сейфът, приличаше на гигантски паяк. Самият сейф липсваше. Кал се запита къде ли са го прибрали майсторите.

— Моля, седнете — каза тя. На ушите ѝ проблеснаха диаманти, които изглеждаха още по-бляскави до косата ѝ.

Кал, Тамара и Аарън се настаниха на белия диван. Анастасия седна срещу тях на стол от слонова кост. На масата за кафе, върху поднос, инкрустиран с нещо като кост, бяха наредени пет чаши и чайник.

— Мога ли да ви предложа? — попита тя. — Имам прекрасен лавандулов и лимонов чай. Предполагам ще ви харесва след плесените и лишеите, с които ви хранят. — Тя направи гримаса. — Така и не заобичах подземната кухня.

— Предвид обстоятелствата — рече Тамара — мисля да откажа.

— Виждам — отвърна Анастасия с пресилена усмивка, — но какъв е смисълът? Вие нахлухте в стаята ми и ми откраднахте вещите. Вие влязохте в затвора на елементалите. Не е ли по-вероятно вие да сте заплаха за мен, а не аз за вас?

— Ние сме ученици — възмути се Тамара, — а вие сте възрастен човек!

— Но вие сте Макари — възрази Анастасия, — поне двама от вас. — Тя посочи Кал и Аарън. — Изразих се метафорично. Знам, че не ми мислите злото. Ала и аз не ви мисля злото. Винаги съм ви помагала. Не заслужавам да ме подозирате.

— Сериозно? — попита Кал и усети как веждите му се вдигат почти до косата. — Затова ли имате снимка на Константин Мадън в

странна кутия под леглото и паролата за сейфа с името на брат му?

— Аз пък ще попитам откъде имаш гривната на Константин Мадън и какво, за бога, те кара да я носиш? — изглежда го неодобрително тя.

Кал пребледня и неволно посегна към гривната, скрита под ръкава на сакото. Чак сега забеляза, че тя се очертава под плата.

— Как разбрахте?

Анастасия взе чайника и си наля. Свеж аромат на лимони изпълни стаята.

— Без нея няма как да влезеш в стаята ми. Причината е проста. Преди много години използвах магия, за да синхронизирам гривните ни. Знам го от момче. Знам, че за децата от вашето поколение идеята всемогъщия Враг на смъртта да е бил обикновено момче звучи стряскащо, но когато дойде в Магистериума, той бе просто едно дете. Чувствам се донякъде гузна за станалото с него и Джерико. Спомените за двамата ме връщат към собствения ми провал.

Тя сведе поглед.

— Трябваше да разбера какво се случва, да спра Джоузеф, когато притисна момчетата. И аз имам вина за смъртта на Джерико и за онова, в което се превърна Константин. Никога няма да го забравя.

Тя отпи от чая си.

— Дължа много на тези момчета. И ще се отплатя, като се постарая следващото поколение Макари да оцелее. Аз съм старица, изгубила много, ала преди да си отида, искам да се уверя, че и двамата сте в безопасност. Калъм, Аарън, вие сте надеждата ми за едно по-добро бъдеще.

— Значи затова сте пожелали да помогнете в издирването на шпионина? — попита Тамара.

— Ако знаех кой е, не бих се поколебала да действам — кимна бавно Таркуин.

— Съжаляваме — рече Аарън, — имам предвид, дойдохме да ви го кажем, но наистина съжаляваме. Не биваше да ровим в нещата ви или да влизаме неканени в стаята ви. Не се извинявам, че опитахме да опазим Кал жив, но съжалявам за начина, по който го сторихме.

Тамара кимна. Кал се почувства неловко, задето всички го подкрепят.

Анастасия се усмихна като всички възрастни, щом Аарън задействаше чара си. Преди да отговори обаче, на вратата се почука. Кал, Аарън и Тамара се спогледаха разтревожени.

— Не бойте се — стана Анастасия, — това е четвъртият ни гост, когото поканих да се присъедини към нас.

„Майстор Руфъс? — зачуди се Кал. — Още някой от Асамблеята?“

Но когато Анастасия отвори вратата, на прага стоеше Алма Амдурер. Носеше тъмночервено пончо. Когато влезе, позволи на посрещналата я да затвори вратата зад нея.

— Здравейте, деца — усмихна се Алма. — Анастасия обясни ви ли всичко?

— Още не — отвърна тя и застана зад Алма. Едната в бяло, другата в тъмночервено. Напомниха на Кал за кралиците от „Алиса в Страната на чудесата“. — Мислех, че е по-добре ти да го сториш.

Алма ги изгледа с тъмните си очи.

— Предполагам знаете за плановете на Асамблеята да съберат обсебените от Хаоса животни и да се отърват от тях? — попита тя без увъртане.

Кал примигна, чудейки се какво общо има това с Анастасия или с когото и да е от тях тримата.

— Ужасно е! — продума той.

— Добре — усмихна се Алма, — повечето хора не смятат така. Ордент на Безредието обаче е на твоето мнение. Готови сме да направим каквото трябва, за да опазим животните живи.

— Бихме искали да помогнем — предложи Аарън, — но какво можем да направим?

— Знаем къде карат животните в гората — рече Алма. — Нужна ни е помощта на Макар за извеждането им в безопасност от камионите.

Тамара вдигна ръка, възпирайки Аарън и Кал да се запишат доброволци. Очите ѝ бяха като камък.

— Няма начин. Това е прекалено опасно.

Алма изгледа навъсено тримата приятели.

— Ако ви е грижа за Пакостник, трябва да ми помогнете. Това са неговите братя и сестри, потънали в Хаоса. Може би буквално.

— Ако се съгласим да ви помогнем — и да, и аз ще дойда, въпреки че не съм Макар — ще трябва да направите нещо за нас — рече Тамара.

— Така е честно — усмихна се хитро Анастасия.

— Анастасия ми разказа за проблемите ви — рече Алма, — а и ние подочуваме това-онова. Ордент не е напълно изолиран от света на маговете. Готови сме да ви помогнем да откриете шпионина.

Аарън се изправи.

— Какво ви кара да мислите, че ще го намерите?

— Имаме свидетел, който да разпитаме — отвърна Алма.

— Няма никакви свидетели! — възрази Кал. — Асамблеята не е намерила...

— Дженифър Мацуи — добави спокойно Алма.

Настъпи тишина.

— Тя е мъртва — каза Тамара накрая и така изгледа Алма, сякаш е откачила. — Джен е мъртва.

— Ордент от години изучава магията на Хаоса — започна Алма, — магията, практикувана от Врага на Смъртта. Магията на живота и смъртта. Майстор Лемюъл е намерил начин да разговаря с мъртвите. Можем да поговорим с Дженифър Мацуи и да разберем кой я е нападнал, стига да ни помогнете с обсебените от Хаоса животни.

Кал погледна смаяната Тамара. Аарън бе обнадежден. Той вероятно искаше да намери шпионина повече от всеки друг. Повече дори от самия Кал.

— Добре — рече Кал, — какво точно трябва да направим?

* * *

Същата нощ Кал и Тамара излязоха от пещерите да разходят Пакостник. Аарън предложи да ги придружи, но беше очевидно, че не иска — седеше на дивана, завит, и четеше комиксите, които Алистър бе им пратил. Обикновено, когато хората са ядосани, сноват напред-назад, крещят. Аарън обаче се свиваше по свой, още по-притеснителен начин.

— Вината не е твоя, нали знаеш — каза Тамара на Кал, докато Пакостник душеше около храст бурени. Вълкът усещаше, че щом

отиде до някое дърво и си свърши работата, ще го приберат, та се мотаеше колкото може повече.

— Знам — въздъхна Кал, — не съм молил да ме раждат. Нито да се прераждам. Или каквото е там.

Тя изсумтя. Нощта бе ясна, звездите грееха ярко, а въздухът не бе така хладен за това време на годината. Тамара дори не носеше яке върху униформата си.

— Не това имах предвид.

Той си пое дълбоко въздух и продължи:

— Струва ми се, че нещо е станало тогава — с Константин и майстор Джоузеф, дори с майстор Руфъс и Алистър. Открили са нещо в Магистериума, нещо важно. Виж например Ордена на Безредието. Открили са как да общуват с мъртвите. Това е страхотно. Но като че ли никой не го знае.

— Никой *не иска* да знае — отбеляза Тамара. — Бас държа, че Асамблеята не иска хората да научат.

— Ами родителите ти — примигна Кал, — те са в Асамблеята.

— Те дори не искаха да разбере за Раван — Тамара вдигна облак прах с върха на ботуша си, — но си прав. Анастасия и Ордена на Безредието са познавали Константин от училище. Тоест са по-наясно от нас със станалото. Много по-наясно.

— Както и как работи магията на Хаоса.

Кал свирна на Пакостник да се прибира.

— Може да знаят нещо и за шпионина.

— Най-великият Макар на нашето поколение — рече Тамара замислено. — Значи някой използва магията на Хаоса в училище. Но още не са го хванали.

— Ще го направят — увери я Кал.

Вятърът се усили и разлюля дърветата, листа се посипаха от тях. Разроши косата на Тамара и отнесе гласовете им надалеч. В миг на раздражение Кал посочи Магистериума. Двамата сведоха глави и поеха към Портата на мисиите, а Пакостник тичаше подире им.

Тогава влязоха в сумрачните коридори и тесните тунели. Кал не можеше да не усети огромната тежест, която се трупаше върху раменете му колкото по-навътре в пещерите навлизаха. Тежестта да не знае кому да се довери.

* * *

В понеделник майстор Руфъс обяви, че този петък ще има изпитание, в което учениците от Бронзовата година ще се състезават. Беше донесъл пурпурни превръзки за ръка и ги връчи на Тамара, Аарън и Кал. Каза им, че тримата са в един отбор.

Кал изпъшка. Не обичаше изпитанията, не и след като се бе наложило да се борят с уивърни през Желязната година. Когато избяга през Медната година и се върна с главата на Врага на Смъртта, успя да се отърве от няколко изпитания, но сега късметът му изневери. Аарън беше твърде депресиран, задето всички го подозират, или най-малкото не го харесват, и мълчаливо взе превръзката. Кал искаше да му каже, че той самият никога не е бил на почит и не вижда проблем в това, но се притесняваше, че думите му няма да го утешат. Така или иначе, мрачният Аарън не бе склонен на възражения.

— Може ли да ни кажете нещо за изпитанието? — попита Тамара. — Каквото и да е?

— Със сигурност не — поклати глава майстор Руфъс. — И бездруго ви смятат за невероятни. Ако не се представите добре, ще разочаровате мнозина, включително мен. Очаквам да се справите отлично, без някой да ви подсказва.

Тамара сви рамене и се ухили.

— Не може да ни обвините, че поне опитахме.

Майстор Руфъс я погледна, сякаш да подсказе, че може да го направи, но реши да приключи темата. Започна лекция, чиято цел бе да ги научи какво да правят, когато имат излишна магия и заклинанието стане по-голямо от очакваното. Накратко, то трябва да бъде контролирано.

Всичко, което учеха напоследък, бе свързано с контрол и отговорност. И нищо повече.

* * *

Когато се връщаха към стаите, попаднаха на Гуенда, скрита в коридора. Носеше дебел пуловер и джинси, понеже там беше студено.

Явно бе ядосана, но като ги зърна, се усмихна. Потърка ръце да се стопли и каза:

— Надявах се да ви видя.

— Какво става? — попита Тамара.

Аарън се дръпна назад. Изглеждаше притеснен, сякаш тя ще му се скара и ще го погледне лошо. Но в погледа ѝ се четеше само надежда.

— Трябва да поговоря с вас, момчета — рече тя, — може ли да идем до новата ви стая?

Тримата се спогледаха. Кал съзря собственото си вълнение в очите на приятелите си.

Може би Гуенда знаеше нещо за шпионина. Или подозираше някого.

Отидоха в хола и Кал остави Пакостник да пази на вратата, в случай че някой се опита да влезе. Вълкът прие задачата си изключително сериозно.

— Вижте — започна Гуенда, когато тримата се настаниха на дивана и я загледаха очаквателно, — проблемът е, че...

— Давай, Гуенда — подкани я Тамара, — можеш да ни кажеш всичко.

— Искам да се преместя при вас! — призна Гуенда и тъмната ѝ кожа поаленя. — Знам, че чираците от една група живеят в общи стаи, но проверих и се оказа, че ако искам, може да се сменя. Доколкото ми е известно, имате свободна стая. Просто не издържам повече!

— Не издържаш... кое? — попита Аарън.

— Джаспър и Селия! — извика възмутено Гуенда. — Непрекъснато се гушкат на дивана, мляскат се, лигавят се. Отвратително!

— Кажи им да спрат — рече Кал разочарован.

Тамара пък явно бе развеселена.

— Казвам, ама не спират! — отвърна Гуенда. — Раф също им каза. Няма надежда. Никого не слушат. Затова от връзките между чираци в една и съща група нищо не излиза.

— Трябва да попитаме майстор Руфъс — заяви Аарън, който обичаше такива истории. Пък и беше доволен, че Гуенда предпочита криминалното му минало пред мляскането на Джаспър.

Кал го зяпна. Той харесваше Гуенда, но предвид всичките им планове и кроежи, смяташе, че присъствието ѝ ще им причини неудобства.

— Родителите ми са били в една група — заяви той.

— Предполагам, че останалите са ги ненавиждали — отвърна хладно Гуенда.

Кал понечи да отвърне, че те са били в една група с Врага на Смъртта и брат му, но се въздържа. Не че беше голяма тайна, но и не бе нещо, което всички знаят. Смяташе, че колкото по-малко се говори за връзката му с Константин Мадън, толкова по-добре. А ако тя намекнеше, че Врагът на Смъртта е станал Черен лорд, защото неговите родители са се лигавели, щеше да я убие.

— Гуенда — подхвана Тамара, явно споделяйки някои от съмненията на Кал.

В този момент на вратата се почука. Гуенда подскочи, а после погледна обнадеждена.

— Майстор Руфъс ли е? — попита тя. — Може да го питаме още сега.

— Майстор Руфъс току-що излезе — поклати глава Аарън, стана и отвори.

Беше Джаспър.

— Божичко! — възкликна Гуенда. — Защо не мога да се отърва от теб!

— Че защо ти е да се отърваваш от мен? — учуди се Джаспър.

— Той често ли идва тук? — попита тя Кал и Тамара. — Внезапно и неканен като сега?

— Непрекъснато — отвърна Тамара.

— Голям проблем е — потвърди Кал.

— Забравете — вдигна ръце Гуенда, — забравете молбата ми.

Тя излезе от стаята, профучавайки покрай стреснатия Джаспър.

— Какво беше това? — попита той.

— Ами ти си един лигльо — рече Кал, — но това не е голяма тайна за нас.

Джаспър влезе вътре и затвори вратата зад себе си. Пое си дъх да каже нещо, но Пакостник скочи и го събори на земята. Джаспър нададе вик.

— Опа! — възкликна Кал. — Казахме на Пакостник да пази, така че...

Джаспър продължи да вика, но Кал реши, че е излишно. Нямахше признаци, че Пакостник ще го нарани. Познаваше го. Просто бе седнал върху Джаспър с изплезен език.

— Махнете го... от мен — процеди Джаспър през зъби.

— Хайде, Пакостник — въздъхна Кал и подсвирна.

Вълкът отиде при него в очакване да го погалят и почешат зад ушите.

Джаспър стана и демонстративно взе да чисти пуловера си.

— Добре, Джаспър — каза Тамара, — изплюй камъчето. Защо си тук?

— Или изчезвай — рече студено Аарън и се изправи, — няма да имам нищо против.

Тамара вдигна вежди. Кал зяпна. Аарън не говореше с хората така. Нито ги гледаше, както Джаспър, сякаш ще му фрасне един по физиономията. Кал съжали, че няма пуканки.

— Искях да се извиня — обясни Джаспър, притеснен, ала Аарън замълча. — Знам какво мислите — продължи той, — че съм пуснал слуха за татко ти. Макар да не е точно слух. Вярно е.

— Но е тайна — отвърна Аарън. Изглеждаше още по-заплашителен, доколкото това бе възможно — и ти го знаеше.

— Да — съгласи се Джаспър. Поне бе засрамен.

— А останалото са лъжи — отсече Аарън, — не бих наранил Кал. Той е най-добрият ми приятел. Той ми е противотежест.

— Знам — каза Джаспър за изненада на Кал. — Не съм разправял, че ще го сториш. Наистина. Казах на Селия за баща ти, това е всичко. Не биваше да го правя. Съжалявам. Наистина. Просто всички говореха за теб и се увлякох. Ала не съм казвал нищо повече.

— Мислиш ли, че съм шпионинът? — попита Аарън.

Кал си спомни думите на Джаспър в трапезарията.

„Аарън ти е разказал две различни истории за миналото си. Доста подозрително. Нито знаем откъде е дошъл, нито кои са истинските му роднини. Просто идва отнякъде и бум! Макар.“

Джаспър погледна Кал. Вероятно и той си ги спомняше.

— Не — отвърна Джаспър, — питал съм се, след като тръгнаха слуховете. Но единственият човек, на когото казах, че може и да си,

беше Кал.

Аарън погледна съкрушен приятеля си.

— Може и да съм?

— Не — отвърна Джаспър, — не си шпионинът, ясно ми е. Не вярвам, че си шпионинът. Съжалявам, че казах на Селия за баща ти. Може да не вярваш, но тя също съжалява. Споделила е с двама души, накарала ги е да се закълнат, че ще опазят тайната, но мълвата се е разпространила.

Аарън въздъхна и изгуби желание да спори.

— Предполагам, че всичко е наред, стига да не си пуснал слуха, че искам да докопам Кал.

Джаспър изпъна гръб и сложи ръка на сърцето си:

— Кълна се в семейното име Де Уинтър.

Кал изсумтя, а Джаспър му хвърли ведър поглед. Всичко си дойде на мястото.

— О, не! — обади се Тамара. — Ако искаш всичко да е наред, трябва да направиш услуга на Аарън. И Селия трябва да помогне.

— И каква е тази услуга? — Джаспър погледна притеснен Тамара, което винаги беше на място, но най-вече сега, заради убийствения ѝ поглед.

— Селия е царица на клюките — рече Тамара. — Разберете дали в училището има друг Макар. Или където и да е. Някой, който действа тайно. Провери също дали има някой, с когото Дрю да си е говорил.

— И разбери кой е пуснал слуха — намеси се Кал.

Джаспър кимна и вдигна ръка, за да ги успокои.

— Става.

— В такъв случай приемам извинението — каза Аарън и се стовари на дивана. — В момента имаш по-сериозни проблеми от нас. Гуенда беше тук, понеже искаше да се махне от вас.

— Заради мен? — попита Джаспър. — Но това е нелепо.

— Може би не си пада по романтични истории — усмихна се лукаво Тамара.

Джаспър седна до Аарън, без да го канят.

— Тя ревнува, задето няма гадже като мен. Аз съм страхотно гадже и знам как да зарадвам едно момиче.

Тамара завъртя очи. Кал бе доволен, че тя не го смята за убедителен. След измяната на Селия вече не знаеше какво впечатлява

момичетата.

— За да докажа колко искрено съжалявам, бих могъл да ви дам някои от най-ценните си романтични съвети — предложи Джаспър.

Кал, който се канеше да седне на облегалката на дивана, избухна в смях и се строполи на пода. Удари крака си и го заболя, но продължи да се смее.

Тамара също се ухили, въпреки опитите си да се сдържи. Ъгълчетата на устните ѝ неспирно се извиваха нагоре.

— Добре ли си? — попита Аарън и се наведе над Кал да му помогне.

— Да! — успя да каже той, преди отново да прихне. Седна на дивана от другата страна на Аарън, повтаряйки: — Добре съм! Добре съм!

— Първо — започна Джаспър, смръщил вежди към Кал, който явно не оценяваше мъдростта, която предстоеше да му бъде разкрита, — когато говориш с момиче, го гледаш право в очите. И не мигаш. Това е много важно.

— Но не ти ли сълзят очите? — попита Аарън.

— Не и ако го правиш както трябва — отвърна уверено Джаспър.

Кал се почуди какво ли означава това. Дали ти трябва втори клепач като на гущер?

— Значи първият съвет е да зяпаш момичето, което си харесал — изкоментира той.

— Второто — продължи Джаспър, — кимаш на всяко нещо, дето ти казва, и много се смееш.

— Да ѝ се смееш? — усъмни се Тамара.

— Сякаш е много забавна — отвърна Джаспър. — Момичетата искат да мислят, че са те очаровали. И трето, трябва да си ослепителен.

— Да си ослепителен? — повтори невярващо Аарън. — Какво означава това?

Джаспър се изправи и приглади косата си назад. Примижа и загледа тримата, изкривил устни в мрачна усмивка.

— Приличаш на откачалник — обяви Кал.

Джаспър погледна още по-лошо, притвори едното си око, а после и другото.

— А сега си като пират — заяви Тамара.

— Със Селия работи — каза той. — Разтапя се, когато го направя.

— Явно харесва пиратите — рече Аарън.

Джаспър завъртя очи.

— Четвърто, трябва да имаш страхотна прическа, но при вас двамата това е загубена кауза.

— Косата ми си е чудесна — заяви Аарън.

— Средна работа — отвърна Джаспър. — Но косата на Кал е като дялана с камък.

— Има ли пето? — попита Тамара.

— Купи й календар с котки — заяви той. — Момичетата харесват такива календари.

Пакостник изляя. Тамара избухна в смях. Завъртя се на дивана и изрита обувките си. Кал не беше я виждал да се смее така.

— И ако се разсееш, докато тя говори, трябва да й кажеш, че е било защото е много красива — добави Джаспър. — И каквото и да носи, кажи, че това е в любимия ти цвят.

— Няма ли да забележи, че са ти любими различни цветове? — попита Аарън.

— Вероятно не — сви рамене момчето.

Смехът на Тамара премина в хълцане.

— Джаспър — каза тя, — направи ми една услуга.

— Да? — попита той.

— Никога не ме сваляй така.

— Вие не разбирате! — възмути се Джаспър и стана. — Мисията ми тук приключи. Извиних се и ви дадох ценни съвети.

— И обеща да накараш Селия да намери важна информация — напомни му Кал.

— Ще говоря с нея — кимна Джаспър.

— Не забравяй да си ослепителен! — викна Тамара от дивана, когато момчето се запъти към вратата. То направи гримаса, докато отваряше, а после се намръщи.

— На вратата има бележка — каза и свали парчето хартия. — До Кал и Аарън.

Сгънатата бележка, написана с разкривен почерк.

Калъм Хънт и Аарън Стюарт.

— Аз ще я взема — рече Аарън и се изправи. Но Джаспър, лукаво усмихнат, опита да я отвори.

— О! — извика той. Искрица статично електричество блесна от хартията и вцепени ръката му.

— Омагьосана е — каза доволно Тамара, — само Кал и Аарън може да я отворят.

— Яко — ухили се Джаспър, впечатлен пряко волята си. Взе бележката и я подхвърли на Аарън. — Ще се видим по-късно.

После изчезна в коридора. Когато вратата се затвори, Аарън разгърна бележката. Веждите му се сключиха.

— От Анастасия Таркуин е — обяви той. — Иска да ни види на Портата на мисиите в дванайсет без десет, в петък през нощта. Пише да доведем Пакостник.

— Но това е в деня на изпитанието — напомни им Тамара. — За какво иска да говорим?

— Не мисля, че иска да говорим — каза Аарън, все още загледан в писмото. — Тогава ще го направим. Ще откраднем обсебените от Хаоса животни!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

До петък оставаха четири дни. Кал, Аарън и Тамара не спираха да се тревожат както за плана на Алма, така и за изпитанието. Майстор Руфъс сипеше загадъчни реплики в часовете и им даваше странни домашни. Тази седмица Кал се научи:

- а) как да хваща огън, който Тамара е пуснала срещу него;
- б) да диша, след като Аарън е използвал въздушна магия, за да го удуши;
- в) да суши дрехите си, след като майстор Руфъс хубаво го е намокрил.

Последното, уви, не се правеше с магия.

Фактът, че всички са скапани, изобщо не му помагаше. Тамара непрекъснато се взираше в пламъците на свещи и камини, сякаш се опитваше да зърне лицето на сестра си там. Аарън обикаляше из трапезарията в очакване да го замерят с храна. Пакостник пък подскачаше при вида на сенки. Нещата станаха толкова зле, че животното умираше от страх.

От друга страна, Джаспър не бе свършил кой знае какво по въпроса за слуховете. Селия твърдеше, че Дрю не е имал много приятели. Бил затворено момче и понякога питал по-големите ученици как да се оправя с майстор Лемюъл. Алекс Страйк му казал да отиде при майстор Норт, ала той не го послушал. Вероятно му наредили да се крие и да не се оплаква на директора. Колкото до човека, пуснал слуховете за Аарън, Джаспър не знаеше нищо. Обеща повече информация в края на седмицата.

В четвъртък вечер Кал вече бе готов за петъка, без значение колко лош щеше да се окаже. Беше готов на всичко, за да получи някакви отговори. Ала в трапезарията майстор Руфъс им съобщи, че ще имат нощен урок, тъй като Алма се е върнала.

— Тамара, урокът е за магията на Хаоса, тъй че... — започна той, но тя го сръза.

— Искам да гледам — рече, — ще бъде интересно. Малцина виждат магията на Хаоса на живо, но аз съм видяла много. Искам да разбера как действа.

Той кимна, макар да личеше, че не е доволен. Разбира се, майстор Руфъс по принцип изглеждаше гробовно, така че може би това не означаваше нищо.

След като приключиха с лишеите, гъбите и облачно сивите подземни шейкове, се събраха в класната стая. Майстор Руфъс сновеше напред-назад. Алма се бе облегнала на къс жезъл, докато говореше.

— Както знаете, обратното на хаоса или бездната е магията на душата. В последния урок се научихте да виждате душата на другия. Сега искам да се научите да докосвате душата на друг човек, макар и съвсем леко.

— Вече възразих за това — обади се Кал, — странно е и зловещо. Дори не знаем какъв е ефектът върху другия.

Алма въздъхна тежко.

— Както вече казах, те губят съзнание. Нищо повече. Но ако си толкова страхлив, нека Аарън започне. Може да се упражнява върху теб.

— Аз, ъ-ъ-ъ... — заекна Кал.

Тамара стана от мястото си срещу каменната стена.

— Аз ще го направя.

— Не! — възрази Кал. — Защо всички искате да ме докарате до безсъзнание?

— Причината сигурно е във физиономията ти — поклати глава Тамара, сякаш той се държеше по-глупаво от обикновено. — Имах предвид, че ще позволя на Аарън да се упражнява върху мен. Съгласна съм да докоснат душата ми.

— Защо? — попита Аарън притеснен. — Та аз не искам да те нараня.

— Искам да видя как действа — сви рамене тя. — Може и да не разбера, но може и да успея. А ако се боиш да ме нараниш, ще ти кажа, ако се случи.

Кал се поколеба. Почувства се глупаво, задето възрази срещу процедурата. Да се научи как да приспива хората, бе страхотно, стига да не объркаше нещо с душите им. Ако някой го дразнеше, можеше да

го тупне леко и всичко да приключи. Така щеше да държи Джаспър постоянно в несвяст.

— Добре де, хубаво — рече Кал, — и аз искам да се науча как става.

Тамара го изгледа кръвнишки, но Алма се ухили.

— Лесно е — каза тя.

Но не беше. Алма бе наясно с теорията, но не бе практикувала, а за последен път бе експериментирала с Макар преди почти две десетилетия. Смяташе, че за целта е нужно съсредоточаване, първо, за да видиш душата, а после да я докоснеш с най-тънката нишка на Хаоса.

Кал се ядоса, задето се падна да се упражнява с Алма, а Тамара остана за Аарън. Побиха го тръпки само при мисълта да докосне душата на някого, без да го познава добре. Ала нямаше друг избор, освен да опита. Затвори очи и опита да направи каквото му се казва, да види душата на Алма, както бе видял тази на Аарън. Но не беше същото. Аарън бе един от най-добрите му приятели. Все едно да играе на криеница в пълен мрак, размахвайки ръце напосоки. Без да иска, успя да хване душата ѝ. Не просто я докосна, усети сребристите ѝ присъствие да се мята като риба на сухо.

Преди да отдръпне мислите си от нея, долови желязна воля, безкрайна тъга и внезапен ужас. Изпъшка и погледна тъкмо навреме, за да види как тя подбелва очи.

Рухна върху натрупаните възглавници, които майстор Руфъс бе донесъл от другия край на Магистериума. В този момент видя как Аарън хваща Тамара, която грациозно се отпусна в ръцете му. Задържа я за миг, после тя отвори очи и се разсмя.

Руфъс изтича до Алма.

— Още е в несвяст! — констатира мрачно той. — Но е добре. Справихте се чудесно.

Кал бе успял. Беше докоснал чужда душа. Но никак не му стана добре от това.

* * *

Петъкът настъпи. Калъм се събуди от Пакостник, който ближеше краката му. Беше гадно, пък и го гъделичкаше. Обърна се в полусън и пъхна краката си под завивката. Но Пакостник скочи на леглото и го близна по лицето.

— Уф, стига де! — викна Кал, закри лицето си с една ръка и бутна вълка с другата. Понякога да знаеш къде те е лизал Пакостник, беше по-лошо, отколкото да си останеш невежа по въпроса.

Още сънен, навлече униформата, питайки се дали може да докосне душата на вълка, та да го приспи за още петнайсет минути. После обаче прецени, че животното е обсебено от Хаоса и на душата му е сторено предостатъчно.

Мина през хола и потропа на вратата на Тамара. Беше неин ред да го придружи на сутрешната разходка. Отвътре се чу стон и след няколко минути тя отвори вратата. Беше също толкова сънена. На ръката си имаше лилава превръзка и Кал се сети да си сложи своята. Излязоха в коридора, залитайки, с каишката, която така и не бяха сложили на Пакостник.

— Днес е денят — каза Тамара и посочи превръзката си. — Всички очакват големи подвизи от нас на изпитанието, но разговарях с други ученици. Майстор Руфъс прекара доста време да ни учи за личната отговорност, а вас двамата — за магията на Хаоса. Мисля, че не сме готови.

Кал внимаваше да не падне. Сутрин кракът го болеше. Трудно му беше да прехвърли тежестта на другия крак, преди да се е отпуснал. И той мислеше, че не е готов, но хич не обичаше да се съгласява с Тамара.

— Може да използваме магията на Хаоса — предложи той, — нашето не толкова тайно оръжие.

— Разбира се — изсумтя тя, — стига да искаш всички да те смятат за лъжец.

— Но защо да съм лъжец? — настоя Кал. — Това е моята магия. И на Аарън.

— Така ли щеше да мислиш, ако не беше Макар? — вирна вежди Тамара.

— Вероятно не — съгласи се Кал, — но аз съм Макар.

Тя направи физиономия — или я е развеселил, или я е ядосал. Никога не беше сигурен какво точно означава изражението ѝ, но

знаеше, че често се появява на лицето ѝ, особено ако се навърта наоколо.

Пакостник си свърши работата, докато Кал се наслаждаваше на чистия въздух и подритваше листа. После се прибраха и видяха, че маговете най-после са върнали вещите им, преценявайки, че са безопасни. Кал се изкушаваше да прерови всичко, но взе Мири, прибра го в ножницата и тръгна към трапезарията с Тамара. Аарън вече беше на масата с Джаспър и Раф. Беше се навел над чинията, сякаш се опитваше да изчезне.

Тамара седна на един стол и погледна Джаспър.

— Е? Научи ли нещо полезно?

— Махай се, Раф — рече Джаспър.

— Защо? — викна Раф. — Защо, за бога?

Взе чинията си и се премести на друга маса. Джаспър го изпрати с вдигнати вежди.

— Не му обръщайте внимание. Сутрин винаги е кисел — каза той. — Така или иначе, вече говорих със Селия. Трябваше да използвам целия си чар, за да изкопча нещо от нея.

Аарън се притесни от тази информация, Кал завъртя очи.

— Моля те, без повече мъжки съвети — помоли Аарън, — само ни кажи какво е казала, ако изобщо е казала нещо.

Джаспър бе леко обезсърчен.

— Няма слухове за други Макари освен двама ви. Но пък за вас се говори много, трябва да знаете. Как сте победили Врага. Как сте започнали да експериментирате със силите си. Дали имате гаджета.

— Че за какво са им гаджета? — попита Тамара смаяна.

— Благодаря за доверието, Тамара — отвърна Кал.

— Само исках да кажа... просто нямате време.

— Когато става дума за любов, намираш време — отсече Джаспър и ги погледна надменно.

— А слуховете? — изстена Тамара. — Кой ги е пуснал?

— Още не знам — поклати глава Джаспър. — Селия смята, че е някой от големите ученици.

— Мислиш ли, че може да е Кимия? — затаи дъх Тамара. — Тя се държа ужасно с Аарън.

— Но защо да измисля такива неща? — попита Аарън. — Нали ме познава? Поне малко.

— Мисля, че не е тя — отвърна Кал. — Просто изглеждаше изумена, че Аарън може да не е онзи, за когото го е мислила. Не се държеше като човек, пуснал мълга за него.

Джаспър подхвърли една гъба и я ухапа.

— Минала е само седмица. Ще разбере повече.

— Супер! — каза Аарън. — Ако оцелеем след изпитанието днес, може и да се сдобием с отговори.

Кал почти бе забравил за изпитанието и изпъшка.

Майстор Руфъс ги изпрати, когато си тръгнаха от трапезарията. На лицето му бе изписана зловеща усмивка, а от рамото му висеше огромна торба.

— Хайде, чираци. Мисля, че ще ви хареса това, дето сме ви подготвили.

* * *

На Кал не му хареса.

Върнаха се в огромната зала, където се провеждаха повечето контролни изпитания, включително битката с уивърните по време на Желязната година. Но този път тя бе в пламъци. Буквално. Може би не цялата, но по-голямата част. Кал усети как жегата го обхваща мигновено и го пече като кекс откъм краищата.

Насред залата горяха огънове, но в определена схема. Някои пламтяха паралелно и помежду им оставаха пътеки. На Кал му напомняха лабиринти от храсти и дървета, между които хората се лутат. Този лабиринт обаче беше огън.

— Огнен лабиринт! — ахна Аарън. Тамара бе зяпнала, а очите ѝ шареха с движението на пламъците. Огънят се издигна, после се снижи, разхвърчаха се искри. Кал се питаше дали Тамара мисли за сестра си.

Едно момиче от Златната година, вероятно чирак на майстор Норт, мина покрай тях и внимателно подаде на майстор Руфъс три манерки. Руфъс кимна.

— Тези са за вас — каза той.

На манерките грижливо бяха изписани инициалите им — АС, КХ, ТР.

— Водата е елементът, който съперничи на пламъка. В манерките има малко вода — ще я използвате да очертаете пътя си в лабиринта. Може обаче да я използвате срещу стените или пък за да съхраните магията си. Няма да ви кажа кой е правилният път. Трябва сами да прецените.

Кал бе сигурен, че майстор Руфъс им казва какво предпочита, макар да не си признаваше.

— Абсолютно е забранено да прелетите над лабиринта. Ако опитате, ще бъдете незабавно дисквалифицирани. Ясно ли е? — погледна ги строго майстора.

— Понеже е измама — кимна Кал.

— И е опасно — допълни Тамара. — Жегата се издига нагоре. Въздухът над лабиринта ще е убийствено горещ.

— Вярно е — потвърди майстор Руфъс. — И още нещо. Всеки ще се състезава сам.

Той ги изгледа изпитателно. И тримата бяха смаяни.

— Не в екип, а поотделно.

— Какво? — попита Тамара. — Но ние трябва да пазим Кал? Не сме го изпускали от поглед.

— Мислехме, че това е отборно предизвикателство — намеси се Аарън.

— Ами превръзките за ръце?

Руфъс хвърли поглед към другите майстори, които стояха с чираците си и ги подготвяха за лабиринта. Някои от по-големите ученици сновяха между тях, подаваха манерки, отговаряха на въпроси. Асистенти. Кал видя проблясване на злато и сребро; забеляза Алекс и Кимия. Кимия погледна към тях и махна леко на Тамара, но тя не отвърна на поздрава. Очите ѝ бяха като вкаменени.

— Отборно предизвикателство е — резултатите ви ще бъдат усреднени — каза майстор Руфъс. — Целта на изпитанието е да покаже колко важно е всеки от вас да поема отговорност за образованието на другите чираци в групата. И макар да е добре да знаем как действате като група, има значение и как ще се справяте сами. Не се бойте за Кал — добави той. — Тревожете се за себе си и за резултатите. Всеки ще влезе в лабиринта от различна страна. Трябва да стигнете до центъра. Онзи, който успее, печели свободен ден, който може да прекара в Галерията с останалите от отбора.

Внезапно Кал изпита силен порив да спечели. Цял ден да лежи в топлите басейни, да гледа филми и да яде сладки с Тамара и Аарън. Щеше да е страхотно.

Беше и много доволен, че няма да го наблюдават по време на изпитанието. Не че не оценяваше грижата на приятелите си, но не беше свикнал все да е с компания, отегчаваше се. Изпитанието бе създадено и организирано от майсторите, което означаваше, че никой не е в безопасност. Но едва ли бе по-заstrasен от другите.

Гласът на майстор Норт прогърмя над огненото поле, усилен от магията. Той повтори правилата, подчерта забраната за летене и после заизрежда стартовите им позиции. Кал погледна своя тебеширен знак — ВУ9.

— Късмет — пожела той на Аарън и Тамара. И двамата стискаха манерките си и го гледаха разтревожени. Кал усети прилив на топлота, не заради огъня. И двамата му приятели щяха всеки момент да влязат в пламтящ лабиринт, но бяха загрижени не за себе си, а за него.

— Внимавай — каза му Аарън и го потупа по рамото. Зелените му очи го гледаха окуражително.

— Можем да го направим — рече Тамара. Въодушевляването ѝ донякъде се бе върнало. — Ще шляпаме в басейна на Галерията, преди да се усетите.

Двамата с Аарън заеха местата си. Кал чу гласа на майстор Норт да се извисява над пращящите пламъци.

— Ученици... готови. Начало!

Чиращите се втурнаха напред. В тунела имаше безброй коридори. Кал следваше своя, който го отведе по-навътре в лабиринта. Навсякъде около него гореше. Виждаше другите ученици като сенки, стрелкащи се през оранжевите и червени пламъци.

Скоро коридорът се раздели на две. Кал пое по левия път. Сърцето му биеше до пръсване, усещаше гърлото си като пламнало от жаркия въздух, който дишаше. Поне нямаше дим.

Огънят гори. Спомни си собствения си ироничен отговор, когато за първи път чу Петостишието. *Кал живее.* В този момент пламъците се снижиха и той успя да разгледа лабиринта.

Не видя никого. Сърцето му бясно заби, когато осъзна, че няма нито един ученик, освен него. Изглежда, бе сам в лабиринта, макар да виждаше майсторите до стените.

— Аарън? — извика той. — Тамара?

Напрегна слух да чуе нещо над пукота на огньовете. Стори му се, че долавя името си, тихо като шепот. Стрелна се към звука точно когато пламъците край него отново лумнаха, високи като телефонни стълбове. Кал едва не се възпламени, но се измъкна. Крайчецът на ръкава му гореше. Той го угаси с ръка, но очите му смъдяха. Беше почти заслепен и кашляше силно.

Посегна към манерката и я отвори, очаквайки да види познатия отблясък на вода. Вода, от която да почерпи сила и да потуши пламъците.

Манерката обаче бе празна.

Кал я поклати до ухото си с надеждата, че греша и ще чуе познатия плясък на течност. Завъртя я над ръката си с упование за поне една капка. Но нямаше нищо, освен една дупчица на дъното. Изглежда, някой бе пробил манерката.

— Майстор Руфъс! — извика той. — В манерката ми няма вода! Трябва да спрете изпитанието!

Но пламъците само лумнаха още по-високо. Взрив полетя към него. Трябваше да отскочи, за да го избегне. Олюля се и падна на едно коляно. Едва успя да не се просне по лице в огъня. Прониза го болка. Когато се изправи, за един ужасен миг се усъмни, че кракът му ще издържи.

— Майстор Руфъс! — извика той отново. — Майстор Норт! Чува ли ме някой?

Защо реши, че ще се оправи сам? Защо се довери на майсторите, че ще го опазят? Ако Тамара и Аарън бяха с него, щеше да вземе от тяхната вода. Но тогава мислите му поеха в друга посока. Ами ако в манерките на Тамара и Аарън също няма вода? Ами ако човекът, който се целеше в него, искаше да е сигурен, че не могат да му помогнат по никакъв начин?

Трябваше да ги намери.

Кал отново тръгна, опитвайки да не обръща внимание на изгарящата топлина. Огнени топки изригваха и летяха в различни посоки като сигнални ракети. Избегна една, когато зави зад ъгъла. Пак зави и се озова пред огнена стена.

Беше в задънена улица.

Кал спря, върна се обратно и отново видя огнена стена. Лабиринтът около него се бе затворил и огънят протягаше пламъци към него, за да го опърли. Въздухът се изпълни с вонята на изгорени дрехи и коса.

Огнената стихия заглуши вика му. *Разбира се*, че лабиринтът се променяше. Защо иначе му е нужна вода. Сигурно имаше причини да се използва магия.

В този миг една от стените приближи. Кал видя как металните нитове на ботушите му заблестяха в оранжево и червено. Ако не искаше да бъде опечен, трябваше да намери изход от лабиринта. Не можеше да отлети. Тамара бе права, над пламъците въздухът щеше да е още по-горещ.

Въздухът. „Чакай — помисли си Кал. — Огънят се нуждае от въздух, нали? Храни се от него“. Хрумна му нещо.

Протегна лявата си ръка, както правеха маговете, когато призоваваха сила за заклинанията си. Както правеше и Аарън. Протегна ръка, по-далеч от пламъците наоколо, по-далеч от камъните под краката му. По-далеч от водата, дето течеше в ручейките и потоците километри над тях. Протегна се през въздуха към нищото, към сърцето на бездната.

Топлината на огъня изчезна. Вече не чувстваше парене или тръпки по кожата си. Стана му хладно. Хладно като в космоса, където няма топлина, а само празнота. В средата на дланта му се завъртя черна спирала. Тя се издигна като изпуснато кълбо дим.

Огънят гори, водата тече,
вятърът навява, земята сковава.
Хаосът поглъща.

Хаосът се издигна от ръката на Кал по-бързо и по-бързо. Превърна се в черно торнадо, което се завъртя около китката и ръката му. Можеше да го почувства, гъст и мазен като плаващи пясъци, които да те засмучат надолу. Вдигна ръка по-високо, колкото можеше по-високо, докато стигна над пламъците.

„Поглъщай — нареди му той наум. — Погълни въздуха.“

Димът избухна навътре. Кал изпъшка — трясък като звукова вълна мина през въздуха. Пламъците се разлюляха лудешки напред-назад, когато черният дим мина през върховете им и се спусна като облак, поглъщайки кислорода. Огънят се нуждаеше от кислород, за да гори. Кал бе научил това в часовете по химия. Тъмният хаос, който бе призовал, изяждаше кислорода около огньовете.

Вече чуваше и други звуци — чираци, които викаха от ужас и изненада. Огньовете издаваха звук, сякаш са ги обърнали наопаки, а после се разпадаха в купчинки пепел. Внезапно цялата зала бе станала видима. Кал видя другите ученици, разпръснати по пода. Някои стискаха манерките си, други се оглеждаха уплашени.

Димът на Кал все още висеше във въздуха. Тъмен и криволичещ, сякаш бе набъбнал от погълнатия въздух. Кал се задави и си спомни още нещо, което бе научил в часа по химия. Наистина огънят се нуждаеше от кислород, за да оцелее, но така беше и с хората.

Димът взе да се спуска надолу, нави се, търсейки жертви. Майстор Руфъс тичаше из унищожения лабиринт и крещеше:

— Махни го, Кал! Отърви се от него!

Паникьосан, Кал отново размаха ръка и потърси Хаоса. Опита се да го привлече към себе си. Усети съпротива. Искаше да е свободен и да вилнее. Да го остави на мира. Той протегна ръка с такава сила, че усети пръстите си като извити нокти.

— Върни се!

Внезапно тъмният дим на Хаоса се завихри и се стрелна към земята. Кал извика и видя, че лети към Аарън, който също бе вдигнал ръка. Попадна в дланта му и изчезна.

Майстор Руфъс спря на няколко крачки от Кал. Аарън бавно сведе ръка. Кал видя Тамара, чиито бузи бяха изцапани със сажди. Стоеше с отворена уста. Сред купчините пепел и наплашените ученици, двамата приятели се спогледаха.

* * *

По-късно същата нощ Тамара отиде на вечеря в трапезарията сама. Взе храна за Кал и Аарън — подноси, отрупани с лишеи, гъби, грудки и лилавия пудинг, който Кал толкова харесваше.

— Как беше? — попита Аарън.

— Бива — сви рамене тя. Тамара умееше да лъже добре, затова Кал не я изпускаше от поглед. Беше готов да повярва, че истината е много по-лоша, отколкото признава тя.

— Всички имат въпроси, но нищо повече.

— Какви въпроси? — попита Кал. — Дали съм откачил? Дали не ставам зъл?

— Не бъди параноичен — отвърна Тамара.

— Вероятно *мен* мислят за откачен — въздъхна Аарън. Странното е, че най-вероятно беше така. Аарън спаси всички, и то от Кал (а това го накара да си спомни списъка с деянията на Черен лорд от миналата година, понеже ако беше избил всички чираци в Бронзовата година, щеше да спечели много точки), но използва магията на Хаоса и сигурно ги бе уплашил.

— Вече сме към края — каза им Тамара, — ще помогнем на Алма, която ще накара Дженифър... признавам и аз не знам точно какво. Но ще разберем кой е убил Дженифър и следователно кой е по петите ти. Затова хапни. Ще ти трябват сили.

— Кой спечели? — попита Кал.

— Какво? — Тамара изглеждаше объркана. — Какво имаш предвид?

— Кой спечели на изпитанието? — повтори Кал. — Кой ще отиде в Галерията? Как избраха победителя? Който е бил най-близо до центъра? Или направо са се отказали?

— Трябва да вървим — каза бавно тя, сякаш се опитваше да изрази съчувствие някому, задето му е съобщила лоша новина, — ти спечели, Кал.

— О! — рече той. Не беше сигурен как да приеме новината. Досега никой не беше го поздравил. Майстор Норт дойде с крясъци над угасналите пламъци, разтърси го за раменете и попита какво си е мислил. Когато обаче Кал му посочи празната манерка с дупка на дъното, изразът на лицето му се промени.

Майстор Руфъс се огледа хладно наоколо, сякаш се чудеше какво да стори с виновника. Кал знаеше какво е чувството, макар да се притесни за миг, когато погледът му се спря на Анастасия.

Понякога, докато гледаше към трапезарията, си мислеше, че не е възможно потенциалният му убиец да се слее с всички останали.

— Тамара е права — каза Аарън и бодна голямо парче лишей, — трябва да отпочинем и да се приготвим за довечера. Вече използвахме достатъчно магия и ми се спи. Иначе ще се строполя, прегърнал някоя обсебена мечка и тя ще ме изяде.

Кал, който спеше, прегърнал обсебен вълк от доста време, се разсмя. После забодде вилица в храната си. Той и Аарън я ометоха за нула време. Вече се чувстваше леко замаян, сякаш в чужда кожа. Спомни си как на Аарън бе му прилошало и бе паднал в несвяст, след като прекали с магията на Хаоса, но никога не се бе чувствал така. Просто стана от масата и легна.

Когато се събуди, увит в чаршафите с все униформата и ботушите, дори не помнеше как е стигнал до леглото. Пред вратата се чуха гласове. Явно вече бяха ги извикали. Стана и отиде до хола.

Алекс седеше на дивана и разговаряше с Тамара. И двамата бяха облечени в черно като нинджи. Кафявата коса на Алекс бе наполовина скрита от тъмна шапка, а Тамара носеше възголям черен пуловер и панталони. Косата ѝ бе сплетена на лъскави плитки, вързани с черни панделки. Алекс ѝ се усмихваше по нов начин, както се усмихваше само на Кимия.

На Кал това не му се понрави.

— Мащехата ми ме изпрати да помогна — каза Алекс и се обърна към Кал, — сигурен ли си, че искаш да го направиш? Цялата среднощна лудория? Това не е шега работа.

— Нямах представа, че и ти ще участваш — рече Кал и Алекс примигна, сякаш изненадан от тона му.

Тамара погледна укорително Кал.

— Той е доведеният син на Анастасия — напомни тя — и е въздушен маг. Може да ни помогне.

Аарън влезе в стаята, също облечен в черно, макар да не беше закрил русата си коса.

— Оставихме те да спиш колкото искаш — кимна той на Кал.

— Днес използва много зловеща магия на Хаоса — добави Алекс, — та ще ми е трудно да правя заклинания с вашето темпо.

Кал и Аарън се спогледаха. Явно никой от двамата не гореше от желание отново да използва силите си на Макар. Кал бе напълно изцеден.

— По-добре си облечи нещо черно — рече Алекс, — не искаме да ни видят на магистралата.

Кал се върна в стаята си. Облече черни джинси и най-тъмния пуловер, който успя да намери. Беше морскосин. Почти неволно взе Мири от нощното шкафче и я пхна в колана на джинсите. После събуди Пакостник, който спеше на леглото, изплезил език на завивките.

— Хайде, момче — каза Кал, — време е за приключения.

Когато се върна в хола с Пакостник, бяха готови да тръгнат. Алекс отвори вратата. Тамара хвърли поглед назад и го последва. Кал излезе в коридора и се огледа изненадан. Всичко бе нормално — каменните скали, пътят, който вървеше в двете посоки... но във въздуха се долавяше странен отблясък, сякаш вибрираше около тях.

— Камуфлаж — прошепна Алекс. Беше вдигнал дясната си ръка, а пръстите му изписваха сложни движения, като че свиреше на пиано. — Променям молекулярната структура на въздух, та да не ни виждат хората.

Кал погледна Тамара, вирнал вежда, сякаш очакваше потвърждение.

Тя сви рамене, но явно бе впечатлена. Това го подразни. Ако някой бе направил впечатляваща магия днес, определено беше той.

Макар че не биваше да разсъждава за това по този начин.

Не можеше да не се зачуди дали Аарън си мисли същото, особено след като само след секунда от дланта му излетя огнена искра и освети пътя им.

— Да вървим — каза той. — През Портата на мисиите ли ще минем?

Алекс кимна. Тръгнаха, а сенките им изникнаха на стените благодарение на светлината — високия Алекс, после Аарън, Кал и Тамара, а зад тях подтичващият силует на Пакостник. По пътя към портата срещнаха малко хора и точно както Алекс бе предвидил, никой не можа да ги различи. Селия стоеше с Раф и говореше шепнешком. Когато я подминаха, тя се намръщи, но толкова. Дори майстор Норт мина наблизко, заровил лице в купчина документи. Изобщо не вдигна очи. Кал се питаше кога майстор Руфъс ще ги научи на нещо толкова страхотно, но с тъга осъзна, че вероятно никога. Майстор Руфъс не

беше човек, който би се затруднил в намирането на собствените си чираци.

Излязоха през Портата на мисиите. Пакостник, който бе свикнал да го разхождат нататък, тръгна към познатите дървета и храсти. Но Алекс махна в обратната посока.

— Натам — извика Кал на вълка с колкото сила смееше, — хайде, момче.

— Къде отиваме? — попита Аарън.

— Алма ни очаква — отвърна Алекс и ги поведе по хълма, който автобусът за Магистериума изкачваше в началото на всяка година. Беше стръмно, но далеч по-бързо за придвижване, отколкото промъкването през гората в Медната година или препъването в Желязната година, когато Кал и Тамара тръгнаха да търсят отвлечения Аарън.

„Пътищата са голяма работа“ — помисли си Кал и се зарече често да върви по тях и по-рядко да бъде отвлечан от елементали. Завиха зад един ъгъл и завариха ван, паркиран до големи скали. Алма се подаде от прозореца.

— Хлапета, мислех, че няма да дръзнете да се покажете — рече сърдито тя. — Качвайте се!

Алекс отвори вратата на вана и групичката се изсипа вътре. Веднага щом вратата се затвори, Алма запали и подкара твърде бързо, а не се налагаше. Поне така смяташе Кал. Пакостник започна да скимти.

— Мисля, че ще излезем пред камиона, ако минем по шосе 211. Въпросът е как да го спрем, без да го избутаме от пътя. И преди да кажете „какво толкова“, имайте предвид, може да пострадат животните.

Алма имаше неприятния навик да поглежда назад, докато говори, за да провери реакциите им. Кал предпочиташе тя да си гледа пътя, но се боеше да не я стресне и да завие към някоя пропаст.

— Добре — съгласи се той.

— Защо не свършите тази работа сами? Ти и Орденът на Безредието? — попита Алекс.

Алма въздъхна, сякаш въпросът бе много глупав.

— Според вас кого ще заподозрат първи. Орденът работи в горите около Магистериума, откакто ни позволиха да се заселим там и

да хващаме, маркираме и понякога дори приспиваме обсебени от Хаоса животни. Ала само когато е необходимо. Асамблеята знае, че сме против убийството на тези безценни тестови обекти, така че нашите членове се нуждаят от желязно алиби.

— Да ти се стопли сърцето от загрижеността ѝ — прошепна Аарън на Кал в рядък проблясък на сарказъм.

Кал бе съгласен с него. Пакостник не беше ценен тестови обект, беше вълк и негов домашен любимец. Щеше му се за животните да има и трети път между смъртта и Ордена.

— А какво е твоето алиби? — попита Тамара.

— Моето? — учуди се Алма. — Е, според документите тази нощ съм прекарала с Анастасия Заркуин, виден член на Асамблеята. Била е твърде мила да ми покаже елементалите. Изгубили сме представа за времето, увлечени в новите си експерименти.

— Ами ние? — попита Кал, връщайки се на въпроса, който смяташе за основен.

— Отговорността си е ваша — рече Алма и излезе от магистралата. Профучаха покрай бензиностанцията, където само преди година чакаха Стъбинс, икономата на Тамара, да дойде и да ги вземе. За миг Кал си представи, че отиват някъде само да се позабавляват. Може би не с Алма.

Алма се изсмя и спря. Излязоха от вана, доволни да подишат чист въздух. Навън бе студено, а въздухът заципа бузите и брадичката на Кал. Бяха на кръстопът. Шосета 211 и 340 се разделяха. И в двете посоки нямаше никого. Луната бе увиснала над тях, огромна и бледа, и осветяваше маркировъчните линии.

— Остават ни около пет минути — погледна към часовника си Алма, — не повече. Трябва да помислим как да препречим пътя им.

Тя погледна Кал, сякаш се чудеше дали от него става добра барикада.

— Аз ще го направя — каза Алекс и отиде до тревата, където пътищата се разделяха.

— Какво смята да прави той? — прошепна Тамара, но Кал поклати глава. Нямаше представа. В това време Алекс вдигна ръце и направи същите движения като преди.

Светлината и цветовете пред него се завъртяха. Алекс се облегна назад и те станаха по-ярки. Кал го гледаше с лека завист. Така си бе

представял магията някога — не като смъртоносен мрак, който струи от собствените му ръце.

— Ето ги — прошепна Тамара и посочи в далечината.

И наистина Кал видя голям черен камион да се задава от пресечката на изток, фаровете му бяха като светещи петна в далечината, но бързо приближаваха.

— Побързай, Александър! — извика Алма.

Алекс скръцна със зъби. Явно даваше всичко от себе си. Кал съжали, че понякога е бил рязък с него. Светлината притъмня и цветът се превърна във фигури — жълти и оранжеви барикади от дърво с надпис: ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН. Буквите бяха черни, огромни, ужасяващо солидни.

— Мърдай, Алекс! — извика Тамара.

Алекс тръгна прегърбен към тях. Изглеждаше уморен. Алма ги дръпна зад вана точно когато камионът спря пред барикадите. Беше най-обикновена машина с осемнайсет колела. Нямаше надпис отстрани. Когато шофьорът слезе от кабината, изглеждаше съвсем невълшебен. Дори носеше бейзболна шапка. Отиде до барикадата и се намръщи.

— Просто ги премести! — извиси се глас от камиона, явно раздразнен и свикнал да се подчиняват на заповедите му. — Имаме си график!

— Ами ако пътят свърши? — попита човекът с шапката. — Хората не слагат знаци просто така.

Кал не знаеше дали илюзията на Алекс е убедителна и при физически контакт. Трябваше да направи нещо. Погледна Алма и присви очи. Внезапно осъзна защо тя учеше двама им с Аарън да докосват души.

— Трябва да ги повалим в несвяст — прошепна той.

Аарън кимна, но изглеждаше уморен. Бяха използвали много магия на Хаоса днес и нямаше да могат да се опират един на друг като противотежест, защото бяха страшно изтощени. Не биваше да отиват твърде далеч.

Кал настръхна. Хаосът бързо долетя до пръстите му, колкото и уморен да беше. Тревожеше го мисълта, че може би изтощението засилва магията и Хаосът ще го погълне, без да забележи.

Другият мъж излезе от кабината и отиде до шофьора. Беше облечен в масленозелено като другите членове на Асамблеята. Кал помнеше, че го е виждал, но не можеше да се сети откъде. Тамара рязко си пое въздух.

Тя го познаваше, разбира се. Вероятно беше някой важен.

Алекс се бе ококорил леко, дори Алма сякаш бе готова да се откаже от цялата работа. Кал трябваше да действа бързо, преди да се паникьоса. Бяха дошли тук да освободят животните, затворени в задната част на камиона. Животни като Пакостник, които бяха в опасност. Само като си помислеше и гледаше вълка, свил се в канавката, той усети нов прилив на решителност.

— На три докосваш душата — прошепна на Аарън. — Ти поemi шофьора, а аз ще се погрижа за другия.

Аарън изкриви уста, а Кал се почуди дали няма търпение да пробва заклинанието. Сигурно мислеше и за животните.

Протегна се с магията си и усети душата на мага от Асамблеята. Беше съвсем различно от експеримента на Алма в безопасния Магистериум, където можеше да загуби колкото си ще време. Душата на мага бе хлъзгава, трудно се хващаше, като че се опитваше да му се изплъзне. Почти я виждаше — сребриста, изумителна със сложните си възли. Стрелна ръка, но без каквато и да е деликатност. Усети как магията на Хаоса се свързва по-скоро като плесница, а не като докосване.

Този път не стисна.

Мъжът се строполи. Когато Кал отново фокусира към себе си, видя, че лежи по гръб. Аарън и Тамара се бяха надвесили над него.

— Знаеш ли кой беше това? — попита Тамара. — Кого нокаутира току-що?

Кал поклати глава. Откъде да знае?

— Бащата на Джаспър — рече Тамара.

— Леле.

Кал знаеше, че бащата на Джаспър е в Асамблеята. Видя го на тържеството, когато почина Дженифър. Не му се вярваше, че е забравил. Сега разбра защо всички изглеждаха особено.

— Страхотно. Джаспър ще побеснее!

— Дай пет! — обърна се той към Аарън.

— Толкова си незрял — каза Тамара и му помогна да се изправи. Пакостник изляя и опря лапи върху гърдите на Кал. Бащата на Джаспър лежеше кротко на земята. Масленозелената му роба се бе ширнала на асфалта. Беше съвсем обикновен човек с тъмнокафява коса и добре подрязана брада.

Изнесоха тялото на шофьора в канавката встрани от пътя. Кал зяпаше, а Алекс отиде при безжизнения мъж. Левитира го и го премести към асфалта.

Алекс бе видимо изтощен, пребледнял, като че цялата му енергия бе изчерпана. Кал се огледа наоколо. Къде беше Алма? Не трябваше ли да им помага?

— Ей там е — рече Аарън, сякаш бе прочел мислите му. Алма седеше пред вратата на ремаркетото, заключена с верига и огромен катинар. Бялата ѝ коса се развяваше на вятъра. Размахваше ръце и от тях хвърчаха искри. Метална магия. Въздухът миришеше на нажежено желязо.

— О, не — издиша рязко Тамара точно когато катинарът се откърти и вратата зейна. Алма я прихвана отдолу и я завъртя, като че вдигаше решетка.

— Те са тук! — извика и после изпищя. От возилото се спусна глутница обсебени животни — вълци, кучета, невестулки и плъхове, елени и опосуми, дори мечки, огромни животни с многоцветни, въртящи се очи. Пакостник нададе вой.

— Мислех, че ще са в клетки! — викна Алма, когато те се разбягаха във всички посоки. — Бързо! Трябва да ги оградим!

Животните не ѝ обърнаха внимание. Тя хукна подире им, левитира няколко пъти обратно до камиона, но беше трудно хем да ги удържа, хем да ги връща.

— Да ги пратим в бездната — прошепна Аарън.

— Не! — възпротиви се Кал. Не можеше да стори това, макар животните да изглеждаха ужасно. Някои дори идваха към тях. Тримата отстъпиха към вана, който се стори на Кал съвсем малък.

— Бързо — обади се Алекс. Животните се събираха зад него и тичаха из полето, преследвайки се едно друго. Бяха странни и не издаваха звуци като нормалните животни. Кал чу глухо ръмжене, но това беше Пакостник.

— Трябва ни заклинание примка, за да оформим въздуха като ограда около тях.

— Можеш ли да го направиш? — попита Кал.

— Капнал съм — поклати глава Алекс. Наистина изглеждаше зле. Дори бялото на очите му бе посивяло.

— И ние сме така — рече Аарън, сочейки себе си и Кал.

— Тамара, ще ти покажа как да го направиш — обърна се към нея Алекс, — не е толкова трудно.

— Ще се справя, дори да е трудно — отвърна тя със стоманен глас. — Само кажи какво се иска от мен.

— Леле — викна Аарън. Нещо профуча покрай него — хлъзгаво и тъмно, с блестящи очи. Опря гръб на вана и издърпа Кал до себе си. Пакостник понечи да се стрелне напред, но Кал веднага го извика. Алекс говореше тихо на Тамара и тя кимаше. В един миг вдигна ръце и взе да ги върти. Не мърдаше пръсти като Алекс. Беше по-скоро като свирене на арфа. Кал предположи, че всеки прави магията различно. Усети как силата излиза от Тамара. Вместо въздух обаче лумна огън, който обгради бягащите животни. Оградата изпука, за да ги прихване, но останалите извън нея се пръснаха — едни към гората, други незнайно къде. Бяха уплашени от огъня, с изцъклени от бяс очи и с оголени зъби.

„Какво ли е да носиш хаос в себе си“ — питаше се Кал. Искаше да се протегне и да докосне душите им. Да разбере какво им се е случило. Но нямаше време.

Една лисица се стрелна към шията на Алма и тя я отметна назад. Друга скочи към краката ѝ. Змия се плъзна под вана и изчезна.

— *Внимавай!* — Алекс издърпа Тамара встрани. Две огромни кафяви мечки блъснаха във вана. Масивните им тела бяха като танкове. Алекс и Тамара тупнаха в прахта, а Кал вдигна ръце да запрати към животните каквото може — огнен откос или черен хаос, вече не бе сигурен. Но беше като да ровиш по дъното на сух кладенец. Ръцете му потръпнаха, ала нищо не се случи.

После едната мечка го връхлетя и с едно движение на лапата го запокити на земята. Кал замаян се извъртя на една страна, а звярът се издигна над него с рев.

Видя как Аарън протяга ръка, но с него стана същото — от пръстите му изскочиха само смътни искри. Нямаше магия.

Кал се пресегна да хване Мири точно когато Пакостник скочи. Челюстите на обсебения от Хаоса вълк се заключиха около врата на мечката и потънаха в гъстата козина. Тя изръмжа. Пакостник се покатери на гърба ѝ, забивайки зъби и нокти в тялото ѝ. Мечката разтърси огромното си туловище и опита да отхвърли вълка, но той не се пусна. Накрая се отърва от Пакостник, който падна със скимтене на земята, и се отдалечи.

Кал скочи на крака. Беше измъкнал Мири. Погледна питомеца си и разбра, че е добре. Аарън бе намерил дебела пръчка и се опитваше да удържи с нея другата мечка. Алекс, който бе скрил Тамара зад вана, тръгна към тях в мига, в който мечката изби пръчката от ръцете на Аарън. Алекс изблъска Аарън и се завъртя към мечката, протегнал ръце. От дланите му бликна въздушна магия.

Ала мечката не беше обикновено животно. Завъртя очи в червено и оранжево и размаха нокти към Алекс. Той извика и падна на едно коляно. На пуловера му бликна кръв, червена и влажна на лунната светлина. Дълбока рана се бе отворила на рамото му.

— Алекс! — Тамара изскочи от другия край на вана и хукна към тях.

Аарън раздвижи ръце, сякаш да се пресегне към магията на Хаоса, но отново нищо.

— Аарън! Дръж! — викна Кал и метна ножа.

Аарън го хвана и завъртя срещу мечката. Кръвта запръска като спрей, когато острието се заби в туловището ѝ. Мечката изрева и присви очи. Точно тогава дойде Тамара. Дланите ѝ горяха в пламъци.

Уплашено от огъня и ножа, животното се втурна да бяга. Но бедата беше сторена. Тамара се бе разсеяла, а огнените огради взеха да се срутват. Обсебените от Хаоса животни се бяха пръснали още по-надалеч, а някои идваха към вана.

Кал закуцука към приятелите. Целият пуловер на Алекс бе окървавен. Чу се ужасеният вик на Тамара. Момчето видя как Аарън поглежда към ръцете си, но в тях нямаше магия. Всички бяха изтощени до крайност. Нямаше какво да сторят, а животните настъпваха.

„Не е точно така“ — прошепна глас в съзнанието на Кал. Имаше какво да направи. Спомни си обсебените на гроба на Врага. Бяха го послушали, понеже душата му ги бе сътворила.

„Трябва да ги овладеея — рече си Кал. — Да направя нещо.“

Душата му бе създала и тези същества.

— Ей, вие! — викна той. Гласът му бе слаб и несигурен. — Всички вие! Спрете!

Животните не спряха. Кал преглътна мъчително. Не биваше да се плаши. Всички бяха в опасност. Дори бащата на Джаспър, който лежеше беззащитен в канавката. Кал се надяваше да не са го стъпкали стотиците обсебени от Хаоса катерици.

Пое дълбоко дъх и се пресегна към душата си. Душата, обитавала друго тяло, преди да се пресели в неговото. Тяло, което бе бръкнало в Хаоса и го бе вселило в тези създания.

— *Чуйте ме!* — извика той. — Обсебени! Знаете кой съм аз!

Животните замръзнаха. Кал също. Чу туптенето на собственото си сърце. Дали щеше да подейства?

— Обсебени! — повтори той. — Върнете се в камиона! Сторете каквото ви се казва!

Заповедта заеча във въздуха и след като той млъкна. Думите отекнаха и в неговата глава. С крайчеца на очите си видя тъмни петна. Животните се движеха. Някои се обръщаха, за да тръгнат в същата посока. Ала погледът на Кал се замъгли. Пресегна се към Аарън, но магията на приятеля му бе толкова слаба, че не успя да го намери. Без Аарън се чувстваше ужасно сам. Напълно отчаян, се предаде и потъна в нищото.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Калъм се събуди със стон. Беше в болницата. Майстор Руфъс разговаряше с някого — вероятно с майстор Амарант. Тя носеше змии на раменете си, но беше превъзходен лечител.

— Не допусках, че изпитанието ще го изтощи толкова. Ще се оправи ли? — попита Руфъс.

— Добре е, но е изнемощял — отвърна тя. — И двете момчета използват магията си по този начин и едновременно... Не бива да им позволявате да си бъдат противотежест. Какво ще стане, ако стигнат твърде далеч?

— Ще имам предвид. — Кал усети ръката на майстор Руфъс на рамото си и остана със затворени очи, правейки се на заспал.

— Работата ни е да го опазим жив. И двамата. Иначе миналото ще се повтори.

— Поне не е сглупил като младия Алекс Страйк. Изтърсил се е върху сталагмити. За бога, колкото повече приближават финалната порта, толкова по-тъпи стават маговете от Златната година.

— Чух и за този инцидент — каза майстор Руфъс разсеяно, ала нещо в гласа му накара Кал да помисли, че може би знае повече, отколкото показва.

Майстор Руфъс стисна рамото на Кал и излезе от болницата. Момчето чу отдалечаващите се стъпки. Не отвори очи. В другия край на стаята майстор Амарант си тананикаше и подрънкваше с някакви стъкла.

„Ще броя до трийсет — помисли си Кал. — После ще се направя, че току-що съм се събудил. Така няма да се разбере, че съм се преструвал пред майстор Руфъс.“

Започна да брои... но отново заспа.

* * *

Когато се пробуди, Тамара стоеше до него. Опита да я заговори, но тя затули устата му с ръка. Ухаеше на сандалово дърво.

— Можеш ли да станеш? — прошепна тя. — Кимни или поклати глава.

Той се възпротиви и тя с нежелание отдръпна ръка.

— Не буди Алекс и гледай да не дойде майстор Амарант. Чаках цяла вечност, докато излезе.

— Няма — отвърна тихо той и се спусна от леглото. Краката го държаха. Всъщност се чувстваше добре, отпочинал. Още беше с дрехите, с които бе припаднал на магистралата.

— Какво стана?

— Шшт. Хайде — подкани го Тамара и го поведе извън болницата.

Кал погледна за последен път назад и видя портата да се затваря.

Алекс спеше с превръзка на рамото. Майстор Амарант изобщо я нямаше.

Аарън и Алма ги чакаха в коридора. Също като Тамара, Аарън бе с училищната си униформа. Очите му светнаха, когато видя Кал. Прегърна го и го потупа по гърба.

— Добре ли си? — попита той.

— Малко схванат, но бива — отвърна Кал и погледна Алма — носеше широка вълнена дреха и дълга плетена жилетка, ръцете ѝ бяха превързани.

— Лисиците ли те нахапаха? — попита Кал.

Лицето на Алма помръкна. Аарън поклати глава и прекара пръст през шията си зад гърба ѝ.

— Да не говорим за това — изръмжа Алма.

— Добре — рече Кал. Питаше се дали Алма съжалява, задето отвори вратата на камиона. Вината, че приятелите му и той самият едва не бяха убити от мечки, бе нейна. — Защо тогава сме тук?

— Ти изпълни своята част от сделката — каза Алма. — Сега е мой ред.

Значи Дженифър бе някъде наблизо. Трябваше да е. Кал потръпна при мисълта — не искаше да види отново как говори мъртвец. Напомняше му за Верити Торес и загадките. Напълно в стила на един Черен лорд.

Изглежда, Аарън мислеше същото. Ала Тамара бе изпълнена с решимост.

— Добре — каза тя, — да приключваме.

Алма тръгна по коридора. Последваха я. За разлика от Алекс, тя не направи сложна въздушна магия, за да ги скрие. Но беше доста късно, пък и коридорите бяха почти пуси. Вървяха близо до стените и се възползваха от сенките.

— Алекс добре ли е? — попита Тамара.

Кал настръхна. Е, все пак беше нормално да се тревожи за Алекс, макар да не му обръщаше внимание. Това нищо не означаваше.

— Чух майсторите да си говорят — докладва той. — Поне Руфъс говореше с Амарант. Кажете на Кимия, че ще се оправи.

— Но тя не знае, че е ранен — погледна го Тамара, леко объркана.

— Е — махна с ръка Кал, — не знаеш какво си изпуснал, докато си бил в несвяст, нали?

— Шшт. — Алма им даде знак да пазят тишина. Бяха в онази част от Магистериума, където бяха стаите на майсторите. Проправиха си път до стаята на Анастасия, без да продумат. Алма почука три пъти на вратата, спря и отново почука. След миг Анастасия отвори. Носеше бяла тънка рокля с дълга пелерина отгоре, избродирана в черно. Сребърната ѝ коса бе вдигната на кок. Тя им махна с ръка да влязат.

Когато влязоха, Кал едва не ахна. Всичко бе безупречно чисто, както преди, но на мраморната маса в средата на стаята лежеше Дженифър.

Все едно спеше. Дългата ѝ черна коса бе спусната около главата. Беше боса и носеше същата окървавена рокля от тържеството. Ръцете ѝ бяха кръстосани над гърдите.

— Тялото бе дадено на Колегиума след убийството — каза Алма и заключи вратата. — Опазили са го да не се разложи, докато ни трябва като доказателство.

Кал се питаше как ли Константин е опазил главата на Верити Торес през всичките тези години. Хрумна му, че каквото и да прави, повтаря решенията и живота на Константин все по-често. Сякаш предстоеше катастрофа със самия него.

— Няма ли да забележат, че липсва? — попита Аарън.

— Ще върнем тялото, преди някой от Колегиума да го потърси — обясни Анастасия.

Кал се замисли колко бързо пътуват елементалите и че едно от специалните умения на маговете в Асамблеята е контролът над тях. Ако Анастасия вземеше назаем елементал от Магистериума, вероятно можеше да върне Дженифър в Колегиума доста бързо. Но щом Анастасия и Алма бяха в състояние да откраднат тяло от Колегиума, то шпионинът също умееше това-онова.

Все пак, той или тя, бе най-великият Макар на своето поколение.

— Ще ви обясня какво трябва да направим — каза Алма на Кал и Аарън. — Ще се наложи да научите нещо много трудно, и то бързо.

Кал си спомни как Алма бе ги учила да докосват души. Не беше лесно да се научиш да правиш нещо, като го знаеш на теория и си виждал как става, но не си го пробвал. Часове им бяха нужни да се обучат и не беше сигурен, че разполагат с достатъчно време.

— А ти — каза Анастасия на Тамара — трябва да се потрудиш никой да не търси Калъм или Аарън.

— Какво? — учуди се Тамара.

— Вероятно майстор Амарант ще провери как са пациентите й, преди да приключим. Върни се и й кажи, че Калъм се е прибрал и ще отиде утре на контролен преглед. Трябва да сме сигурни, че училището няма да се втурне да го търси, докато сме насред незаконен магически експеримент.

— Добре — въздъхна Тамара. — Отивам.

— Не трябва ли някой да те придружи? — попита Кал. Не му се искаше някой от тях да обикаля Магистериума сам, при положение че шпионинът е на свобода. Погледна Аарън да се увери дали е съгласен, но той се бе втренчил преbledнял в тялото на Джен.

— Ще взема Пакостник. Поне ще правя нещо различно, а не само да стоя на пост. Съжалявам, че не мога да ви помогна — рече Тамара и пое към вратата. Обърна се и плитките й се разлюляха. Дари ги с усмивка. — Приятен разговор с мъртвите.

Когато Тамара излезе, Кал се почувства много самотен. Беше сам с Аарън, две откачени вещици и един труп.

— Хубаво — каза той, — какво трябва да направим?

— Ами — започна Алма май не съвсем сигурна — трябва да си представите как магията на Хаоса потича в мозъка на мъртвия като

кръв и да изпратите енергията на Хаоса там, за да активирате ума.

Звучеше сложно и неясно.

— Да активираме ума? — повтори Аарън. Беше толкова объркан, колкото и Кал.

— Да — добави Алма, този път по-убедено, — магията на Хаоса напомня искрата на живота и позволява на мъртвите да общуват.

Анастасия махна към трупа на Джен.

— Кал, Аарън. Елате и вижте момичето.

Отидоха до масата боязливо. Очите на Джен бяха затворени, но бузата ѝ бе изцапана с кръв. Кал си спомни как се смееше на церемонията по връчването на наградите. Не можеше да проумее, че вече никога няма да се усмихне, да отметне коса, да му прошепне съобщение или да изтича по коридора.

Това искаше да спре Константин, помисли си той. Чувството за неяснота. Как свършва животът, а с него и човешките копнежи. Представи си, че някой, за когото наистина го е грижа, лежи там. Алистър, Тамара или Аарън. Сякаш по-лесно разбираше желанието на Константин.

Върна се в настоящето. Всъщност единственото, което трябваше да разбере, бе кой е шпионинът.

— Протегнете ръце един към друг — посъветва ги Алма — и се използвайте като противотежест. И двамата носите силата на Хаоса, на абсолютното нищо. Търсите душата. Абсолютът на съществуването. Така ще стигнете до Дженифър.

Звучеше малко по-смислено. Може би. Двамата с Аарън се спогледаха, а после Кал затвори очи.

Кал успя да намери себе си в мрака. Вече беше по-лесно, след като се бе упражнявал и потъвал във вътрешното си пространство. Сякаш всичко бе изчезнало, дори болката в крака. Всичко беше черно и тихо, но по-успокояващо като позната завивка. Протегна ръка и почувства, че Аарън е до него. Същността му, веселата надеждност върху по-тъмно ядро от гняв и решителност. Аарън също се протегна към него и той усети прилив на сила. Виждаше Аарън, силуета му, очертан в мрака.

Още едно неясно очертание се носеше към тях. Зад него се развяваше бяла коса като на негатив.

Джен.

Кал отвори очи и едва не извика. Джен лежеше на масата, но беше ококорена. Черните ѝ ириса се завъртяха. Аарън също зяпна, смаян и ужасен.

Устата на Джен не мръдна, но се чу безизразен глас.

— Кой ме вика?

— Тъъ... здравей — каза Кал.

Винаги се притесняваше от Дженифър. Тя беше по-голяма и доста известна. Дори приживе му бе трудно да я заговори. А сега — почти невъзможно.

— Ние сме Кал и Аарън — продължи той, — помниш ли ни? Чудехме се дали може да ни кажеш кой те е убил?

— Нима съм мъртва? — попита Дженифър. — Чувството е... странно.

Самата тя звучеше странно. Гласът ѝ бе някак кух. Празен. Според Кал душата ѝ не беше с тях. По-скоро частици от нея, спомен отпреди да си отиде. Само от гласа ѝ се паникьосваше. Сърцето му биеше бясно. Едва си поемаше въздух. Как да ѝ каже, че не е жива?

Но си даде сметка, че тя няма чувства, и не би я наранил.

— Ще ни разкажеш ли нещо за тържеството? — попита Аарън, учтив както винаги.

Кал го погледна с благодарност.

— Какво се случи онази нощ?

Устата на Дженифър се разтегли в усмивка.

— Да, тържеството. Помня го. Забавлявах се с приятелите си. Харесвах едно момче, но то ме избягваше. Изведнъж светлините угаснаха и гърдите ме заболяха. Опитах да извикам, ала не можех. Кимия, Кимия, стой настрана от него!

— Какво? — попита Кал. — Какво за Кимия? Какво е станало? От кого е трябвало да стои настрана? Не тя го е направила, нали?

Дженифър обаче потъна в спомена. Тялото ѝ се мяташе насам-натам, а думите ѝ се сляха в дълъг, безкраен писък.

Кал опита да се съсредоточи върху магията си. Затвори очи и опита да съзре отново неясните, подобни на негатив очертания на Джен. Видя я в мрака, избледняла и разкъсана.

Ако искаше, можеше да я накара да изрече думи, дето не са нейни. Но се нуждаеше от нейния, а не от своя глас. Затова последва блещукащите частици от душата ѝ, щастлив, че се е съхранила, макар

за кратко, преди да напусне тялото. Преля ѝ още магия на Хаоса, за да ги съедини. Когато отвори очи, лицето ѝ бе напълно безизразно.

— Дженифър, чуваш ли ме? — попита той.

— Да — каза тя с равен глас. — Какво ще заповядате?

— Какво? — Кал погледна Аарън, който беше блед като платно.

— О, не! — викна Анастасия и закри уста.

Алма гледаше с широко отворени очи и неволно се протегна, сякаш да спре вече приключило нещо.

— Кал, какво направи?

Кал хвърли поглед към Дженифър. Тя завъртя очи.

— Кал — прошепна Анастасия. — О, не. Не и отново.

— Какво? — отстъпи назад той. Цялото му тяло се разтресе от ужас. — Но аз не съм... никога...

Но съм го правил — като Константин. Сто пъти. Хиляда пъти.

Джен седна на масата. Черната ѝ коса бе пригладена назад около белите ѝ като кости рамене. В очите ѝ се вихреше пламък.

— Господарю — каза тя на Кал, — желая да ви служа.

— Но това си ти! — смая се Алма. — Малкият Макар. Защо никой не ми каза?

Аарън застана пред Кал, за да го прикрие от потресените погледи на двете жени и втренчените очи на Дженифър.

— Не трябваше да предлагате такова нещо — сопна се ядосан той. — Ужасяващо е. Да откраднете тялото — направо отвратително.

— Вървете си и двамата — нареди Анастасия. — Ние ще се оправим.

Кал усети ръката на Аарън върху рамото си и след миг двамата се озоваха в коридора. Издърпа ръкавите си надолу. Трепереше от студ.

— Не исках да го правя — рече той, — просто ми се щеше да задържа душата ѝ.

— Знам — отвърна Аарън меко, — можеше да се случи и на двама ни.

— Не — изсъска Кал, — само един от нас е бил Врага на Смъртта!

— Ти не си Врага — каза Аарън, — пък и Врага е бил обикновен Макар като мен. Може и при него първият път да е било случайно. Неслучайно се боят толкова от нас.

Последните думи изрече шепнешком.

Кал хвърли поглед към вратата на Анастасия. „Не и отново“, бе казала тя. Дали смяташе, че го е правил и преди, или имаше предвид „не и още един Константин“?

Тръгна към стаята си, леко накуцвайки. Аарън го последва, пъхнал ръце в джобовете на униформата си.

— Мисля, че Анастасия знае кой съм — рече Кал, — може би и Алма.

Аарън понечи да каже „ти си Кал“, но замълча. След секунда каза:

— Тя видя как овладя обсебените от Хаоса животни. Е, изрече странни неща, преди да припаднеш. Нищо конкретно, разбира се. Само че животните знаят кой си.

— Надявам се да го приеме като хвалба — отвърна Кал. — Как мислиш?

— Не. Вече беше припаднал.

Кал се сети за Кимия и отново се напрегна.

— Трябва да намерим Тамара и да ѝ предадем какво каза Дженифър за сестра ѝ.

— Кимия не е убила никого — рече сърдито Аарън, — пък и ще е странно, ако се окаже най-великият Макар на поколението ни. Голям пропуск на маговете.

— Знам, че не го е направила — каза Кал, опитвайки да подреди обърканите си мисли. Заболя го глава. — Имам предвид, че ако Дженифър е извикала Кимия, когато е умряла, Кимия може да знае нещо, но не го е споделила, защото го е сметнала за маловажно.

— Нуждаем се от отговори, а имаме само въпроси — кимна Аарън.

— Аарън? — попита Кал. Още един въпрос го измъчваше, макар да не бе сигурен, че иска да узнае отговора. — Бащата на Джаспър добре ли е?

— Смяташ Джаспър за наш приятел! — възмути се Аарън.

— Не и ако сме ранили баща му.

— Бащата на Джаспър е добре. Беше добре още преди да го вържем. Даже го чух да псува — ухили се Аарън, сякаш бе спечелил някакъв бас.

Кал се зарадва, че все пак някой от двамата може да се усмихва.

Стигнаха до болницата, но Тамара я нямаше. Леглото на Алекс беше празно. Майстор Амарант, която оправяше едно легло с въздушна магия, погледна строго Кал.

— Щеше ми се пациентът да ме послуша и да лежи, докато му стане по-добре — рече тя.

— Какво стана с Алекс? — попита Аарън.

— Убих го — отвърна майстор Амарант и се изсмя на израженията им. — Всъщност го пуснах да си върви. Проверих раните му, заздравели са. Когато си тръгна, беше добре, за разлика от теб.

— Виждали ли сте Тамара Раджави? — попита Кал.

— Да, каза ми, че си се прибрал, понеже не ти харесва болницата. Не знам какъв ви е проблемът, момчета. По-безопасно място в училището от болницата няма. Елементалите се грижат за сигурността й.

Кал се огледа неспокойно. Досега не си бе дал сметка, че в болницата са го наблюдавали елементали. Няколко пъти беше бягал, та предположи, че не им е наредено да спират желаещите да си тръгнат. Не знаеше за какво са там — вероятно да следят за развитието на болестта — но бе доволен, че благодарение на тях никой не го е нападнал, докато е бил в несвяст, не и без да се задейства аларма.

— Спомена ли къде отива? — попита Аарън.

Майстор Амарант го погледна озадачена.

— Къде може да иде рано сутринта? Предположих, че се връща при вас, та да поспи преди часовете. Сега, Калъм, така и така се върна, по-добре да останеш през нощта.

— Не — каза той, правейки се, че изобщо не го боли глава, — чувствам се идеално.

— Е, не бива да обикаляте из коридорите посред нощ. Прибирайте се. А ти, Калъм, ела утре след часовете да те видя. И се въздържай от магии на Хаоса, става ли?

Кал кимна виновно, задето тази нощ бе използвал магия.

Поеха към стаите си. Като стигнаха, Кал понечи да отвори вратата с гривната си, но откъм коридора се чува стъпки. Двамата с Аарън се обърнаха и видяха Алекс да тича към тях. Беше се ококорил, а на лицето му имаше нова синина.

Забави ход и спря с ръце на коленете. Едва дишаше.

— Тамара — каза задавено той. — Отвлече Тамара!

Аарън и Кал се спогледаха в недоумение.

— За какво говориш? — попита Аарън.

— За шпионина — отвърна Алекс, — шпионинът отвлече Тамара.

Кал замръзна. Сърцето му се качи в гърлото.

— Какво говориш, Алекс? — викна той.

— Кажи ни точно какво стана — Аарън бе толкова разстроен, колкото и Кал, — ама *точно!*

— Щом се събудих, излязох от болницата — отвърна Алекс. — Видях Тамара да върви към Портата на мисиите с Пакостник. Тръгнах подире ѝ, защото исках да ѝ благодаря, защото ми помогна миналата нощ.

Той се изправи.

— Извиках я, но тя не ме чу. Излезе навън. Вече беше тъмно. Стори ми се, че зърнах нещо да мърда зад дърветата и забързах към нея. Но не успях да стигна навреме. Някой я сграбчи. Не можах да видя лицето му, но беше възрастен човек. Пуснах магия по тях, но той изпрати огромна искра към мен. Паднах и докато се съвзема, изгубих следите им в гората.

Синята риза на Аарън бе изцапана с кръв там, където бе превързано рамото му. Явно раната се бе отворила отново.

— Искам да дойдете с мен да я потърсим — каза той. — Който и да е този тип, не е безобиден. Няма да мога да му се опълча сам.

Аарън и Кал се спогледаха паникьосани.

— Трябва да кажем на някого — рече Аарън.

— Няма време — поклати отривисто глава Алекс. — Първо, ще се наложи да ги убедим, че говорим истината, а в това време с нея може да се е случило какво ли не.

Кал си спомни страшната нощ, когато майстор Джоузеф и Дрю отвлякоха Аарън. Спомни си враждебния елементал на Хаоса. Нямаше време на никого да кажат. Ако бяха изчакали, Аарън щеше да умре.

— Добре — съгласи се той, — да вървим.

Хукнаха след Алекс към Портата на мисиите. Кал тичаше с всички сили, а кракът му изгаряше от болка.

— Натам — изпъшка Алекс и посочи пътека, която минаваше през гората. Лунната светлина я озаряваше. Нощта бе красива, колкото

и ужасно да звучеше. Небосводът бе обсипан със звезди, които грееха с бяла светлина. Сякаш и дърветата сияеха.

Втурнаха се по пътеката и когато тя стигна до преплетени корени и клони, спряха. Тичането бе опасно. Кал си представи как възрастен маг тика Тамара по тоя път, като я заплашва и може би наранява. Но реши да не си представя такива неща, тъй като го давеше гняв.

— Пакостник — рече той внезапно.

Алекс, който тичаше напред, се обърна.

— Какво?

— Каза, че тя е извела Пакостник — отвърна Кал. — Оня тип и Пакостник ли сграбчи?

— Пакостник избяга в гората — поклати глава Алекс.

— Но той не би го направил — възрази Кал, — никога не би я изоставил.

— Може да я следва — предположи Аарън. — По-умен е от обикновен вълк.

— Вероятно е точно така — каза Алекс, — не бой се, Калъм. Ще хванем онзи тип.

Ала Кал не беше уплашен. Огледа се за Пакостник. Ако вълкът беше с Тамара, със сигурност щяха да се измъкнат. Тамара и Пакостник бяха опасна комбина.

— Каза, че е възрастен, нали? — попита Кал, без да обръща внимание на презрителната забележка на Алекс. Беше по-голям, та мислеше, че знае повече от него.

Кал се опита да си спомни откъде бяха тръгнали. Оставиха Анастасия и Алма с обсебената от Хаоса Дженифър. Нямаше как да е някоя от двете жени. Те си имаха достатъчно грижи. Кой друг се е държал странно? Майстор Лемюъл? Кал не беше го виждал от година. Не биваше да го подозира само защото не се разбираха.

— Може ли да е маг от Асамблеята? — попита той. — Но защо ще отвлича Тамара?

След миг отговорът се появи неканен в ума му.

За да ме подмами да изляза от Магистеруума.

— Да помислим — каза Алекс — кой би могъл да го направи освен някой, който иска да те нарани?

— Значи отиваме към капан — отвърна Аарън, — трябва да сме много внимателни и тихи. Който и да е, знае, че идваме. Сигурно

нарочно се е показал, та да го видиш. Ще направиш ли трика, за да станем невидими?

— Добра идея — каза Алекс и завъртя ръце. Въздухът се завихри около тях и вдигна листата във въздуха.

Кал се намръщи. В това имаше мисъл. Шпионинът, отвлякъл Тамара, нарочно бе постъпил така, че Алекс да ги извика и да напуснат Магистериума. Но нещо не беше наред. Откъде шпионинът да знае, че тъкмо той ще ги извика, а не майсторите?

Откъде изобщо знаеше, че Алекс ще е там?

Трябваше да има отговор. Който и да е шпионинът, бе сигурен, че ако отвлече Тамара и Пакостник, ще изкара Аарън и Кал от Магистериума. Че те ще потърсят приятелката си.

Да, но можеше да помъкнат всички магове от Магистериума със себе си.

Кал не долавяше знак за магически заряд, изстрелян отвън. Беше тъмно, разбира се, но дори в мрака не усещаше издайническите миризми на озон и изгоряло дърво.

Погледна Алекс и свъси вежди. Вече бяха далеч от Магистериума. Ставаше все по-тъмно. Обграждаха ги дървета и не виждаше лицето на Алекс.

— Това е пътят към Ордена на Безредието — рече Аарън и прекъсна все по-тревожните мисли на Кал, — но е изоставен. Алма каза, че е трябвало да напуснат, щом Асамблеята е започнала да събира животните.

— Може би там я държи шпионинът. — Алекс звучеше развълнуван, но не от голямото приключение или от страх за Тамара. В гласа му се долови нетърпение, а това никак не се понрави на Кал.

Гората бе странно опустяла без обсебените животни, сякаш липсата им отекуваше във въздуха. От време на време се обаждаше сова. Вятърът духаше откъм гърба и ги буташе напред. Кал забави крачка.

Алекс беше негов приятел. Още в началото се държеше мило с него, нищо че Кал бе едно сърдито хлапе, а той — умен и готин с безброй приятели. По-късно, когато Кимия разби сърцето му, си поприказваха. Явно го харесваше.

Алекс обаче имаше достъп до много места. Той бе асистент на майстор Руфъс. Какво му пречи да вземе манерката на Кал и да я

продупчи. Или пък да намери материала за гривните, с които отваряха вратата на хола. Да го използва, за да скрие Скезмис в спалнята на Кал. Дали Анастасия го бе взела в залата с елементалите? Беше възможно. Все пак той бе доведеният ѝ син. Щеше ли да забележи, ако се е измъкнал за малко? Преди година Алекс му довери, че маговете са решили да убият Алистър, макар майстор Руфъс да отрече.

Но защо му бе нужно да прави всичко това? Кал погледна безизразното му лице, докато вървяха в бледия мрак. Почти бяха стигнали селото на Ордена. Кал виждаше голямото сечище, силуетите на колибите.

Спомни си последните думи на Дженифър: „Кимия, стой настрана от него“.

Но с кого бе Кимия на тържеството? От кого трябваше да се пази?

От приятелите си? От гаджето си?

От Алекс.

Нямаше смисъл в това. И все пак. Нещо го притесняваше още като видя Алекс пред вратата им. Задъхан, паникьосан, с кръв по синята риза.

Синя риза. Мозъкът на Кал се размърда. Скъсаната снимка. Дрю стоеше с майстор Джоузеф и с още някой със синя риза на черни ивици по раменете.

— Студено ми е — каза внезапно Кал. — Ще ми послужиш ли с връхната си дреха, Алекс?

Алекс го погледна смутен. Аарън също бе объркан. Кал не беше от хората, които заемат дрехи от други. Но Алекс я свали и я подаде на Кал.

Кал спря на място. Синята риза на Алекс имаше две черни ивици на раменете.

Другите две момчета спряха и го загледаха. Аарън бе изпълнен с тревога.

Алекс изглеждаше спокоен.

— Алекс — попита Кал съвсем кротко, — откъде познаваше Дрю?

— Какво ти пука? — вдигна бавно глава Алекс. — Нали го уби.

Аарън спря на място. Вятърът се завихри през клоните на дърветата около тях.

— Защо каза това? — погледна той Кал, а после и Алекс. — Какво става?

— Алекс е шпионинът — отвърна Кал. Почувства се кух.

Алекс тръгна към Кал. Аарън вдигна ръка да му попречи да приближи.

— Махни се от Кал! — предупреди той. — Аз съм Макар, Алекс. Мога да те нараня.

Но Алекс не му обърна внимание.

— Дрю ми беше като брат — заяви той. — Майстор Джоузеф ме привлече за каузата през Медната година. Трябваше му талантлив въздушен маг. Нямахме по-талантлив от мен. Докато се появихте вие.

Кал пое рязко въздух.

— Татко беше стар — продължи Алекс, — почти не забеляза, че отивам в Магистериума. Джоузеф стана мой баща. С Дрю ни обучаваше заедно. Даваше ни допълнителни уроци. Затова станах толкова добър и Руфъс ме взе за чирак. Джоузеф се смя от сърце, като му казах.

Красивото лице на Алекс се изкриви в зловеща усмивка.

— Анастасия заблудих по-трудно. Но и тя се хвана на номера с добрия доведен син. Беше твърде заета да покаже, че ѝ пука за татко, та да я е грижа за мен.

Очите му пламнаха.

— В това време Джоузеф ме научи на всичко. Каза ми истината за Врага на Смъртта. Каза ми истината за теб.

— Значи през цялото време си знаел кой съм? — попита Кал.

Алекс сякаш не го чу.

— Знаеш ли колко си неблагодарен? — попита той. — Джоузеф се тревожи повече за теб, отколкото за всеки друг. И двамата обладават сила, но ти, Кал, си специален. Знаеш ли какво е да си специален? Имаш ли представа от какво се отказваш?

— Ако е да съм като теб — отвърна Кал, — не искам.

Лицето на Алекс се сгърчи. Аарън вдигна ръка в защита и в дланта му блесна пламък. В този момент сенките в гората сякаш се взривиха. Изскочиха мъже с черни дрехи и черни маски на лицата. Яки ръце сграбчиха Кал и Аарън.

— Откарайте ги до селото — нареди Алекс.

Блъснаха Кал напред и той залитна. Нямахте представа кой го държи в плен. Не бяха обсебени от Хаоса. Алекс не можеше да ги владее.

Или... най-великият Макар на поколението!

Не, ако Алекс владееше Хаоса, щеше да се похвали. Но, изглежда, нямаше нужда да си свързан с Хаоса, за да си Черен лорд.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Кал понечи да се измъкне от хватката на хората, които го държаха, но не успя. Бяха прекалено силни. Опита да призове пламъци в ръцете си, ала щом пусна искри, някой го удари по тила и той изгуби концентрация. Пламъците угаснаха.

След миг бе запокитен в тревата наред изоставеното село на Ордена на Безредието. Празните сгради изглеждаха зловеци на фона на лунната светлина. Наоколо бе пълно с торби и храна. Гореше малък огън.

Алекс не работеше сам. Маскираните мъже, които и да бяха, явно очакваха да ги призове.

Кал се извърна на една страна и потърси с поглед Аарън. Той също лежеше на тревата. Масивна маскирана фигура го притискаше с ботуша си в гърба. Кал опита да стане, но някой го блъсна обратно на земята.

— Нека станат — каза Алекс.

Кал с мъка се изправи. Алекс приближи. Огромна медна ръкавица покриваше дясната му ръка чак до лакътя.

Алкахеста. Убиецът на Макари.

Кал го бе използвал, за да унищожи тялото на Константин Мадън. Дори не си представяше какво би сторил на жив човек. Щеше да изтръгне Хаоса от душата му и да го използва, за да го разкъса отвътре. С Аарън щеше да стане същото.

— Страх ли те е, Макарге? — Алекс размърда металните пръсти на Алкахеста и се изсмя.

Кал стрелна с поглед Аарън, коленичил зад него. В русата му коса имаше сламки, но иначе не беше зле.

Слава богу!

Но още бе рано да благодари.

„Накарай Алекс да говори — помисли си Кал. — Не му позволявай да млъкне. Не се паникьосвай. Не го оставяй да нарани Аарън.“

— Тамара? — извика той. — Какво й причини? Къде е тя?

Алекс се изсмя по-силно.

— Наистина си глупак. Нямам представа къде е Тамара. Не съм се занимавал с нея, нито съм я отвлякъл. За какво ми е? Просто ви казах, че съм го направил, и вие се вързахте. Предполагам, че и тя, и тъпият ти вълк спят. Сигурно ще й е мъчно, като се събуди и разбере какво ви се е случило.

— Майстор Джоузеф ли ти каза да вземеш Алкахеста? — попита Аарън.

Алекс отметна глава, ала този път смехът му прозвуча неискрено.

— Той не знае нищо. Откраднах Алкахеста и оставих илюзия на негово място. Няма да трае вечно, но достатъчно, та да ми свърши работа. Откакто ме обучава, не спира да говори за теб — внезапно изръмжа той, — как великият Константин ще се върне. Как трябва да се подготвим. Невероятният Константин Мадън, толкова важен, че се наложи Дрю да си проправи път до Магистериума и да се прави, че не ме познава. И всичко това заради теб. Какво разочарование!

— Съжалявам да го чуя — отвърна жлъчно Кал.

— И затова искаш да го убиеш? Да си отмъстиш? — попита Аарън.

Кал беше доволен, че Алекс заговори, защото никак не му бе лесно да приказва.

— Това няма ли да ядоса майстор Джоузеф?

— На него му трябва Макар — вдигна Алекс Алкахеста — и сега знам как да стана такъв. Настроих Алкахеста. Няма да изтръгна магията от теб. Ще я прехвърля в мен.

— Невъзможно! — викна Кал, но си спомни каква сила обладаваше, когато тялото на Константин Мадън бе погълнато от Алкахеста. Сигурно беше възможно.

— Казва момчето, мъртво от четиринайсет години — отвърна презрително Алекс. — Мислиш ли за него понякога? Бедничкият малък Калъм Хънт. Умрял преди да произнесе първата си дума. Ти го уби, Константин, уби момчето, което ми беше като брат. Както уби собствения си брат. Не е трябвало да се раждаш с такава сила. Сега ще я открадна от теб и ще стана по-добър Враг на Смъртта, отколкото си бил или можеш да бъдеш.

— Хубаво — отвърна Кал, — просто не наранявай Аарън.

Аарън изпъшка, а Алекс завъртя очи.

— Мда, Аарън, безценната ти противотежест. Затова ли се отказа от всичко, Кал? Заради *приятелчетата* си?

— От какво съм се отказал? — попита Кал паникьосан. Искаше да вярва, че някой ще дойде от Магистериума и ще ги намери. Алекс беше напълно откачен. — Да съм Константин? Никога не съм го искал!

— Не бива да нараняваш Кал — намеси се Аарън. — Вземи магията от мен.

— От толкова благородство чак ми се гади — каза Алекс. Отметна кичур коса и златната му гривна проблесна. Изглеждаше призрачен на фона на лунната светлина, досущ като зъл дух. — Но ако ще се почувстваш по-добре, планът ми е следният. Да убия първо теб, но да изглежда като инцидент, после да взема уменията на Макар от Аарън и също да го убия. Но понеже двамата сте тук, ми е трудно да избира.

— Майстор Джоузеф ще те убие, ако нараниш Кал — възрази Аарън. — Той го защити в гробницата на Врага, не знаеше ли? Би жертвал живота си за него!

— Винаги е смятал, че на Кал ще му дойде акълът и ще се присъедини към нас, за да преборим смъртта — отвърна Алекс. — Но истината, Кал, е, че си голям страхливец. Щом не искаш силата си, не бива да я притежаваш. Всъщност правя услуга на майстор Джоузеф.

Той се запъти към Кал. Аарън опита да стане, но го събориха на земята. От ръцете му изригнаха черни пламъци.

— Стой настрана от Кал!

Алекс се извъртя към него с Алкахеста.

— Не разбираш ли? — рече той заплашително. — А си мръднал към мен, а съм те убил. После ще убия и Кал. Бавно.

Аарън стисна ръце в юмруци. Кал усети как тялото му се напряга, готово за скок, за бягство...

— Спрете! — проехтя глас над сечището.

Беше Тамара, Пакостник я следваше по петите. Ушите му бяха слегнали на главата и ръмжеше. Тамара вдигна ръка. На дланта ѝ блестеше червен пламък.

— Не можеш да ме нараниш, Алекс — каза тя, — аз не съм Макар.

— Тамара! — извика Кал. — Как ни намери?

— Пакостник — извика тя. — Бяхме в стаята, когато внезапно започна да ръмжи и да се мята към вратата, макар вече да бях го извела. Отворих вратата и той ме доведе дотук.

Тя изгледа кръвнишки Алекс.

— Той ще прегризе гърлото на всеки, който дръзне да ме доближи. Тъй че не си го помисляй.

Тамара тръгна към тях и слугите отстъпиха назад. Огънят се издигна по-високо и Кал се питаше кои са те — последователи на майстор Джоузеф, обикновени, но омагьосани хора? Трябваше да признае, че със слугите, откачения си план и хвалбите Алекс наистина трупат точки за Черен лорд.

Кал опита да се надигне, но бе задържан на място. Видя как Аарън понечи да се изправи над него.

— Чудесно — каза Алекс, — имам си публика.

Тамара беше бясна. Кал се надяваше, че маговете от Магистериума я следват, но от тях нямаше и следа. Той бе виновен, знаеше си. Три години Тамара и Аарън пазеха тайните му, криеха важни подробности от всички, включително от майстор Руфъс. Сега нямаше кой да им помогне, макар да имаха нужда.

Алекс насочи Алкахеста към тях.

— Може би Алкахестът трябва да реши. Ще запратя силата му по двама ви и ще видя какво ще стане. Може пък да изсмуча магията ви! Как мислите?

Кал хвана Аарън за ръката. За миг той го изгледа изненадан, после го стисна в отговор.

Кал искаше да каже на приятеля си колко много съжالياва. Че вината е негова, защото е Константин Мадън. Но Аарън го изпревари.

— Поне ще загинем заедно — рече той. И колкото и невероятно да беше, се усмихна на Кал.

„Не — понечи да каже Кал. — Ще живеем.“ Внезапно го заслепи ярка светлина. Тамара бе хвърлила огнена топка. Алекс отскочи и завъртя ръка за въздушна магия, за да отбие пламъка. Той се насочи към Кал.

Мъжът, който го държеше, залитна назад. Хватката се разхлаби. Ризата му пламна и той нададе писък. Кал скочи, без да мисли за болката в крака си. И вдигна Аарън на крака.

Всичко сякаш се случваше в един миг.

— Пакостник, *дръж!* — извика Тамара.

Вълкът хукна към Алекс, превръщайки се в размазано петно.

Аарън издърпа ръката си и в дланта му се появи черната магия на Хаоса. Алекс вдигна ръка и Алкахестът заблестя от енергията. Аарън стрелна своята напред, но тъмната светлина полетя встрани и повали един от маскираните. Ала пропусна Алекс. Ноктестата ръкавица на Алкахеста се разтвори и взрив от медна светлина полетя от пръстите.

Времето замръзна. Тази светлина бе всичко, което Хаосът не беше. Светла, изгаряща и студена като острието на бръснач. Кал осъзна без капка съмнение, че ще го убие на място.

Затвори очи.

Някой го блъсна отзад. Падна и се извъртя в тревата. Светлината го подмина на сантиметри — усети как нещо го одраска по бузата. После вдигна глава и видя магията да удря Аарън в гърдите.

От силата на удара Аарън полетя във въздуха. Падна на тревата с изцъклени към небето очи.

— Не! — извика някой. — Аарън, не, не, не!

За миг Кал помисли, че е собственият му глас, но беше Тамара. Тя лежеше на тревата до него.

Тя бе го отклонила от пътя на Алкахеста. Беше спасила живота му.

Но не и живота на Аарън.

Кал докосна бузата си. Гореше. Може би и Аарън бе само обгорен от Алкахеста. Опита се да стане и да отиде при приятеля си, но краката не го държаха. Ала напрегна сетивата си към него.

Спомни си чувството, когато докосна душата на Аарън. Усещането за живот, за нещо, което съществува, ярко и здраво.

Но сега там нямаше нищо. Аарън бе черупка. Душата му бе изчезнала. Беше оставила само сияйните сенки от това, което момчето беше.

Кал се обърна към Алекс, който бе свалил Алкахеста от ръката си. Разбира се, можеше и него да нарани. Сега притежаваше силата на Аарън. Почти пулсираше като звезда, която ще избухне в нова. Кожата му блещукаше и потрепваше от светлината и мрака.

— Сила — простена Алекс и вдигна ръка. Мракът се уви около нея като дим. — Усещам я. Силата на Хаоса минава през мен...

— Не и ако направя нещо по въпроса — каза Кал и размаха ръка. Черна искра се изстреля от дланта му към Алекс. Беше сигурен, че ще го убие и ще прати духа му с писъци в бездната.

Радваше се.

Магическият снаряд полетя към Алекс, но той успя да го хване. Двата се зяпнаха в почуда за миг. Кал усети хлад в стомаха си — Алекс вече бе Макар. Можеше да контролира и манипулира Хаоса. А и бе по-възрастен, по-добър и по-опитен магьосник от него.

После изкрещя. Пакостник изскочи от нищото и го захапа за крака. Алекс взе да го цели с Хаос, но вълкът бе твърде бърз и отскочи, ръмжейки. Врълетя отново и този път Алекс не можа да реагира. Пакостник го събори на земята и разкъса ризата му със зъби.

— Махнете го от мен! — изкрещя Алекс. — Махнете го!

Неколцина маскирани атакуваха. Пакостник пусна Алекс и той скочи на крака. Беше нахапан, кървеше на няколко места. Лицето му бе изкривено. Кал си спомни как в гробницата магията на Хаоса за пръв път се прояви в него. Как му прилоша, как усещаше, че няма контрол.

Алекс замахна към Пакостник, но този път магията в ръката му полудя. Мракът се плъзна във всички посоки. Като пипала, издигащи се във въздуха. Като облаци, пресягащи се към небето. Каквото докоснеше, се разпаднаше. Една по една къщите на Ордена на Безредието се срутиха, защото Хаосът поглъщаше основите им. Три дървета наоколо също бяха погълнати. Земята се разцепи и цели парчета изчезнаха в бездната. Преди Хаосът да се разпадне, двама от маскираните бяха погълнати с писъци.

Алекс погледна ръцете си ужасен, но и видимо очарован.

— Вземете Алкахеста — изграчи той на един от слугите — и да се махаме отгук!

Той погледна за миг Кал и изви устна.

— После ще се погрижа за теб — изсъска и побягна от селото. Оцелелите му слуги го последваха.

На Кал не му пукаше. Видя Тамара, приведена над неподвижното тяло на Аарън. Ридаше и цялата трепереше, превита на две. Пакостник отиде до нея и я бутна по рамото с черния си нос, ала тя не спираше да плаче. Сърцето ѝ бе мокро от сълзи.

Кал дори не усети как краката му се движат, но коленичи до Аарън. Докосна ръката му, която бе стискал допреди миг.

Беше студена.

Тамара все така тихо плачеше. Тя бе избутала Кал от пътя на Алкахеста. Беше спасила живота му.

— Защо го направи? — попита той внезапно. — Как можа? Аарън трябваше да живее. Не аз. Аз съм Врагът на Смъртта. Аз съм злодеят. Аарън беше героят.

Тя го погледна за един дълъг миг.

— Знам — отвърна със сълзи на очи, — но, Кал...

Над останките от селото се разнесе писък.

— Там! — извика някой.

Кал видя сфери, които се носеха във въздуха през дърветата. Маговете бяха дошли да ги потърсят, както бяха потърсили Дрю онази нощ. Ала отново бяха закъснели. Винаги закъсняваха.

Майстор Норт, майстор Руфъс, Алма и още неколцина майстори излязоха на сечището. Норт и останалите гледаха потресени разрухата — изчезналите парчета земя, срутените къщи и унищожените дървета. Руфъс обаче гледаше Аарън. Той избута останалите и отиде до тялото му. Коленичи, за да провери за пулс. Кал знаеше, че пулс няма. Аарън вече го нямаше. Нямаше и противотежест за душата му. Само празнота, чувството, че нещо в него е било откъснато завинаги. Разбра защо Константин Мадън е искал да унищожи света след смъртта на брат си.

Руфъс притвори очи и раменете му увиснаха. В този момент изглеждаше стар. Стар и прекършен.

— Какво е станало тук? — попита майстор Норт. — Изглежда, е имало битка?

Той се намръщи на Кал.

— Какво си направил?

Кал избухна в ярост.

— Не бях аз! — извика той. — Бяха Алекс Страйк... и слугите му! Той взе Алкахеста и уби Аарън! А сега вие ги оставяте да избягат! Нали сте учители! Спрете ги!

— Не! — изкрещя Алма и отиде при Кал с блеснал поглед. Посочи го с дългия си пръст. — Отначало не разбрах, но сега съм сигурна кой си, Константин! Ти уби Аарън! Ти измисли всичко това, за да прикриеш престъпленията си, включително смъртта на Дженифър!

Кал се ококори. Не беше възможно Алма да казва това. Не знаеше как да ѝ отговори. А и не можеше, не и без тялото на Аарън наблизо.

— Млъкни — сопна се майстор Руфъс на Алма, — ясно е, че тук е имало битка, но няма причина да мислим, че Кал лъже. А дори да лъже, Тамара е свидетел.

— Кал е прав — намеси се Тамара. — Алекс Страйк е убиецът. През цялото време е бил той.

— Не им вярвайте! — поклати глава Алма. — Не сте ли се питали защо Калъм привличаше обсебените животни около себе си? Как е победил Врага на Смъртта? Защо не беше Макар още в първата година, а чак когато стана ясно, че Константин уж е бил убит. Сега знаем отговора. Константин е въплътил душата си в Калъм Хънт. Гледате чудовище, скрито зад лика на дете. Видях как слага Хаос в човешка душа и създава обсебен от Хаоса. Знаем кой е той!

„Тя бълнува — помисли си Кал. — Никой нямаше да ѝ повярва.“

Но и никой не ѝ противоречеше.

— Не бой се, Калъм — каза майстор Норт, но в гласа му се прокрадна нещо... сякаш искаше да го придума, — ще разберем истината.

— Не мога да оставя Аарън — рече му Кал.

— Всички се връщаме в Магистериума — заяви майстор Норт.

— Не! — извика Кал. Бе уморен от лъжи. Бе уморен от всички. — Трябва да намерите Алекс! Трябва! Признавам си, това, което каза Алма, е вярно! Освен че съм убил Аарън. Не съм го убил! Да, аз съм Врагът на Смъртта, но се кълна, че не съм убил Аарън. Алекс го направи. Кълна се, че никога не бих наранил...

Това бе последното нещо, което успя да каже, преди да го оковат във вериги.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Килията на Кал в Паноптикона беше с три бели стени, едната от които напълно прозрачна, така че стражите на пост в централната кула на затвора да го наблюдават постоянно. Стените не се влияеха от магия, колкото и да опитваше да ги изгори, погълне, напука или замрази. Нищо не действаше.

Два пъти на ден през плоча в прозрачната стена му подаваха бяла кутия безвкусна храна и вода. Нищо друго не се променяше.

Не му дадоха книги, тетрадки, химикалки или каквото и да е, та Кал прекарваше дните си, седнал на койката, изпълнен с омраза към всички, и най-вече към себе си.

Изкара тук цяла седмица. Седмица, в която си припомняше последната битка на сечицето, представяше си какво би могъл да стори, за да опази Аарън жив, а понякога, в пристъп на самосъжаление — как умира. Събуждаше се от сънища, в които си говореше с Аарън и се шегуваха как ще отидат в Галерията или ще изведат Пакостник на разходка. Будеше се от кошмари, в които Аарън му крещеше, че той е трябвало да умре.

Кал искаше да живее.

Непрекъснато мислеше за личното си допълнение към Петостишието. Най-важната му характеристика бе волята за оцеляване. Поне така смяташе. Но не искаше да оцелява, щом най-добрият му приятел е загинал. Не знаеше дали му се ще да живее в свят без Аарън.

Искаше да си го върне. Това беше рев на душата му, болка от непреодолима загуба. Даде си сметка, че същото е чувствал Константин при загубата на Джерико.

Но не му пукаше за чувствата на Константин. По-добре бе, че е в затвор, та да не нарани и друг. Поне го наказаха за някои престъпления. Може би беше по-добре никой да не идва да го вижда, дори баща му. Със сигурност не и Тамара, която вероятно едва

понасяше вината, че е спасила грешния човек. Не и майстор Руфъс, който сигурно горко съжаляваше, че Кал е отишъл на Железния изпит.

Какъв лош късмет — да избереш Врага на Смъртта за свой чирак неведнъж, а два пъти.

* * *

Кал лежеше на пода, загледан в тавана. Стъпки по необичайно време го накараха да обърне глава. Пред килията му, облечена с дълго бяло палто и скрита под бяла шапка коса, застана Анастасия Таркуин.

Тя го погледна и вдигна вежди по начин, който му напомни за майстор Руфъс.

Сега си ми забавен, но не е за дълго.

Кал не береше грижа. Остана на пода. Стражът — жена, която носеше храната му с необичайна жизненост — донесе стол на Анастасия. Тя седна и стражът се отдалечи. Кал предполагаше, че все някой от Асамблеята ще дойде да го разпита. Трябваше да е доволен, че е Анастасия, но не беше. Не искаше да говори с никого, още по-малко с познат.

— Ела по-близо — нареди Анастасия и отпусна ръце в скута си.

Кал въздъхна и седна пред прозрачната стена.

— Добре, но искам да ми отговориш на два въпроса.

— Чудесно — рече тя. — Питай.

Кал се колебаеше. Макар да не спираше да мисли за тези въпроси в дългите часове на нощта, не знаеше как ще приеме отговорите.

— Тамара добре ли е? — успя да попита. Гласът му прозвуча дрезгаво. — Има ли големи неприятности?

— Тамара е в безопасност — усмихна се тънко Анастасия. — А в колко големи неприятности е, предстои да разберем. Това ли е?

— Не — отвърна Кал. — Как е Пакостник? Ранен ли е?

— Вълкът е със семейство Раджави и е в пълна безопасност. Сега доволен ли си? — продължи да се усмихва Анастасия.

— Мисля, че да — отвърна Кал. Да знае, че Тамара е добре и Пакостник е жив, бе първата добра новина от цяла вечност.

— Хубаво — каза Анастасия, — защото нямаме много време. Трябва да ти призная нещо. Аз не се казвам Анастасия Таркуин.

— Моля? — примигна Кал.

— Преди много години имах двама синове, които отидоха в Магистериума — започна тя. — Не бяхме стар род. Признавам, че ми беше неудобно от магията ми. Изобщо не се интересувах от училището им. Не се запознах с учителите, не ходих на родителски срещи, оставих мъжа си да ги наглежда. Оказа се голяма грешка.

Тя пое дълбоко въздух.

— Когато казах, че познавам Константин и Джерико Мадън и съм гузна за случилото се с тях, ти разкрих само част от истината. Виж, аз съм тяхната майка, значи съм и твоя майка.

Кал бе допуснал всичко друго, но не и това. Направо зяпна.

— Но как... Магистериумът... те ще знаят...

— Няма как — отвърна Анастасия, — беше преди много години, а и както казах, почти не познавах маговете. Но когато и двамата ми сина... починаха... майстор Джоузеф се свърза с мен. По това време съпругът ми, твоят баща, се бе самоубил.

Гласът ѝ бе равен.

— Джоузеф ми каза какво е сторил Константин, как е прехвърлил душата си. Бях решена да се погрижа за сина си в новото тяло, както не бях сторила, когато трябваше. Напуснах страната и се върнах в родината си. Там откраднах името на друга жена на моята възраст, Анастасия Таркуин. Промених външността си и упражнявах уменията си с непозната дотогава отдаденост. После се завърнах като могъщ маг и се омъжих за Огъстъс Страйк, та да имам място в съвета. Никой не отгатна истинската ми цел.

— Истинската ти цел? — На Кал му се зави свят.

— Ти — отвърна тя, — заради теб дойдох в училището, заради теб влязох в Асамблеята. Само заради теб. И нищо не се е променило.

Анастасия стана и сложи ръка на прозрачното стъкло, сякаш искаше само да докосне ръката на Кал. Погледът ѝ бе тъжен, но изпълнен с решителност.

— Този път ще те спася, сине мой. Ще те освободя.

Холи Блек и Касандра Клеър се запознават преди десет години, на първата среща на Холи с читатели. Оттогава двете са добри приятелки и споделят (заедно с всичко останало) любовта си към фентъзи жанра — от епичните сражения във „Властелинът на пръстените“ през мрачните разкази за приключенията на Батман по улиците на Готъм, та до битките с мечове и лазери в „Междузвездни войни“. С „Магистериумът“ Холи и Касандра решават да създадат свой собствен свят за герои и злодеи, своя история за доброто и злото и за величието, което носиш независимо дали искаш, или не.

Холи е автор на „Хрониките на Спайдъруик“ и носител на награда „Нюбъри“. Каси е автор на епоса за Ловците на сенки, който включва поредиците „Реликвите на смъртните“ и „Адски устройства“. И двете живеят в Западен Масачузетс, на около десет минути път една от друга. Това е третата им книга за Магистериума след „Железният изпит“ и „Медната ръкавица“.

Издание:

Автор: Холи Блек; Касандра Клеър

Заглавие: Бронзовият ключ

Преводач: Александър Драганов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Петя Дочева

Художник на илюстрациите: Скот Фишър

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1825-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1440>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.